

พระ สันต อักษรสาร ผู้จัดการ และ ผู้ พิมพ์
นาย แห เศรษฐบุตร บรรณาธิการ

พิมพ์ไทย

เล่ม ๒

ตอนที่ ๙

เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๖

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ หนังสือพิมพ์ ไทย

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย
เบญจก้อง

เคียม ฮัวเฮง บริษัท จำกัดสินไช้

ท่าบดสามแยก ไทรศัพท์เลขที่ ๘๘๐

รับตัดเครื่องแบบทุกชนิดโดยฝีมืออันประณีต ใน
เทียวงเงิน ได้รับผ้าสักหลาดอย่างดี สำหรับตัดเครื่อง
แบบข้าราชการ ฝ่ายทหาร, พลเรือนแต่เสื้อบ้า เข้ามา
ใหม่หลายชนิด นอกจากนี้ยังได้รับ เสื้อฝน, หมวก,
รองเท้าย, เครื่องกระป๋อง, บุหรี่ หนัสดือโนเวด กับ ของ
อื่น ๆ อีก ราคาข่อมเขาวกกว่าแต่ก่อนมาก

เชิญไปชม !เชิญไปชม !!เชิญไปชม !!!

ปี่ใหม่ (ภาพ)

ด. ค. ส. พ. ศ. ๒๔๖๖	...	...	...	...	...	...
วิช เพาะ ต้น กุหลาบ	...	...	...	ขุน จง จิต นิสสัย	...	นำพิเศษ
มวย ตัว ดือ	...	...	...	พระ วิเศษ ศุภวัตร	...	๑๓๑๑
ตำนาน เกาะ พอโมซา	...	...	...	ครูภาพ	...	๑๓๒๒
เพื่อบอง กัน ตม (คำลลอม)	...	...	...	นาย ทวน กาญจนนิก	...	๑๓๓๘
เกิน คาค	...	...	...	ผู้ เฒ่า ภักดิ์	...	๑๓๔๔
ชิง ชู	...	...	...	นาง ตัว อัมพธิ์ เผอนพงษ์	...	๑๓๔๘
เดห์ วัค	...	...	...	นาย ไร่ เรืองศิลป์	...	๑๓๖๕
อนุสสติ สิบ (โคลง สี่สุภาพ)	...	...	...	นาย ประจักษ์ พันธุมโพธิ	...	๑๔๐๖
ไธ ย่า (เหง้า พงสาวดาร จิน)	...	...	...	หลวง ดันธาน อักษร ศาสตร์	...	๑๔๒๐
ศัพท์ สุนก	...	...	...	ต้ม หัก หอม	...	๑๔๒๔
บัจฉิม ดิชาติ	...	...	...	น้ำ เปียว	...	๑๔๔๘
เฮด ถาดน	...	...	...	หนู อุดาหะ	...	๑๔๕๔
	...	...	...	นาย เพื่อง พดพนธ์	...	๑๔๖๑

คำบำรุงปี่ละ ๑๐ บาท ที่ทำการโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย ไทรศัพท์ ๔๗๒

117778 11

144 70 50

১৯৩০

2276

(387662)

122

30. 3. 18

१०३३

九

424

३३३३३३

edbe

แจ้งความ

ศัพท์ไทย เป็นหนังสือรายเดือนของโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย
ได้จัดทะเบียนกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติและทะเบียนไปรษณีย์ ๑
เลขที่ ๖๐ แล้ว ตั้งขึ้นออกแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ มีหนึ่ง
มี ๓๒ ตอน อัตราค่าบำรุงปีละ ๓ บาท การรับจะตงนามรับแต่ตอน
ใด ๆ ก็ได้ ข่ายปลัดคอนละ ๓ บาท มีขายตามร้านทั่วไป

บรรดาซื้อบุคคล ตลอดจนนิสัยแฉจรรยาวัตรของผู้ที่มีนาม
ในท้องเรื่องอันมีปรากฏในหนังสือศัพท์ไทยเล่มนี้เป็นแต่สมมุติชน
ทั้งนั้น และถ้าจะไปฟ้องกับบุคคลตัวจริงเขาก็เพราะฉะเพาะมา
ประจบกันเข้าเอง ซึ่งสุดวิสัยที่จะแก้ไขให้กลับได้ แต่ขอให้พึง
เข้าใจว่า มิได้มีความเจตนาเสียชื่อเสียงหรือเพ่งเล็งถึงบุคคลผู้หนึ่งผู้ใด
เลยเป็นอันขาด หากบังเอิญไปฟ้องกันเข้าบ้างก็ต้องขอรับประทานอภัย

บรรณาธิการมีความยินดีรับเรื่องทุกชนิดของท่านทั้งหลายที่
จะส่งไปอุดหนุน แต่ขอให้เป็นเรื่องสั้น ๆ ไม่ยาวเกินสมควร ผู้ตั้ง
เรื่องต้องบอกทั้งนามจริงนามสมมุติแต่คำบดไปให้ทราบ หาก
เป็นเรื่องแปลขอได้โปรดบอกชื่อเรื่อง, นามผู้แต่งเดิม แต่ชื่อ
หนังสือต้นฉบับกำกับบอกไปด้วย การเขียนเรื่องขอให้เขียน
แต่หน้าเดียว ยังเป็นอักษรพิมพ์ดีดจะดีมาก บรรณาธิการยินดีจะส่ง

หนังสือ ศัพท์ ไทยเล่ม ที่ สอง เรื่อง นั้น ๆ มาให้เปน การ ตอบ แทนแก่ ท่าน
ที่ ส่ง เรื่อง ไป ออก หนังสือ และ รับ จะ ส่ง วร นาม จริง ของ ท่าน ได้ เปน ความ
ดี โดย เครื่อง ครีดี ตาม ระเบียบ เสมอ

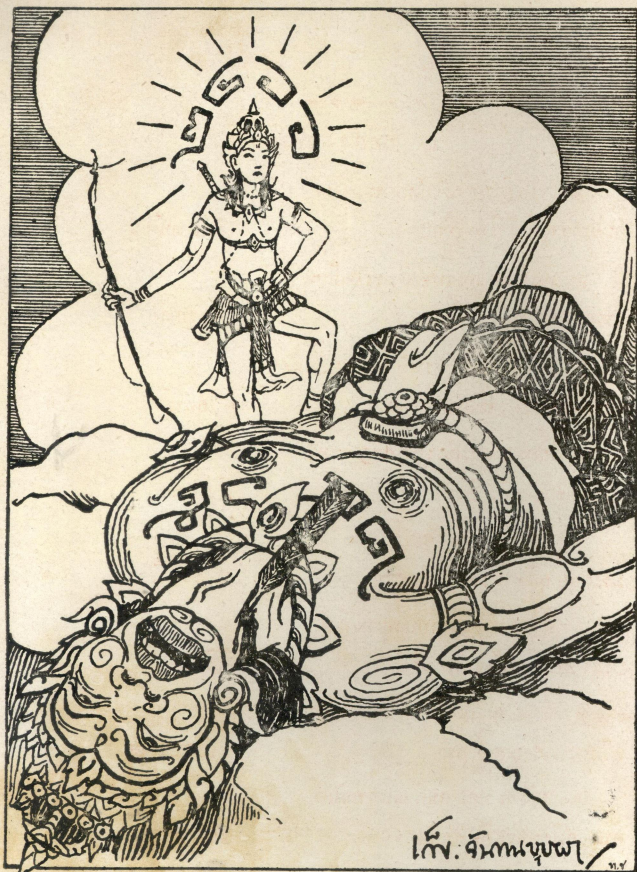
บรรณาธิการไม่รับ รอง ต่อ การ ส่ง ว่า จะ ไป ถึง หรือ ไม่ถึง หรือ
ชำรุด สูญหาย อย่างไร ต้อง อยู่ ใน ความ บังคับ ครอบ ครอบ ของ ผู้ ส่ง
เรื่อง ทั้ง สิ้น เมื่อ ได้รับ ได้ ตรวจ ดู แล้ว ก็ จะ แจ้ง ให้ทราบ ทันที และ
ไม่รับ รอง ว่า จะ นำ ลง ให้ ใน ตอนใด แต่ จะ พยายาม ปฏิบัติ การ ให้
เปน ไป อย่าง ยุติธรรม แต่ ดี ที่ สุด

ท่าน ที่ เปน สมาชิก ของ ศัพท์ ไทย ถ้า ได้ ย้าย คาบด หรือ เลื่อน ยศ
บรรดาศักดิ์ แต่ ตำแหน่ง นำ ที่ ไปรับ แจ้ง ให้ผู้จัดการ ทราบ โดย เร็ว
เพื่อ ส่งต่อ ต่อ การ ส่ง หนังสือ มา ยัง ท่าน

เนื่องด้วย มี หนังสือ หาย ระหว่าง ทาง เดือน ละ หลาย ๆ เล่ม แต่
บาง ท่าน เพิกเฉย เสีย จน ล่วง เลย เปน เวลามาก จึง เคื่อนไป และ ไม่ มี
กำหนด ที่ สิ้น สุด ลง ดังนั้น ตั้งแต่ บัด นี้ ไป ถ้า สมาชิก ผู้ใด ไม่ ได้รับ
หนังสือ ประจำ เดือน นั้น ๆ ขอให้ รับ เคื่อนไป เสีย ภายใน วันที่ ๓๐ ของ
เดือน ที่ หนังสือ ตอน นั้น ออก ประจำ ถ้า ช้า เกิน กว่า กำหนด นี้ แล้ว
ผู้จัดการ จะ ไม่ รับ ผิด ชอบ เว้น แต่ จะมี เหตุอัน สัมควร เท่านั้น

กิจการใด ๆ ที่ เกี่ยวแก่ แผนก เรื่อง แด่ขาว ให้ส่งถึง บรรณาธิการ
ส่วน กิจการใด ๆ ที่ เกี่ยวแก่ แผนก ชุระการ ให้ส่งถึง ผู้จัดการ
ณ โรงพิมพ์ หนังสือพิมพ์ ไทย ถนน พลับ พลาไชย จังหวัด พระนคร
(โทรศัพท์ เลขที่ ๔๔๒)

“๑ เก่าก็เหมือนประตัยและใหม่ถนัด

ประหนึ่งจะรีบเจริญสวัต

ดิโอพาร์ ๆ”

ถ. ก. ถ. พ. ก. ๒๔๖๖

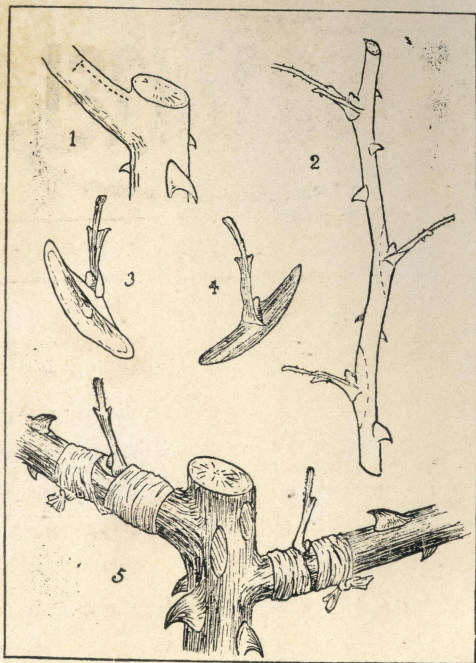
๑ อธิสัง คณที่ ๓

- ๒๐
๑ บัณฑิตยัย ะไว โนเจะ เปรียบ
กะควาอ ตูปี มี มี จะ เทียบ เด่มอ เหมือน ๗
- ๑ มีน กัณ และ เมษ กัณรรตุเขยน
นิยมน ประชุม ฉน่าน มี เดือน และ รอด ๗
- ๑ เก่า กัณ เหมือน ประดิษ และ โหม่ กณค
ประหนึ่ง จะ วัณ เจริญ สวัธ ตี โยพาร ๗
- ๑ เอกะ ตาภะ เกิด ประดิษฐ์ จะ ทา
ประตุจ ชวัช เนติมิ ชิดา มี มี ปาน ๗
- ๑ น้า จะ พัง คณะนี้ คุณูปการ
ประกอบ ตุกิจ ประดิษฐ์ ประสาร์ ณ ขอบ มี ๗
- ๑ พัง จะ เห็น และ เปน พยาน กัณ
ประจักนั และ แจ้ง แสงตง วจึ ถิวิตไซ ๗
- ๑ สาระ ใต้ ประโยชน นิยม ณ ใจ
กวี ประกาศ กะ ชาต สัมมัย บ เปื่อบรรณ ๗
- ๑ หัวง จะ ปลุก สุนก อเนก ชนันต์
ศุณนา สุมิตร และ คิต จะ กัน ขจิต เซลา ๗

๑	ช่วย ชะรอย พระยอ กมด และ เกด	ประมาณ จิตต์	๑
	นิสัย จรุง พยุง มิ เมฆ		
๑	ทั้ง ประสงค์ จะ เสริม ณะเดิม สุนทร		
	ตมัย สำนาน ประธาร สนิท	ณ ไทร	๑
๑	เพื่อ ส่นของ ประคัม ประครอง กอ		
	แผนก สุวิท ณ วรณ คดี	พิโคร นาน	๑
๑	เมื่อ ถู บั ณะ ก็ ควร จะ ขาน		
	สุพจน์ จรด และ ขอ ประทาน	พระ พร ขัย	๑
๑	แต่ พระ ผู้ พระ ครุ วิเศษ ประไพ		
	พระ ษะพักตร์ พระ ถักษณ วิไล	อุดม คุณ	๑
๑	กับ พระเดช วิเศษ ประเสริฐ กรุณ		
	มหา กษัตริย์ พิพัฒน์ ณ	ทโรดม	๑
๑	จึง ประจักษ์ เกษม และ เปรม พิยม		
	ตลอด ณ บั มี รม รม	จะ เบียด เบียด	๑
๑	คง ประสพ ณ สิ่ง สดุดย์ สดเกียรติ		
	ประดุจ ประสงค์ สดุดี เพียร	ฉะ เทอญ	๑

ขุน จงจัต นิสัย.

1. กิ่งที่จะฝากทิ่ม 2. กิ่งกระโถน ที่จะตัดปุ่ม 3. ปุ่ม แสดงเยื่อภายใน
4. ปุ่ม แสดงภายนอก 5. กิ่งที่ฝากปุ่มเสร็จแล้ว.

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๒ ตอนที่ ๗

เมษายน พ. ศ. ๒๔๖๕

คำนำ

กุหลาบ ใน จำพวก ดอกไม้ ทั้งปวง กุหลาบ นับว่า เป็น ดอกไม้
ที่สวย และเจริญ ตามาก ที่สุด จำพวก นี้เอง โดยมากใน ประเทศที่เจริญ
แล้ว ย่อม มีชน ที่รักใฝ่ ในการ ปลูก กุหลาบ เป็นอันมาก เพื่อ เป็น
สินค้า ประกอบ อาชีพ ของเขา ส่วนหนึ่ง และ บางที เขาก็ ปลูกไว้ เพื่อ
เป็น งาน อติเรก ทั้งนี้ ก็ เพราะ คง พากัน เห็นว่า ดอก กุหลาบ ได้ทำให้
เขา เพติต เพติต ได้ ใน เวลาว่าง จาก การ งาน นอกจาก เป็น เครื่อง
ประดับ ความ สวยงาม จึงได้ ปลูกไว้ ใน สวน หรือใน กระถาง และผู้ที่
ไม่มี ต้น กุหลาบ ปลูกไว้ ใน บ้าน ของ ตน ก็ยังไป เกี่ยว หามา บั๊ก ใส่ ขวด
หรือแจกัน ตั้งไว้ บน โต๊ะ ตั้งนี้ เป็นต้น เหตุนี้ แสดงให้เห็นได้ว่า มี
ผู้นิยม กุหลาบ เพียงใด

ผู้ที่ นิยม ดอก กุหลาบ นั้น มิใช่ เพียง จะ นิยม กันใน สมัยนี้ ได้
นิยม กัน มา แต่ โบราณ กาล แล้ว ถึง กับ มี นักปราชญ์ ได้ ประพันธ์

กาพย์ กลอน ชมเชย ดอก กุหลาบไว้ ใน สถานที่ ต่าง ๆ เป็น อันมาก บาง
ชาติ เช่น อังกฤษ เป็นต้น มีผู้นิยม ดอก กุหลาบ มาก จนถึงกับ
ให้ชื่อว่า “นาง พญา แห่ง ดอกไม้” (The Queen of Flowers) และ
ยัง กว้าน ได้เอามาใช้ เป็น เครื่องหมาย ที่ เคารพ แห่ง ชาติ (Emblem)
เสีย อีก ด้วย

ตั้งแต่ ได้ มี ผู้ ทดลอง เพาะ กุหลาบ วิธี ประดิษฐ์ พรรณ เป็น ผล สำเร็จ
แล้ว จึง บังเกิด มี กุหลาบ ชนิด ใหม่ เป็น จำนวน มาก เพิ่มขึ้น ทุกปี และ
สี ก็ แปลก ประหลาด พิสดาร ไป เสมอ ใน สมัย นี้ สำหรับ กุหลาบ ใน
ประเทศ สยาม แล้ว ข้าพเจ้า คิด ว่า ที่ ไหน ๆ ก็ คง มี กุหลาบ ฝ่าย พายัพ
ไม่ได้ เพราะ นอกจาก มี อากาศ อัน เย็น เหมาะ สำหรับ ปลูก กุหลาบ แล้ว
พื้นที่ นั้น ก็ ยัง เป็น ดิน ทราบ เหมาะ สำหรับ การ ปลูก กุหลาบ เป็น อย่าง ยิ่ง
ขนาดใหญ่ ที่ สุด ที่ ข้าพเจ้า ได้ เคย เห็น ด้วยตา ชื่อ “แดง ประเดิรุ” ที่
ชมภู แก่ ขนาด กว้าง เส้นผ่า วง กดม ของ ดอก ๑๖ เซนติเมตร ซึ่ง
เป็น ดอก ที่ ข้าพเจ้า ได้รับ จาก พระราช ายา เจ้าดารารัศมี เมื่อ คราว ไป
ตากอากาศ บน ดอย สดุด เมื่อ ต้น ปี พ. ศ. ๒๔๖๕

สำหรับ สมัย นี้ กำลัง มี ผู้นิยม เติบ กุหลาบ ข้าพเจ้า จึง คิด ว่า
ตามที่ ข้าพเจ้า ได้ รวบรวม มา นี้ คง มี ประโยชน์ แก่ ผู้อ่าน ไม่ มาก
ก็ น้อย และ คง จะ เป็น ประโยชน์ แก่ ผู้ ที่ ฝึก ฝึ ใน ทาง นี้ บ้าง เป็น แน่.

พระ วิเศษ ศุภวดี

วิธี เพาะ กุหลาบ

เพาะโดย วิธี ฝากตา หรือ บุ่ม

วิธี เพาะ กุหลาบ นั้น มี หลาย

ประการ คือ ๓, เพาะโดยวิธี แยก ต้นเดิม ๒, ตัด แล้วเอามาเพาะ
๓, เพาะเมล็ด ๔, เพาะโดยวิธี ฝากตา หรือ บุ่ม ๕, ทอดราก
๖, ฝากราก วิธี ฝากตา หรือ บุ่ม เป็นวิธี เพาะ กุหลาบ อย่างสำคัญที่สุด

เวลา สมควร ที่จะ เพาะ ธรรมชาติ ของ กุหลาบ โดย มากใช้

ฤดูหนาว เป็น ดี กว่า ฤดู อื่น หมด ต้นไม้ ตาม ธรรมชาติ ของมัน มีการ
ยัดเยียด ซึ่ง ตัวเอง ส่วน ของต้น หนึ่ง พันดิน มี กิ่ง และใบ และ
ส่วนใด พันดิน มี ราก แก้ว และ ราก ฝอย ต่าง ก็ ชั่ง น้ำหนัก ซึ่งกัน แดกัน

ใน ฤดูร้อน หรือใน เวลา ต้นไม้ กำลัง เจริญ ถ้า ราก ได้ ถูก
ตัด ออก ก็ ดี ถูก ทำให้ บอบ ซ้ำ ก็ ดี หรือ ทำให้ น้อย ลง ไป ก็ ดี ใบ
ของมัน ซึ่ง เป็น ส่วน บนดิน แสดง ว่า ต้นไม้ แข็งแรง หรือ ไม่นั่น ก็
จะ ถูก ตัด รอน น้อย ลง ตาม ส่วน และ ถ้า ต้นไม้ นั้น ไม่ ตาย ก็ จะ
ทำให้ ราก งอก เจริญ เร็ว ที่ สุด เพื่อ จะ ชั่ง น้ำหนัก ของ กิ่ง และ ใบ ถ้า
ต้นไม้ นั้น ตาย ราก แก้ว และ ราก ฝอย ก็ จะ หยุด การ งอก เจริญ ที่ จะ
ชั่ง น้ำหนัก ใบ ของมัน โดย เหตุนี้แหละ ใน ฤดูร้อน ถ้า ตัด ราก ให้
สั้น เข้าไป ต้นไม้ นั้น ก็ จะ ไม่ เจริญ และไม่ งอกงาม และ ถ้า ตัด กิ่ง
แขนง มีใบ คิด ไป ด้วย ก็ เป็นการ ห้าม ความ เจริญ ของ ราก เช่น เดียวกัน

แต่ถ้า ราก หรือ หน่อ ถูก คัด ออกใน ระหว่าง ฤดู หนาว อุปัสัก
 ที่ ได้ กล่าว มา แล้ว นั้น จะ ไม่ บัง เกิด ขึ้น สิ่ง แรก ที่ จะ บัง เกิด ขึ้น
 แก่ ต้นไม้ ต่อ จาก ฤดู หนาว มา จนถึง ฤดู ใบไม้ ผลิ - ก็ คือ จะ ทำให้ การ ชั่ง
 น้ำหนัก ส่วน ต่าง และ ส่วน บนดิน ให้ พอดี กัน และ หาก ว่า ความ งอก
 งาม บน พนดิน มี มาก แต่ ราก ก็ได้ ถูก คัด รอน ต้นไม้ ก็ จะ ไม่ แสดง
 ความ งอก เจริญ เปรียบ แต่ เพียง ประทับ ชีวิต จน กว่า ราก จะ งอก งาม ชั่ง
 น้ำหนัก ส่วน บน ได้ และ ถ้า ราก ของ มัน งอก งาม เจริญ ใหญ่ มาก
 บุ่ม หรือ ตา ตาม ลำต้น มี น้อย ความ ชั่ง ตวง ก็ จะ บัง เกิด ขึ้น ใน ไม่ ช้า
 นี้ จะ สังเกต เห็น ได้ โดย กิ่ง ก้าน และ ใบ ใหม่ จะ ปรากฏ ขึ้น โดย เร็ว พ้น
 นี้ เปรียบ สิ่ง สำคัญ ที่ เรา ต้องการ ที่ ใน โอกาส จะ ผลัด ให้ เป็น ต้น
 กุหลาบ ใหม่ อีก ชนิด หนึ่ง โดยใช้ วิชา คัด เอา บุ่ม หรือ ตา เอา ไป ฝาก
 กับ ต้น กุหลาบ บ้า ความ ประสงค์ ของ เรา ก็ คือ ให้ มัน โต และ แข็ง
 แรง มาก ที่ สุด เพราะ กุหลาบ บาง ชนิด ที่ เป็น กุหลาบ ผลัด มัก จะมี
 ดอก สวย งาม มาก และ บาง ชนิด ก็ ออก ดอก ใหญ่ ที่ สุด ใน ปี แรก
 โดย เหตุ นี้ เรา จึง ใช้ วิชา ผลัด ฝาก บุ่ม กับ ต้น กุหลาบ บ้า ซึ่ง มี กิ่ง ก้าน
 ต่ำ ขา มาก ที่ สุด เพราะ รู้ แน่ แท้ แล้ว ว่า กิ่ง ทุกๆ กิ่ง บัง ถึง ความ แข็ง แรง
 และ บัง ให้ เห็น ชัด ถึง ความ เปรี้ยว ไป ของ ราก ต่าง ๆ (ยิ่ง มี มาก กิ่ง ก็
 ยิ่ง มี ราก มาก เพราะ ต้อง ชั่ง น้ำหนัก ลำต้น ตาม ที่ กล่าว มา แล้ว นั้น)
 เพราะ ฉะนั้น ถ้า เรา คัด เอา บุ่ม หรือ ตา ไป ฝาก กับ ต้น กุหลาบ บ้า ซึ่ง
 มี กิ่ง ยิ่ง มาก เท่าใด ต้น กุหลาบ ที่ จะ เกิด ขึ้น ใหม่ ก็ ยิ่ง แข็ง แรง มาก ขึ้น เท่านั้น
 หลัก อันนี้ ชาว ส่วน ซึ่ง ปลุก ผด ไม่ รู้ ได้ ต่ ถ้า คัด กิ่ง ใน ฤดู ร้อน

ให้สั้นเข้าไป ในฤดูหนาวความเจริญก็จะหยุด เพราะรากก็ไม่
เจริญตามส่วน ตาหรือใบของกิ่งส่วนล่าง ก็จะเจริญ ออก
ดอก ออกผล แต่หากเราตัดกิ่งก้านที่แข็งแรงนี้ในฤดูหนาวขณะ
เมื่อใบไม้ไม่สุกจะมีหรือร่วงหมด และทุกส่วนของต้นไม้หยุดนิ่ง
เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ รากก็จะเจริญงอกงาม เพื่อช้่นำหนักกิ่งที่
ได้ถูกตัดไปแล้วนั้น นี่ก็เป็นเช่นเดียวกันกับต้นกุหลาบ ถ้าเรา
จะตัดกระโดงออกในฤดูร้อน เราก็จะห้ามรากไม่ให้งอกงาม
แต่ถ้าเราตัดออกในฤดูหนาว เมื่อรากได้ถึงความงอกงามเต็มที่
และหยุดพัก ใบหรือตาก็จะงอกงามเต็มที่ได้ในฤดูใบไม้ผลิ

เวลาที่สมควรฝากใบ เวลาที่จะฝากใบคือ ปลายเดือน
กรกฎาคม หรือ ตลอดเดือน สิงหาคม ได้มีผู้เคยฝากกิ่งกุหลาบ ในเวลา
๗ เดือน คือ เริ่มต้นเดือนเมษายนไปจนถึงเดือนตุลาคม ในเดือน
มิถุนายน และกันยายน เป็นเดือนที่หากิ่งฝากได้ยาก

ภาพที่กตติ คิดมาพร้อมด้วยนี้ อาจจะเป็นประโยชน์ได้บ้าง
แต่อย่างไรก็ดี การทำด้วยมือให้เห็นผลนั้น จะได้ประโยชน์กว่า
รูปมาก ถ้ายังมีผู้ชำนาญในการนี้ มาทำให้เห็นสักครั้งหนึ่งแล้ว
จะดีเสียกว่าได้เห็นรูปภาพที่แข็งแรงวิชฺ ีทำนี้มาก ผู้ฝึกหัดเพาะ
กุหลาบสมควรฝึกฝนกับผู้ที่ได้ฝึกหัดสั่งสอนมาแล้วนี้ หมายความว่า
ว่าผู้ที่จะเป็นครูต้องเป็นผู้ที่ชำนาญและเชื่อถือได้ ถ้ายังมีเวลา
มากที่จะทำได้เพียงใด ความระวังระไว และความละเอียดก็จะมี
มากขึ้นเพียงนั้น

เครื่องมือที่จะต้องใช้ เครื่องมือสำคัญที่จำต้องใช้ คือ มีด

มีดนั้นจำเป็น ต้อง เป็น มีดคม มาก ที่สุด หิน ดับไม้จำเป็นที่จะต้องใช้ นอกจากกึ่งที่จะคั่นแข็ง และเหนียว ไม่ กระตุก หรือเขางอๆ ไม้ไว้ใช้สำหรับ แกะเปลือก เชือกที่จะใช้ผูกบ่มหรือตา ใช้ปอหรือเปลือกไม้บางๆ ที่เหนียว ขนาดยาวประมาณ ๑ ฟุต (ยาวดีกว่าสั้น)

บ่มหรือตาที่เลือกเพาะ บ่มหรือตาที่เลือกสำหรับการเพาะนี้ ควรใหญ่ ขนาดปานกลาง และค่อนข้าง อ้วนหนา เนื้อมาก มีใช้แก่เกินไป ความชำนาญจะเป็นผู้สอนให้รู้ว่าจะเลือกอย่างไร แต่โดยมากใน ปลายเดือน กรกฎาคม หรือต้นเดือน สิงหาคม บ่มหรือตาที่จะเลือกได้ดั่งนั้น จะมีอยู่ที่กระโถง ซึ่ง พัง มีดอกแล้ว กุหลาบบางชนิดเช่น ฟรองส์ว่า มีเชร็ลอง (Francois Mechelon) มักจะมีกระโถงแข็งแรง ที่ยังไม่มียอดแต่มีตาแน่น ถ้าใช้ตาเหล่านี้แล้ว กุหลาบใหม่ที่เพาะ อาจจะไม่มียอดเลย ในปีแรก กุหลาบ ใบชา (Tea Roses) ตาซึ่งอยู่ใต้ดอกโดยมากค่อนข้างจะแบนและแหลมแทนที่จะบานแต่มั่นเนื้อ ตาเหล่านี้ไม่ควรใช้เลยเพราะจะมีดอกเล็กและตายง่าย วิธีที่ดีที่สุดไม่ควรใช้ตาใกล้กับดอกเลยเป็นอันขาด

กระโถงที่เลือกให้ใช้ตะกรรตัด และตัดใบออกเสียหมดให้เล็กแต่ก้านประมาณ ๑ นิ้วฟุต คัดตากระโถงได้ที่ทำเช่นนั้นมิใช่เพื่อความสดวกสำหรับ ตีใบ ออกเสียก่อน คัดตาออก เพราะถ้าทิ้งใบไว้คงคิดอยู่ น้ำตามดำตัน จะถูกดูดออกจากตากระโถง และระเหยไปตามใบเสียหมด กระโถงที่จะใช้ก็จะเหี่ยวแห้งไป

ที่ ๒ ปลูก บุ่ม หรือ ตา ที่ ที่ จะ ปลูก บุ่ม หรือ ตา นั้น ใช้ ที่ ดำ แล้ว
ซึ่ง อยู่ ระหว่าง โคน กิ่ง และ บุ่ม หรือ ตา ใกล้ ลำต้น มาก ที่ สุด

กิ่ง ของ ต้นไม้ ที่ ปลูก นี้ เช่นเดียวกับ ตา ที่ ปลูก คือ ควร อ่อน แก่
ปานกลาง ถ้าจะใช้ กิ่ง อ่อน ขณะ เมื่อ เนื้อไม้ มี สี ขาว แทน ที่ จะ
เป็น สี ขาว และ เปลือก ก่อน ข้าง ตา โอกาส ที่ จะ เป็น ผล สำเร็จ ก็ น้อย ลง ไป
กระโดง ที่ มัก จะ หัก เป็น สอง ท่อน ถ้าจะใช้ กิ่ง แก่ ลำต้น ที่ ปลูก ยัง ไม่
มี ราก แข็งแรง ก็ จะ หัก เติบ โต ขณะ หนึ่ง รวด เดือน สิงหาคม และ
นำ เติบ ลำต้น ที่ จะ น้อย ลง เปลือก ก็ ไม่ จะ เจริญ เติบ ตาม กาด
การ ทดลอง ปลูก เช่นนี้ ไม่ ได้ ประโยชน์ อะไรนัก ผู้ ขำ นานู เมื่อ มอง
เห็น ปลาย กระโดง อาจ จะ บอก ได้ ทัน ที่ ว่า เปลือก จะ เจริญ เพียง ไร
แต่ การ ปลูก ควร ทำ อย่าง ไร

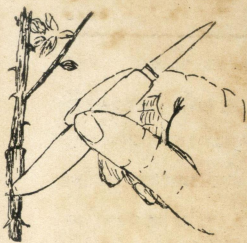
ไม่ จำ เปริน จะ ต้อง เลือก ลำปล้อง ที่ แข็งแรง ที่ สุด ควร เลือก
กระโดง ซึ่ง มี ขนาด และ ความ อ่อน แก่ ปาน กลาง ทั้ง ออก งาม ดี หัก
เอา หนาม ออก เสีย ๒-๓ นิ้ว พาด จาก ที่ จะ ปลูก ตา นั้น ตา นั้น ควร อยู่
ใกล้ ลำต้น มาก ที่ สุด ต่อ ไป นี้ ให้ คำนวณ ระยะ ยาว ครึ่ง นิ้ว และ ประมาณ
๓ นิ้ว จาก ลำต้น การ คำนวณ นี้ ต้อง แน่ใจ ว่า คำนวณ ลง ไป ใน เนื้อไม้
แล้ว ให้ กรีด ขวาง คง ได้ ฉาก กับ ที่ คำนวณ คราว ก่อน ยาว ลง ไป จนถึง ลำต้น
ใช้ ด้าม มีด ที่ งอ ทำ ด้วย กระดุก หรือ เขาน้ำ แฉะ ลง ไป ที่ คัด ขวาง นี้ และ
คว้าน ลง ไป ได้ เปลือก ทั้ง สอง ข้าง ตั้งแต่ รอย คำนวณ จนถึง ลำต้น
เผื่อ นิด หน่อย ทำให้ เป็น รูป อักษร ที่ (T) ระวาง เล็ก ที่ ว่า คัด ตาม
ตรง ตาม ลำกึ่ง นั้น ไม่ ไป ถูก หรือ ใกล้ ตา ลำต้น เดิม ของ มัน เพราะ จะ
มี ที่ โบล่ง ซึ่ง จะ ปลูก ตา ใหม่ ไม่ ได้ ดี

ต้น เติบโต พร้อมเสร็จ ทุ จะ ฝาก คา ของ กระโถง กุหลาบ คา น
 ควร จะ เลี้ยง ให้ บาง นิด หนึ่ง ให้ม ักาน ใบ คติ อยู่ ด้วย ข้าง บน คา
 ักาน ใบ ห่าง จาก เป็ดอก ประมาณ ๑ นิ้ว อีก ข้าง หนึ่ง ของ คา นั้น แบน
 และ เกยง มี เนื้อไม้ คติ อยู่ บ้าง

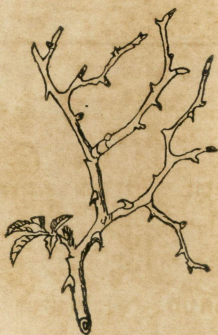
ทุ นั้น จะ กล่าว ถึง ข้อ สำคัญ ที่ สุด เนื้อไม้ ภายใน ใต้ เป็ดอก ให้ คติ
 เอา ออก เสีย โดย ระวัง อย่า ใต้ แะ ต้อง ยาง หรือ เยื่อ อ่อน ซึ่ง จะ
 เกิด เป็น ส่วน ภายใน ของ คา หรือ บุ่ม ถ้า คา อยู่ ใน ที่ อัน ถูก ต้อง
 ไม่ มัก จะ แยก ออกจาก บุ่ม นี้ ถ้า ส่วน ภายใน ของ บุ่ม นี้ กดง ควร
 จะ เลือก เอา ใหม่ เพราะ ถ้า จะ เพราะ ก็ คง ไม่ เป็น ถ้า เนื้อไม้ ของ
 กุหลาบ ไม่ ออก มา หมด แต่ คติ อยู่ บาง แห่ง บุ่ม หรือ คา น ก่อน ข้าง แก่
 ไป ลัก หนึ่ง ไม่ ควร ใช้ เลย ถ้า เด็ก เกิน ไป หรือ ยัง ไม่ แก่ พอ บุ่ม
 หรือ คา น ยั ด ใ้ ไป ใต้ เป็ดอก โดย ไม่ ต้อง แะ เอา เนื้อไม้ ออก แต่ ด้
 นี้ ไม่ ด้ จะ ดี ต่อ น มา ก็ เอา เชือก ผูก บุ่ม นี้ คติ กับ กิ่ง กุหลาบ ที่ ใต้
 ควาน เป็ดอก แล้ว เหลือ ของ ะ เพราะ แต่ บุ่ม เท่านั้น การ มี ดัน ควร จะ
 มัด ให้ แน่น พอ ส้ม ควร ไม่ ควร แก่ ออก จน กว่า จะ ถึง ๕ อาทิตย์ ใน
 เวลา ๓ อาทิตย์ จะ เห็น ว่า บุ่ม ที่ ฝาก นี้ เป็น หรือ ตาย ถึง กระนั้น ก็ ด้
 เชือก ก็ ยัง มี ควร แก่ ออก เลย

ไม่ ควร คัด ทอน กิ่ง กระโถง ที่ นำ บุ่ม ไป ฝาก ใน เวลา ก่อน ฝาก
 ก็ ด้ เวลา ฝาก ก็ ด้ หรือ ต่อ มา ก็ ด้ การ คัด ทอน เช่น นั้น แทน ที่ ละ
 ทำให้ น้ำ แสง มี มาก ขน กด กับ เป็น การ หัก น้ำ แสง ดำ ดัน มี ให้ โหด มา
 ด้ บุ่ม ที่ ฝาก เมื่อ ด้ แก่ เชือก ออก แล้ว ถ้า หัก บุ่ม ที่ ฝาก ไม่ เป็น นั้น

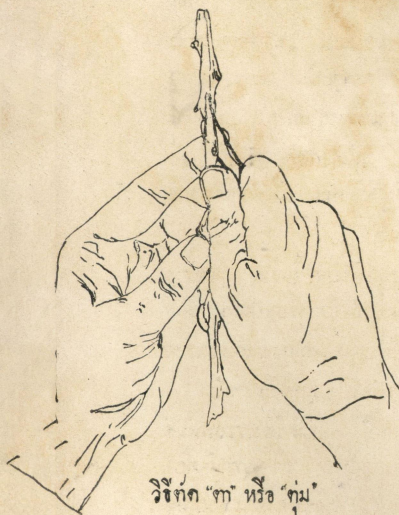

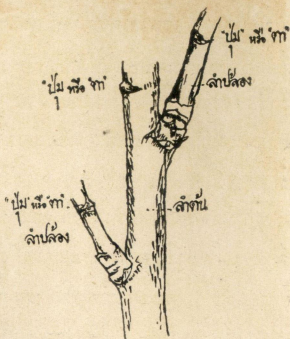
วิธีผ่า "ท" หรือ "ทุ่ม"

กิ่งกุ่มสาบเล้ง ที่ทำงุ่มงุ่มหรือท

วิธีถัก "ท" หรือ "ทุ่ม"

กิ่งกุ่มสาบเล้ง ปุ่ม หรือ ท ตามลำท้นเลดปล้อง

ก็ควรใช้ฝักในกระโถงใหม่ ไม่ควรใช้กระโถงเก่านั้นเลย ควร
ทำป้ายบอกเวลาฝักบ่ม บักไว้ทุก ๆ ต้น หรือจะจดไว้ในสมุดโน้ต
ก็ได้ นี่จะเป็นการช่วยสังเกตให้ทราบว่าเมื่อใดจะถึงเวลาแกะเชือก

วิธี ตอน การตอนนั้น เขามักจะใช้ ใน เดือน มกราคม แต่โดย
มากมักใช้ ในฤดูฝน เพราะสะดวกแก่การให้น้ำ จะไม่ชอกช้ำวอดโดย
ละเอียด เพราะเหตุว่าเราจะใช้ วิธี ตอน มาก กว่าวิธีอื่น ใน ประเทศสยาม

วิธี ตัด บัก กุหลาบ บาง ชนิด ตัดแล้วเอามา บัก ก็ เป็น ดอก
ที่จะ ออก นั้นใหญ่ พอ สมควร มี ดอก พอ ประมาณ แต่กุหลาบเพาะ
โดยวิธีนี้ มี โคร่ แข็งแรง แดงออกงาม แต่ มี ดอก เช่น กับ กุหลาบ ที่ เพาะ
โดยวิธีฝักบ่ม เวลาบัก ควร จะให้น้ำ ชุ่มชื้น อยู่เสมอ ถึงที่จะ
ตัด บัก นั้น ควร เด็ดกิ่ง อ่อน แก่ ปานกลาง ให้สังเกต หินาม ถ้า
หินามยังเขียวสด อยู่ กิ่ง นั้น ยัง อ่อน มาก ถ้า หินาม นั้น ดำ หรือมี สี
น้ำตาล แก่ ต้น กุหลาบ นั้น ค่อนข้าง จะ แก่ เกินไป

วิธี ทอด ราก กุหลาบ บาง ชนิด มี ราก บังเกิด ขึ้นเอง เพราะ
ฉนั้นให้เอากิ่ง ซึ่ง ทอด มา จาก ลำต้น บากเป็น ปาก เบ็ด หรือเป็นต้น และ
ฝัง ส่วน ที่ บาก นั้น ลงใน หลุม ซึ่ง มี ทรายใบไม้ เน่า และ ผง กาก มะพร้าว
ปน กัน ดี อยู่แล้ว ต่อ มา เมื่อ ราก ออก จึง ตัดไป ปลูกลง ปลูก ที่อื่น ต่อไป

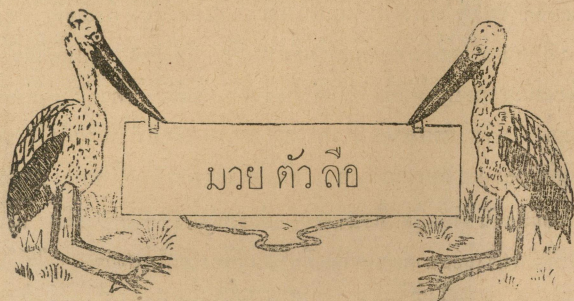
วิธี เพาะ ด้วย เม็ด วิธี ปลูก ด้วย เม็ดนี้ เป็น วิธี ประสมพันธ์
ต่าง ๆ ได้ มาก ถ้า จะ คิด ทำ เด็ก น้อย ก็ ไม่ ควร ถ้า จะ ทำ ก็ ต้อง
ทำเป็น การใหญ่ โต และ กิน เวลา นาน กุหลาบ บางชนิด เพาะ ด้วย เม็ด
กิน เวลา ถึง ๖ ปี จึง จะ ได้ เห็น ดอก และ ต่อมา อีก ๒-๓ ปี จึง จะ ใช้

เป็น ต้น สำหรับ รับ ฝาก บ่มได้ เมื่อ ผล กุหลาบ แก่ ดังเกิดได้จาก
 ดั้แดง เข้ม ของ มัน ให้เอา เม็ด เพาะ ได้ทันที และให้ เพาะ ใน กระจก
 ซึ่งมี ดิน ร่วน ดิน เมา แฉว ทรวาย ตั้ง ใน กระจก นี้ ต้อง กด ให้ แน่น
 และมี ทาง ระบาย น้ำ ด้วย ให้เอา ทรวาย ถม ข้างบน เม็ด กุหลาบ หนา
 ประมาณ ๑ นิ้ว ฟุต และ เม็ด เหล่านี้ ให้ ปลูก ห่าง จาก กัน ระยะ ๑ นิ้ว ฟุต
 ก่อน ไปให้ รดน้ำ จน บ่ม มีความ ร้อน พอ คง แต่ ๔๕ ถึง ๕๕ องศา ฟาเรนไฮท์
 แค่นี้ จะ ทำให้ ดี อย่างไร มี เม็ด กุหลาบ น้อย ชนิด จะ เกิด ขึ้น ภายใน
 ๖ อาทิตย์ บาง ชนิด คง ๒ หรือ ๒ ปี จึง จะ ออก gam เป็น ต้น ได้
 ถึง กระนั้น ก็ ดี โดย มาก มัก จะ ตาย ต่อ มา ไม่ช้า

วิธี ฝาก ราก วิธี นี้ ด้วย ฝาก บ่ม หรือ ตาไม้ ได้ แต่ก็ คง
 ใช้ กัน อยู่ มาก เพราะ เหตุ ว่า กุหลาบ ชนิด ใหม่ ๆ ผสม โดย วิธี นี้ ได้ เร็ว
 และ กุหลาบ ชนิด ที่ หายาก ก็ อาจ เพาะ ด้วย วิธี นี้ ให้ มาก ขึ้น ได้ วิธี
 ทำ ให้เอา ต้น กุหลาบ ปลูก ได้ กระจก เติร์มไว้ เป็น เวลา ราว ๑ ปี กุหลาบ
 ต้น เดิม นี้ ไม่ ต้อง ใหญ่ โต นัก เมื่อ ต้น ไม่ หยุด นิ่ง ซึ่ง เป็น เวลา ราว
 เดือน มกราคม ให้ ตัด ต้น กุหลาบ นี้ ด้วย ตะกร หรือ มีด อัน คม ให้ สั้น
 ประมาณ ๑-๒ นิ้ว ฟุต ตั้ง จาก ดิน ใน กระจก ถึง ที่ จะ ฝาก นั้น คือ
 ตัด เอา จาก กระโถง อ่อน แก่ ปาน กต่าง แล้ว ให้เอา มีด คม ปาด กระโถง
 และ ต้น เดิม โดย วิธี นี้ วิธี หนึ่ง เพื่อให้ ประกบ กัน สนิท จะ มาก
 ถึง ฝาก เป็น แก่ คม ขวาน และ บาก ต้น เดิม เป็น ง่าม ก็ ตาม หรือ จะ
 บาก ต้น เดิม กับ กระโถง ทะแยง มุม ก็ ตาม จะ ทำ อย่าง ไດ อย่าง หนึ่ง ก็

แล้วแต่ สุดแต่ให้กิ่งที่ฝากกับ ต้นเดิม นั้น ประกบ กัน ดี ก็ แล้วกัน แต่
 กิ่งที่จะฝากนี้ ต้องมีตา หรือ บุ่มติดมาด้วย ให้ตัดส่วนของกิ่งโกดๆ
 ส่วนเหนือของ บุ่มทิ้งเสีย ถ้า กิ่ง และ ตาต้นเดิม นั้น ควรใหญ่ เท่ากัน
 พอดี แต่ ถ้าหาก ตาต้นเดิม จะใหญ่ กว่า นิดหน่อย ก็ ไม่เป็นไร ข้อ
 สำคัญ ของ การ ฝาก ราก นี้ คือ ต้นเดิม และ กิ่ง ที่ฝาก นี้ จะต้อง ประกบ
 กัน สนิท แน่น ข้างหนึ่ง กิ่ง ฝาก จำเป็นต้อง อยู่ตรง กอดางตาต้นเดิม ทั้งนี้
 ก็ เพื่อให้ น้ำ เติง ตาต้น ของ ต้นเดิม ใน กระถาง เติง ได้สะดวก ให้ ใช้
 ด้าย ผ่า พัน หรือ ขึง ผอก เพื่อมิให้ อากาศ กระทบ ที่ ประกบ นี้ ได้
 จนกว่า กิ่ง ที่งอกงาม นี้ จะ เจริญ ตาม ลำดับ เมื่อ เติง แล้ว ให้ ยก
 กระถาง ไป ตั้งไว้ ในที่ซึ่ง ไม่ มี อากาศ ถูก ต้อง ได้ ในไม่ช้า จะ เห็น ยาง
 หรือ เนื้อ นุ่ม ของ กุหลาบ เกิดขึ้น ใน ระหว่าง เปลือก ต้น กุหลาบเดิม และ
 เปลือก กิ่ง ฝาก บุ่ม หรือ ตา นั้น จะ แตก ไบ ในราว ๓ สัปดาห์ ต่อ
 นั้น มา จึง ค่อย เปิด ให้ อากาศ เข้า ที่ ตะเด้ก ตะน้อย จนกว่า ต้นไม้ จะ อยู่ ตัว
 กุหลาบ ที่ เพาะ ชนิด นี้ ไม่ สู้ ดี สำหรับ ใช้ เพาะ วิธี ฝาก บุ่ม แต่ ดี สำหรับ
 ใช้ เอา บุ่ม ไป ฝาก ต้น อื่น กุหลาบ เติง โดย มาก ใช้ ประดั้ม โดย วิธี
 ฝาก ราก นี้

เมื่อ กระผม หนุ่ม ๆ นะ ขอรับ ผมไม่ แก่ตั้ง คยุ หรอก ผม เป็น
นักมวย มี ชื่อเสียง ผู้หนึ่ง พวก เพื่อน ๆ เขาให้ สัมภาษณ์ ว่า 'ถักสู้ ครัฟ'
ความ ว่องไว ของ ผม สามารถ จะ เข้าไป ถอน ขน หน้า แข่ง คู่ ปรบักษ์ ของ
ผม ได้ ผม ค่อย เอา รางวัล มา เสีย นัก ค่อ นัก ได้ ยิน ข่า ว่า ที่ ไหน
มี งาน ละ ก็ ผม ต้อง ไป ทุก นิด แต่ นั้น แหะ ขอรับ ส่วน รางวัล รางวัล
มัน ไม่ มี ค่า อะไร นัก ได้ แต่ เพียง พอ เป็น ค่า เหล้า นิด หน่อย ก็ พอ
จะ ถ้อ เอา เป็น ขา ซัฟ ไม่ ได้ นอกจาก ความ สดุก อย่าง ที่ เขา ว่า 'ชาติ
นัก เอง อุด เพลง ไม่ ได้' ส่วน ขา ซัฟ จริง ๆ ของ ผม นั้น ก็ คือ ผม รับ
จ้าง เป็น ตุ๊ก เรือ ใน เรือ ฟ้อง สุ่ม ของ บริษัท สยาม พาณิซ ซึ่ง เดิน ระหว่าง
กรุงเทพ ฯ กับ บินัง เพื่อน ๆ ตุ๊ก เรือ ด้วย กัน ถูก คอ กัน มาก ทั้ง นาย เรือ
ก็ เป็น คน ใจ ดี พวก ผม ทำงาน อย่าง สดุก สำนาน มี ได้ เห็น แก่ เห็น ดเห็น อย

กระผมได้กล่าวแล้วว่า กระผม เป็น นักมวย อย่างเก่ง พวกเพื่อน ๆ ในเรือ พวกกัน ยอม ผมหมด ผมยังไม่ นัก คร้ามใคร เลย มาเทียบหนึ่ง ก่อน เรือ ฟ้องสมุทร จะ ออก จากท่า ลักซัวโง่หนึ่ง ก็มี คน แปลกหน้าคนหนึ่ง ตง มา ร่วม เรือ กับเรา เจ้าหมอ คนนี้ รูปร่างใหญ่โต ดำดั้น ถ้าจะเปรียบ กับ คน ๆ เรา ตะก็ โกล่กัน ดิบ ความจริง เขาควร จะ เป็น วัว ยิ่ง กว่า คน ทิดเที่ยง มา กระซิบ กับ ผม ว่า เจ้าหมอ นั้น ซื่อเพิ่ม เป็น นักมวย ค่อย ชนะ มา นัก ค่อ นัก เถ่น เขา กระผม ออก คร้าม ๆ ไม่กล้า จะ รอหน้า เพื่อน คนใหม่ ของเรา

พอ เรือ เถ่น ออก จากท่า ก็ ภารต่าง ๆ ก็ เป็นไป ตาม ปกติ กระผม เอาใจ ได้ ครอบจุ ภิรียา ทำทาง หมอเพิ่ม เต็มอ เขา เป็น ลูกเรือที่ดี คนหนึ่ง แต่ว่า ออก จะ ช่ม ๆ พวกเรา เก้า มาก คือ เจ้าหมอเพิ่ม พูดอะไร ต้อง เป็น นั้น ไม่ยอมให้ ใคร ขัดคอ เป็น อันขาด เช่น เดียวใน สี่แดง เจ้าหมอเพิ่ม ว่า เขียว พวกเราก็ ต้อง เงียบ ถ้าหาก มีใคร ค้าน ขึ้น ว่าแดง เจ้าหมอเพิ่ม ก็ ตาเขียว หา ว่า ว่า เขา เป็น คน โกล่หกใน ที่สุด ก็ ทำ ค่อย เมื่อผม นิ่ง แล้ว ก็ ไม่ มี ปัญหา อะไร ที่ คนอื่น จะ ไม่ยอม จ้าน

วันหนึ่ง พวกเรา กำลัง นิ่ง คุย กัน อยู่ ใน ห้องเรือ บางคน ก็ กำลัง จิตเข้า ของ ซึ่ง กระจุย กระจาย ให้ เวียบ ร้อย บางคน ก็ คุย โปก ฮ่า กัน อย่าง ดังกู ด้นาน ตาม ภาษา พวก คน เรือ ทิดเพิ่ม เดิน ตง บน ไค มา พอ ถึง คน ที่สุด ทิดเที่ยง ก็ กรวาก เข้า ประคอง พยุง เพื่อ ไม่ ให้ หมอเพิ่ม เซ

ทิดเพิ่ม จ้อง ดินนา อย่าง ชม็ง แล้วเฮ้ย ชนว่า “แก เป็นใคร จึง
เลือก มาทำเช่นนั้น ?”

ทิดเที่ยง หัวเราะ เก้อๆ ตอบว่า “ฉัน ตั้งใจ จะ พยุง พี่ไม่ให้ล้ม”

ทิดเพิ่ม พุด อย่าง มะนาว ไม่มีน้ำ “ฮะ?” แล้วเอา หัง ฟิง
ห้อง นอน ห้อง หิ้ง พุดาง เก้งเขี้ยว อย่าง แข็งแรง แขน แค่ ตะ ข้าง คล้าย
เสา หลักแพ แล้ว พุด อย่าง โกรธ ว่า

“พยุง ฮะ? หมายความว่า กระไร ก็ เมื่อ ข้ายัง แข็งแรง ดัง ที่ แก
เห็น อยู่ เดียว?”

ทิดเที่ยง ตอบ ว่า “ฉัน คิด ว่า ต้น ของ พี่ พลาด จะ หักล้ม แต่เมื่อ
ไม่เป็น เช่น นั้น ฉัน ก็ เสียใจ”

ทิดเพิ่ม ชัก “เสียใจ ที่ ต้น ของ ข้า ไม่ พลาด อย่าง นั้น หรือ?”

ทิดเที่ยง แค่น หัวเราะ แสดง น้ำใจ ดี “พี่คง ทราบ แล้วว่า ฉัน หมาย
ความ ว่า กระไร?”

ทิดเพิ่ม คำราม “ยัง จะ หัวเราะ เขาะ ข้า หรือ?”

ทิดเที่ยง แก้ว คิ้ว “ฉัน ไม่ได้ หัวเราะ เขาะ พี่”

ทิดเพิ่ม เหลียว ดู พวก เขา รอบๆ แล้ว พุด อย่าง หา ความ ว่า “ถ้า
เช่นนั้น ก็ หา ว่า ข้า โทก นะซี ตั้ ตะ หา ว่า ข้า โทก นี่ ถือ เสื่อ ไร่ ๓๓,
กัน จะ ฉีก ข้าย หมอน ออก เป็น สอง ซีก”

เจ้าตุ้ม รับ เสื่อ มา ถือ ไร่ เหมือน กับ ตุ๊ก เกาะ โง่ ถึง แม้ ว่า จะเป็น
เกตุ กับ ทิดเที่ยง ก็ ดี ส่วน ทิดเที่ยง นั้น เหลียว หน้า เหลียว หลัง รอบๆ

พยายามจะขับมันได้ไปเสียให้พ้น แต่หมอเพิ่ม ตรงเข้ายื่นขวาง
มันได้ไว้ ในที่สุดก็ตีแข่งกับหน้ามอญดูเท่า เห็นน้ำมันดินตก
เบือนอยู่ ก็เลยผัดมก้มลงเซ็ด ในขณะที่มีคนเรอหนุ่มอีก
คนหนึ่ง เขาชื่อเดิร์มโมต์ ประคองห้องนอนของเขาออกมา แล้วพูด
อย่างหน้าเฉยตาเฉยว่า

“แกไม่กลัวเจ้าหมอนั่นไม่ใช่หรือ?”

ทิดเพิ่มชะงัก แล้วร้องออกมาว่า “อะไรนะ?”

เจ้าเดิร์มเอ่ยขึ้นว่า “อ้าว! อย่าทำเสียงเช่นนั้น ขณะที่กันพูด
แกมันออกจะพลาดๆ อยู่นะเพื่อน”

เมื่อหมอเพิ่มได้รับวจาข่มอย่างฉอดดีเช่นนั้น ดีหน้าของเขา
เขียวระคนด้วยความประหลาดใจ เขาจึงดูเจ้าเดิร์ม แต่ก็ไม่เห็น
ว่าจะทำอะไร พวกเราพากันจึงดูเจ้าเดิร์ม ซึ่งมีร่างเล็กแบบบาง
ไม่มีแว้วว่าจะมีความแข็งแรงแต่อย่างใด อย่างหนึ่งเลย

ทิดเที่ยงเอ่ยขึ้นว่า “ไปให้พ้นเถอะเจ้าหนุ่มน้อย แกคงไม่รู้
ตัวหรือว่าแกพูดกับใคร”

เจ้าเดิร์มพูดขึ้นว่า “เฮ้ย, มันไม่พิเศษอะไรดอก, ดูซิมันอ้วน
เหมือนหมู และโง่เหมือนควาย จะทำอะไรใครได้ เจ้าหมอนั่นจะไม่
ทำอะไรแกเลยในขณะที่กันอยู่นี่”

เจ้าเดิร์มออกมาจากห้อง มายืนอยู่ตรงหน้าหมอเพิ่ม ชูกำ
หมัดขึ้นจ่อหน้า แล้วจึงดูอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ พดางซึมเข้าไป
ที่ทิดเที่ยง ประกอบกับคำพูดว่า

“แกจะต้องคนนั้น แม้แต่อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จนจะเชกแกให้สมัครเสีย จาคำของกันไว้ล่ะ”

ทิดเพิ่ม เปลี่ยนเสียง พูด อ้อยๆ “ฉันไม่ได้ทำอะไรเขาหรอก”

เจ้าเสริม พูด พดาง ยก กำบัง ลั่น ต่อ หน้า “แต่แกไม่ได้ทำเพื่อนยาก ถ้าหาก ว่า มีการ ค่อย กัน ชน ทิน ขอให้อำไว้เถอะ ว่ากันเอง จะ ลงมือ”

พวกเรา พา กัน ประหลาดใจ จน พา กัน จังจ้งไปหมด ขณะที่ เห็น หมอเพิ่ม เอา มือ ๒ ยัด ลง ใน กระเป๋า ทาง เกง แล้ว พยายาม ทำ เป็น ผิดปาก แก่ เก้อ ใน ที่ สุด เลี้ยง ไป นั่ง บน หลัง หีบ เอา มือ เกา หัว ทำ หน้า แปร ทัก ที่ สุด ที่ พวก เรา เคย เห็น พดาง ร้อง เพ่ง อะไร ไม่ ทราบ ได้ ยืน แตะ เสียง อ้อยๆ เบาๆ

เจ้าเสริม พูด อย่าง บังคับ “หยุด อ้าย เพ่ง แมงวัน เข้า มือ เดียวนี้ เมื่อ กัน อยาก พัง จะ ตั้ง ให้ แก่ ร้อง”

เจ้าหมอเพิ่ม หยุด ร้อง เพ่ง ทันที แล้ว ก็ เอา มือ กุม ปาก ไอ แค้กๆ สัก ครู่ หนึ่ง ก็ ชน ไป บน คาด พั่ว ทิด เทียง มอง ดู พวก เรา รอบๆ แล้ว พูด ชน ว่า

“เถยว นี้ เรา ประ ทู ก นัก มวย ชน คาน อิน มี รูป ร้าง ส่วย สะ โอด สะ ออง เถยว นะ”

เจ้าเสริม จ้อง มอง ดู ทิด เทียง แล้ว พูด ชน ว่า “แกเรียกฉัน ว่า อะไร นะ?”

ทิด เทียง ถอย หลัง พูด ชน ว่า “เปตา, เพื่อน”

เจ้าเดร์ม พูด ขน ว่า “เงิน ของ แก ต้อง กระตุก กระตัก แก จะ พูด ได้ เมื่อ แก ควร พูด เพื่อน ”

เจ้าหมอเพม อยู่ บน คาดฟ้า เรือ ย เขา แดง ดง อาการ ดูเหมือน ว่า หัวอก จะ แตก คราก เวลา เดิน ทำงาน ก็ คอ ตก หัก ไบ จน ชัน เวลา กิน ข้าว เข้า ก็ กัด ไบ ไม่ ไคร่ ตง

ส่วน เจ้าเดร์ม กิน ข้าว อย่าง สุก สำนาน เอ็ด อร่อย พอ อิ่ม แล้ว ก็ เข้า ไป ใน ห้อง ทิด เพม รือ ดั่ง ของ กระจุย กระจาย ทิด เพม นั่ง มอง ดู เคย เจ้าเดร์ม ออก คำ สั่ง ให้ ขน ของ เหล่า นั้น ไป ไว้ ใน ห้อง ของ ตัว ทิด เพม รับ ทำ ตาม โดย มิ ได้ ปฏิปาก

วัน หนึ่ง พวก เรา นั้น อยู่ ที่ ท้อง เรือ ทิด เพม หมด ฤทธิ์ นิ่ง เหงา ตาม เคย ทุก ๆ คน ก็ เงียบ มิ ได้ ปฏิปาก คุย กัน ความ จริง วัน นั้น ออก จะเป็น วัน สงบ มาก ที่ สุด ที่ เรา ได้ พบ มา แล้ว ใน เรือ แต่ แทน ที่ จะมี การ สงบ ตด ตอ ไป ทิด เทียง กลับ ทำ ตาย ความ สงบ คือ ตรง เข้า คบ ไล่ เจ้าเดร์ม แล้ว พูด เปน เชิง เยาะ ๆ ว่า

“นี่ แน่ะ เพื่อน ใน ชีวิต ของ แก กัน คิด ว่า แก คง เคย ตอง ขั้ กับ ไคร่ ดัก ครั้ง หรือ สอง ครั้ง เปน อย่าง มาก ”

เจ้าเดร์ม ถาม อย่าง หนุ “แก รู้ ได้อย่าง ไไร ?”

ทิด เทียง ยิ้ม เยาะ “อ้อ, ง่าย นิดเดียว เพื่อน เห็น ปลาย จมูก แก เข้า ี่ ร ”

เจ้าเดร์ม พูด อย่าง หนุ ขณะ ที่ ทิด เทียง ตุก ขน เขา เลื้อย ขึ้น ใน เช็ด เหยือก ที่ หนา

“ดีละ, แก่ สบประมาท แก่ อดดี อย่างไร จึง อดได้ถูกกัน?”

ทิดเที่ยง ตัดสิน ด้วย ความโกรธ พูดอย่าง อดโตว่า “เฮ้ย ลูกขน,
มวย ขน คาน หรือไม ขน คาน ข้า ก็ เอา กับ เจ้า ทงนนะ ละ”

หมอเพิ่ม คาเซียว พูด อย่าง เนียบ ซาด “นั่ง ดง, อ้าว, ข้า บอก
ว่าให้ นั่ง ดง”

ทิดเที่ยง พูด เปลี่ยน เสียง “ฉัน จะ ของ ฟาด ขั้ กับ มัน นี่ พ
ก็ กัด มัน แต่ ฉัน ไม่ กัด นี่”

ทิดเพิ่ม ขยับ เข้าไป โกย ไซ่เสียง บังคับ “บอกว่า นั่ง ดง แก
อดดี อย่างไร ที่ สบประมาท ข้า เหมือน อย่าง นั้น”

ทิดเที่ยง มอง ดู คาข้าง “เหมือน อะไร พ?”

ทิดเพิ่ม พูด ขึ้น ว่า “ก็ ถ้า ข้า ไม่ สามารถ จะ อดได้ เียง ก็ ไม่
สามารถ จะ อด นั้น ละ คือ เียง ดูถูก ข้า ละ”

ทิดเที่ยง พูด อย่าง จริงใจ “ก็ ฉัน เชื่อ ว่า ฉัน สามารถ จะ อด
ได้ นี่ พ”

ทิดเพิ่ม พูด อย่าง ฉุน จิต “อย่าง งั้น ก็ ดี ละ เอ้า, ของ กับ ข้า ก่อน
ถ้า แก สามารถ เตะ ข้า จน จีอก ได้ แก ก็ อดได้”

เจ้าแตรม พูด คัด ความ ขน “นั่ง ดง ทง ๒ คน เดียวกัน กัน อยู่
ทงคน อ้าว! นั่ง ซี่ นั่ง เดียด ๆ ก่อน ทงกัน จะ ดงมือ”

ทง ๒ คน พา กัน นั่ง แต่ ส่วน ทิดเที่ยง นั่ง ดง อย่าง เดี่ยว ไม่ได้ ซึ่ง
ไม่ เป็น ที่ ถูกใจ หมอเพิ่ม เลย

ความจริงแค่แรกเราคิดกันว่า เราคงจะมีหัวใจอยู่เพียงคนเดียว คือ ทิดเพิ่ม ซึ่ง กระผม เอง เคย ออก ปาก แล้ว ว่า คร้าม มา บัดนี้ พวกเรา รู้ ตัก กัน แน่ แล้ว ว่า มีหัวใจถึง ๒ คน คือ หัวใจที่ ๑ ได้แก่ เจ้าเสริม ที่ ๒ ก็ คือ เจ้าเพิ่ม ถ้า ว่า กัน แล้ว มัน ออก จะ ผิด ขรรดามาก แทน ที่ ทิดเพิ่ม จะได้ ที่ จอหงวน เจ้าเสริม รูป ร้าง สะโอด สะอง กลับ มา แย่ง เอา เสีย ได้ ทิดเพิ่ม ยอม เจ้าเสริม ทุก อย่าง แม้ว่า พวกเรา จะ ไม่ เกรง เจ้าจอหงวน แต่ เมื่อ ขึ้น เข้า ไป เทียบ ขั้ว เข้า เมื่อใด ก็ กลาย เป็น การ สับประมาท ทิดเพิ่มไป ขั้วนี้ แหะ ทำ ให้ ทิดเที่ยง ออก จะ แดก

ใน ช่วง เวลา ๓ วัน พวกเรา ออก จะ ไม่ สู้ นุก เคย ท้อง เวื่อ ฟ้อง สุ่ม ทู ออก จะ บั่น บ้วน ไม่ เป็น ระเบียบ ส่วน เจ้าเสริม นั้น นั่ง สับกอะไร อยู่ใน ลำคอ พวกเรา ยัง ตี ความ ไม่ ออก ความจริง เจ้าเสริม ไม่ใช่ คน วาจา หยาบ ถ้า ใคร ใช้ วาจา หยาบ เจ้าเสริม ก็ นุด มือ ถูก ขึ้น แล้ว ก็ ออก คำ สั่ง ให้ ทิดเพิ่ม ลง มือ จน ทำให้ พวกเรา ไม่มี ใคร กด้า คุยกัน เมื่อ เห็น เจ้าเสริม อยู่ ไกล ๆ วันหนึ่ง ทิดเถิง ปาก อยู่ ไม่ เป็น สุข ก็ ถูก บับ คอ หอย จวน จะ แดก

ต่อมา เจ้าเสริม ชวน พวกเรา เดิน ไฟ คอง ใช้ กัน บุหรี่ แทน กระแน พวกเรา เดิน กัน อย่าง เงียบ ไม่มี ใคร กด้า ปฏิปาก ใน ที่ สุด ทิดเที่ยง เป็น คน ได้ หมอ ถูก ขึ้น เต้น ยง โย เหมือน กับ จิง ใจ เต้น ว่า เจ้าเสริม ตา เขียว มอง ดู ทิดเพิ่ม ใน ทันใด นั้น เอง ไฟ และ กระแน ได้ เสีย ก็ ปา ฎิหาร ลง ไป ใน ทะเล หมด

วันหนึ่งเจ้าต้องเข้าไปใน ห้อง ทิดเพิ่ม เห็น ทิดเพิ่ม กำลัง นอน
ตุน บุหรี่ ทำ คาบรีอ ๆ เจ้าต้อง เอ่ย ขึ้น ว่า

“ผู้หญิง ที่ ตาตาด เล่าซิงซ่านะ เทียน พัก ไป ไม่ เว้น นะ”

ตา ของ ทิดเพิ่ม ต้ม โปตง ยก กำปั้น ชู ขึ้น ตรง หน้า เจ้าต้อง แต่
เจ้าต้อง เข้าใจ ว่า ทิดเพิ่ม ต้อ

“เอ๊ะ, อย่า ทำ โทก เถย น้า พี่ ก็ ฉัน เห็น น้า”

เสียง เจ้า เสริม ร้อง ถาม มา จาก ห้อง คิด กัน “ผู้หญิง อะไร กัน
นะ ต้อง?” ใน ทันใด นั้น เอง ตา ทิดเพิ่ม หลับ ดัน ทิด เหมือน อดีต ด้วย ตะ
คอง ใน ที่ สุด ก็ ทำ เป็น หลับ

เจ้าต้อง ตอบ ว่า “ฉัน ไม่ รู้ จัก ซื่อ รู้ แต่ ว่า แม่ ผู้หญิง คน นั้น
คิด พิเศษ แะ ที่ เดียว เขา เคย ไป ดู หนังสือ บัน ด้วย กัน บ่อย ๆ”

เจ้า เสริม ถาม น้า “เห็น จะ ด้วย นะ ต้อง?”

เจ้าต้อง ตอบ ว่า “ยิ่ง กว่า ด้วย ชัก จริง น้า พิเศษ น้ เคารวะ หัก มาก
หยิบ ขึ้น ที่ ไหน ตะ เรียม ที่ สุด เสมอ ฉัน เคย เห็น มา ๖ หรือ ๗ เขานี้—”

ทิดเพิ่ม ร้อง ขึ้น “อะไร นะ!?” พธาง ตก คัง คัง กระทบ โดด ออก
จาก ห้อง เสียง เจ้า เสริม บังคับ ว่า “อย่า คัง คัง เพิ่ม, อย่า ทะ ตั้ง
เมื่อ กัน กำลัง พุด”

ทิดเพิ่ม ตอบ อย่าง เคื่อง จัก ว่า “ก็ มัน ดับ ประมาท ฉัน น้า ชัก
พุด ถึง แต่ เรื่อง ผู้หญิง ซึ่ง ใคร ๆ ก็ รู้ อยู่ ว่า ฉัน เกล็ด ยิง เล็ก กว่า ตะวาง”

เจ้า เสริม พุด ออก คำ ตั้ง อย่าง เคียบ ขาด “นี่, เอา เต่า ต่อ ไป
เถอะ ต้อง ผู้หญิง คน นั้น นะ ซื่อ อะไร นะ?”

เจ้าต้อง คอบ ขณะ ที่ เห็น ทิดเพิ่ม ก้าวขา เข้าไป อีก “ฉัน ด้อเขา
เด่น สกุก ๆ อย่าง นั้น เอง นะ” ความ จริง พิเพิ่ม เขา เกดยัด ผู้หญิง ยิ่ง
กว่า ง่า – ยิ่ง กว่า – ตะวาง”

เจ้าเสริม พูด อย่าง เอาจริง เอาจัง “เฮ้ง โทหก ขำ บอกมา ใครกัน”

เจ้าต้อง คอบ เสี่ยง อ้อย ๆ “สำหรับ ด้อ สกุก กัน เท่านั้นเอง”

เจ้าเสริม พูด อย่าง วาง โด “ดี ตะ สำหรับ สกุก ขำ จะ เล่น ให้
สกุก สัก หน่อย เฮ้ย พิเพิ่ม”

ทิดเพิ่ม ขาน รับ เจ้าเสริม ขอก คำสั่ง “กัน จะ ไม่ ลงมือ ทำ เจ้า
ต้อง เอง , กัด ว่า มัน จะ หนักมือ ไป แก ต้อง ลงมือ เดียวนี้ เอา ให้ มัน
รับ ถึง เรือง ผู้หญิง ที่ แก เกยว ของ ให้ ไ้”

ทิดเพิ่ม ทำ หน้า ค่น ขอบกต “จะให้ ฉัน ค่อย เจ้าต้อง ให้ มัน เอา
เรื่อง ของ ฉัน นะ หรือ ?”

เจ้าเสริม พูด อย่าง เฉียบขาด “แก ได้ ยิน คำพูด ของ กัน ว่า กระไร
แล้ว อย่า ต้อง ซัก กัน อีก เลย นะ แก เป็น คน มั เมีย แล้ว น้องสาว
ของ กัน จะ ต้อง เป็น อัน ต้ม นี้ แก จะ ต้ม เจ้าต้อง หรือ ไม่ ถ้า ไม่ ต้ม
กัน จะ ต้ม มัน เอง”

เจ้าต้อง ไม่ ชอบ การ ค่อย แต่ ไหน แต่ ไร กระผม คิด ว่า มัน จะ
เผ่น ขน ไป บน ตาดฟ้า เพื่อ แจ่ง แก นายเรือ แต่ มัน ไม่ ยก ทำ เช่น นั้น
มัน กลับ ถูก ขน ย่น หน้า ขาว เหมือน ไ้ ฟัก ขณะที่ ทิดเพิ่ม ตรง เข้า
ไป หา พอ ได้ ทำ เจ้าต้อง กลับ พุง หมัด ปวด ออก ไป โดน หน้า ทิดเพิ่ม

อย่าง จัง ต้ม ดง ยิง พน ทิดเพิ่ม ตก ขน ได้ ก็ ค่อย อย่าง เต็ม รัก แต่ผิด
ในไม่ช้า ก็ ถูก หมัด เจ้าตอง ต้ม ดง อีก พวกเราไม่มีใคร จะ เชื้อ นัยน์ตา
ว่าจะ ได้ เห็น เช่น นน นก แต่ สำหรับ เจ้าตอง เอง ก็ ดี ก็ เชื้อ ว่า หมัด
ของ มัน บังเอิญ แม่น เข้า เท้า นั้น

เมื่อ ทิดเพิ่ม พยุง ตัว ตก ขน ครั้งที่ ๒ หมอ ออก จะ สั้น ๆ เชไป เชมมา
ยืน ไม่ ใคร จะ อยู่ เจ้าตอง ก็ ตั้ง ทำ ใช้ วิชา เก่า ที่ เคย มี ชัย อยู่ นั้น เอง
ใน ที่ สุด หัว ทิดเพิ่ม ก็ เข้า ไป อยู่ ไหว้ รัก แร่ ของ เจ้าตอง ต่าง คน ต่าง
ปล้ำ กัน ทบ กัน ไม่ เปน ท่า ลง ท้าย หอบ หมัด กำลัง ทั้ง คู่ ทิดเพิ่ม
หอบ พดาง พูด ว่า “พอ ใจ กัน แล้ว กัน ได้ พบ คู่ปรับ ของ กัน แล้ว”

เจ้าเสริม จ้อง หน้า แล้ว ถาม ขน ว่า “อะไร นะ?”

ทิดเพิ่ม เคียง ไป นั่ง พูด อย่าง หอบ ๆ ว่า “ฉัน พบ คู่ปรับ ของ
ฉัน แล้ว เจ้าตอง มัน เล่น งาน ฉัน เกือบ เสีย ชีวิต”

เจ้าเสริม จ้อง มอง ทิดเพิ่ม โดย ไม่ ปฏิภาณ และไม่ เข้า ไป โกດ เจ้า
ตอง เสีย ด้วย ชั่ว ซึ่ง ผิด ความ มุ่งหมาย ของ พวกเรา ทั้ง นั้น แทน ที่
จะ แสดง อิทธิฤทธิ์ อะไร กลับ ขน ไป บน คาดฟ้า เสีย นิบ ส่วน เจ้า
ตอง นั้น เดิน เข้า ไป นั่ง ลง โกด ๆ หมอเพิ่ม แล้ว พูด อย่าง แสดง ความ
กรุณา ว่า “ฉัน หวัง ว่า ฉัน ไม่ได้ ทำ พิ รุนแรง ไป นะ ก็ เพิ่ม”

หมอเพิ่ม คำราม “ทำ พิ รุนแรง? กระตัก เอง มัน ยัง อ่อน นลัว
ค่อย ให้ ชั่ว ขน บก พร้อม กับ เอ็ง เกอะ เอ็ง คง รู้ ทรอก ว่า คำว่า ‘รุนแรง’
นั้น หมายความว่า กระไร”

เจ้าต้องตอบว่า “ฉันไม่เข้าใจพี่ พี่เป็นคนดกดิบมาก แต่ฉันขอบอกพี่อย่างเปิดเผยว่า เวลาพี่ชนบกพี่จะไม่ได้ประโยชน์เท่ากับฉัน”

พวกเราต่างพากันประหลาดใจ มันเป็นความดกดิบจริง ๆ วันยังต้องไป ๆ ก็ยังมีความดกดิบมากขึ้น ทิดเพิ่มเอง ออกจะหงอย ๆ เจ้าเดิรมก็ข่มเหงไม่หยุด เขามาแก้ตัวกับพวกเราว่า การที่เขาไม่กล้าสู้กับเจ้าเดิรมนั้น ก็เพราะเขาเคยเห็นเจ้าเดิรมเคยต่อยคนตายในสนามมวยมาแล้ว

พอเรามาถึงบ้าน พวกเราพากันดีใจอย่างอันเหลือ เพราะจะได้พ้นจากเคราะห์ คือพ้นจากเจ้าเดิรมเสียชั่วคราว ดูเหมือนทิดเพิ่มก็จะรู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน

เรามาคงยังพักอยู่ที่นี่หลายวัน พวกเราออกจะรู้สึกเวทนา ทิดเพิ่มมากขึ้น เมื่อเขาชนบกคราวไร เจ้าเดิรมเป็นต้องคุมแจ ทั้งถากถาง ถากถางวัน ทิดเที่ยงคิดอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง เพื่อเป็นการสนุกแก้เหงา เข้าวันหนึ่งจึงพูดกับทิดเพิ่มว่า

“ฉันวันหนึ่งแกอยู่เรือเถอะ จะได้เห็นอะไรแปลกพิลึก”

ทิดเพิ่มหัวออกจะเสีย ๆ อยู่แล้ว จึงพูดขึ้นว่า “อะไรนะ? จะมีอะไรเลวยิ่งกว่าแกอีกหรือ?”

ทิดเที่ยงจับแขนทิดเพิ่มกระซิบบอกว่า “วาระที่สุดของเจ้าหมอเดิรมจะถึงแล้ว กันจะให้บทเรียนมันสักอย่างหนึ่ง”

ทิดเพิ่มจ้องดูเรือที่ผ่านไป มาอย่างเหม่อ ๆ แล้วพูดขึ้นว่า
“อย่างนั้นหรือ?”

ทิดเที่ยงอธิบายต่อ “คนนั้น ทิดหรั่งจะมาหาเรา บนเรือนี่ คงจะมีผู้รักษาการ แค่คนเดียว และผู้รักษาการ คนนั้น ชะชานักนั่งที่ไหนก็หัดบ, ทิดหรั่งเป็นนักมวยมีชื่อ ค่อยจนไม่มีใครสู้ทั้งโคราช หมอเทยจะมาหาภินทีนี้ ถ้าเจ้าเดรัจฉานยังอดดีอยู่เพราะห่มันก็จะร้ายมาก”

ทิดเพิ่มเหลียวมองดูรอบ ๆ พลางพูดว่า “แกเป็นคนยุติธรรมดี เที่ยง การที่แกทำเช่นนั้น ก็เป็นการยุติธรรมดีแล้ว”

ทิดเที่ยงพูดว่า “ก็นึกคิดว่าแกคงดีใจเพิ่ม”

ทิดเพิ่มพูดว่า “ไม่มีอะไรจะยิ่งกว่านั้น เที่ยง, แกช่างเป็นชู้รกับกันจริง ๆ”

วันนั้นพวกเราที่อยู่ในห้องเรือ ออกจะรู้สึกโล่งใจมาก ทุกๆ คน พูดจา กัน ซุบ ซิบ แต่วิ่งมองไปทางเจ้าเดรัจฉาน ซึ่งกำลังนั่งอยู่ในห้องพอถึงเวลาย่ำค่ำครึ่ง ทิดหรั่งก็ขึ้นมาบนเรือ พวกเรารู้สึกใจเต้นกันทุกคน

ทิดหรั่ง รูปร่าง น่าเกลียด เคี้ยวและเต็ก ว่องไวได้ทำหิ้งกรรมไม่ชอบ นัยน์ตาที่แต่มาดุสมเดย

เจ้าหมอหรั่ง คาม บุหรี มวนใหญ่ พูดอย่างจ้องทองว่า “อ้ายที่ฉเปรดพรรณนี้ ก็คงมาได้ ข้าคิดไม่เห็นเลย ว่าทำไมพวกเฮ็งจึงซุกหัวอยู่ได้”

เจ้าชั้น ตอบว่า “ฉัน คิด ว่า มัน ก็ ไม่ เดว นั ก นา พ”

เจ้าหมอง ห้อง คับ บุหรี แล้ว ช่มมือ ไป ที่ ห้อง ซึ่ง เจ้า เติรม อยู่
“อะไร อยู่ ใน นน ?”

ทิดเพ็ญ ขยิบตา แล้ว ร้อง ว่า “อ้อ, ระวัง หน่อย นัน คือนั ก มวย
ขน คาน ตัว ล้อ”

เจ้าหรั่ง ขบฟัน แล้ว พูด ว่า “ข้า คิด ว่า ถึง มัน อยู่ อีก”

เลี้ยง เงียบ กัน ไป หมด ไม่ มี ใคร เฉย อริ ม ฝัก จัน ชัน เข็ม ตก
ก็ อาจ ได้ ยืน เลี้ยง พวก เรา ออก วั ตัก พอ ใจ กัน มาก ที่ มี คน กัด เข้า
มา ดู คน เจ้า เติรม เช่น นั ใน ไม่ ช้า เรา ก็ จะ ได้ เห็น เลื้อย ต่อ เลื้อย กัด
กัน เอง พวก เรา ทำ โทด ผ่าน ประตู ห้อง ไป ดู เจ้า เติรม เห็น นั เขา หัว
ฟิง ฝ่า ห้อง อยู่ อ้า ปาก หาว อย่าง ง่วง ๆ พดาง เรียก ทิด เพ็ญ ว่า “เพ็ญ”

ทิด เพ็ญ เช่น เขียว เหมือน กับ พวก เรา ร้อง ขาน ว่า “อะไร นะ !”

เจ้า เติรม ตาม ขน เคย ว่า “คน นั นั ใคร กัน นะ ทำ ทาง เก่ ยืน
ดู บุหรี อยู่ นน ?”

ทิด เพ็ญ พูด ขณะ ที่ เจ้า หรั่ง เอา บุหรี ออก จาก ปาก และ มอง ดู
อย่าง ฉงน ใจ “เจ้า หนู ม คน นั น ลง มา ดู พวก เรา”

เจ้า เติรม สัน หัว แล้ว พูด ขน ว่า “เจ้า หมอนี่ เปน อันตราย แก่
ผู้ หึง มาก เพราะ ผู้ หึง คน ไหน เห็น เข้า เปน อุด รัก เขา ไม่ ได้ เพ็ญ !”

เลี้ยง ทิด เพ็ญ ขาน วั “อะไร นะ ?” ขณะที่ เจ้า หรั่ง เก ขน
เจ้า เติรม ออก คำ ดัง “ลง มือ เล่น งาน เจ้า หมอนี่ เตะ มัน ขน บัน ได้ ไป
แต่ อย่า คึง ตึง นั ก กัน ปวด หัว ต่อ ไป กัน จะ ลง มือ เอง”

พอเจ้าเดรัจฉาน พด จบ ก็มั่งเสียง หัวเราะ ครั้นนั้น ทิดเที่ยง หัวเราะ
จนท้องแข็ง เกือบหายใจไม่ทัน ส่วนทิดเพิ่มนั้นไม่จำอะไร ลงมือ
ถอดเสื้อ ออกทันที เจ้าหรั่ง จ้องดู แล้วถามว่า “จะเล่นท่าไหนกัน?”

ทิดเพิ่ม ตอบว่า “กัน ต้อง ทำ ตาม คำสั่ง ครั้งที่สุดนี้ กัน อยู่
กรุงเทพฯ ๑ หมอเดรัจฉาน มัน เกือบ ฆ่า กัน เสีย แล้ว เขาให้กัน สัญญา ว่า
ต้อง ทำ ตาม เขา สั่ง ๖ เดือน กัน เสียใจ เพื่อน แต่กัน จะ ต้อง เตะ แก
กัน บั่นได้ไป”

เจ้าหรั่ง หัวเราะ แล้วยะ อย่าง น่าเกลียด “จะ เตะ กัน นะ หรือ?”

ทิดเพิ่ม ตอบ ว่า “กัน จะ พยายาม ทำ ไม่ เตะ ไม่ ได้ หรือ?”

เจ้าหรั่ง เขา บุหรี่ ออก จาก ปาก ยื่น ให้ เจ้า ชุ่น “ถือ บุหรี่ ได้
กัน ไม่ จำ เปน ต้อง ถอด เสื้อ หรอก”

หมด แรก ที่ เจ้าหรั่ง พุ่ง ไป นั้น ผิด แต่ ครั้งที่ ๒ โดน ขากรรไกร
หมอเพิ่ม เกือบ หัก ครั้งที่ ๓ ถูก นัยน์ตา เต็ม เขา หมอเพิ่ม งง จิก บัก
เจ้าหรั่ง คง ทำ จะ ฆ่า แต่ หมอเพิ่ม ก็ คง สติ ระวัง ตัว อย่าง ดี

พวกเรา เข้าใจ ว่า หมอเพิ่ม คง เสียด คราวนี้ เอง แต่ ประเดี๋ยว ชี
หมอเพิ่ม เหวี่ยง หัวดี สุด แรง เกิด ถูก หัว เจ้าหรั่ง ดัง ถึง ต้มคว่ำ ลง
โดย แรง เจ้า ชุ่น หนาพิกา ที่ ทิดเที่ยง แล้ว ก็ ตัง กัน นั้น ความ จริง
ถ้า ทิดเที่ยง ตรง เหมือน หนาพิกา แล้ว การ ค่อย กัน ก็ คง เด็ก กัน ใน ค่อน
นี้ เอง แต่ ทิดเที่ยง พุด โหยก เหยก ให้ ฆ่า ไป ถึง ๒ นาที เจ้าหรั่ง จึง
มี ไอ้ กาส์ ถูก ชน ได้อีก แต่ คราวนี้ ดู ออก จะ ระวัง ตัว มาก ขึ้น

หมอเพิ่ม ถูก ค่อย เบ่ง ๆ ตาม หน คิด กัน พอได้ ทำ ฟุ้ง หมัด
อย่าง สุด รึก แต่หา ถูก เจ้าห้องไม่ ทำให้ หมอเพิ่ม โกรธ เกือบ เปนบ้า
หมอ คง ทำ อย่าง รมัต์ ระวัง พอได้ ที่ ค่อย เต็ม แรง เกิด พวกเรา
คิดว่า เจ้าห้อง ปลิว ตาม หมัด ไป แล้ว แต่ ที่ ไหน ได้ เจ้าห้อง หลบ เร็ว
ยิ่ง กว่า ถึง ทิดเที่ยง ซึ่ง อยู่ ข้าง ๆ เคาเรห้ ร้าย โดน หมัด หมอเพิ่ม
เข้า ปาก ครั่ง จมูก ครั่ง ถึง แก่ ต้อง หาม ไปนอน ตอนนั้น ต้อง หยุต พัก
กัน ถึง ๕ นาที ในการ ที่ ต้อง จัดการ คัด เลือด ทิดเที่ยง หมอเพิ่ม เอา หน้า
จุ่ม ลง ล้าง ใน ถัง พอ ถึง เวลา ก็ เข้า ต่อสู้ กัน ใหม่ ทั้ง ๒ ฝ่าย ต่าง ระวัง
กัน มาก ขึ้น เจ้าห้อง ไม่ สามารถ จะ เอา หมอเพิ่ม ลง ได้ ใน ที่ สุด
หมอเพิ่ม ฟุ้ง หมัด ปราด โดน พุง เจ้า ห้อง เต็ม แรง ลง ไปนอน จุก
แอ็ด ๆ ถูก ไม่ ขึ้น หมัด เวลา พอได้ ทิดเพิ่ม ตรง เข้า จุก ถูก ขึ้น แล้ว ก็
จับมือ กัน และ ต่าง ก็ ชม สัมมือ กัน และ กัน แล้ว พากัน มา นั่ง ที่ ม้า
เดียวกัน ใน ทันใด นั้น พวก เรา ได้ ยืน เสียง ร้อง ตาม มา ทาง ห้อง เจ้า
เสริม “เลิก กัน แล้ว หรือ ?”

เสียง ใคร คนหนึ่ง ตอบ ไป ว่า “เลิก แล้ว”

เจ้าเสริม ร้อง ตาม ว่า “ทิดเพิ่ม เปน อย่างไร บ้าง ?”

ทิดเที่ยง ออ พุด ไม่ ได้ ตอบ ไป ว่า “แก มา ดู เอา เอง สิ”

เจ้าเสริม มอง ออก มา จาก ห้อง พอ เห็น หน้า หมอเพิ่ม บวม
เหมือน ถูก ไม้ กระทุ้ง ก็ ร้อง เสียง วูด แล้ว ก็ ถ่ม ลง พวก เรา พากัน
ประหลาดใจ เข้า ไป ยืน ล้อม ดู อยู่ รอบ หมอเพิ่ม นอย ถึง หน้า ได้ ก็ ยก

ขึ้นเท ราชเจ้าเสริม ตั้งแต่หัวถึงเท้า ดักประเดี้ยวเจ้าเสริม กั พัน
พอ ดิม ตา เห็น ทิดเพิ่ม ประคอง อยู่ ข้าง ๆ ก็ ดุก ขึ้น เอา มือ โอบ คอ ขบ
หน้า ร้อง ให้ อยู่ บน บ่า

เจ้าหรั่ง กระโดด โหรง พุด ขึ้น อย่าง ประหลาดใจ ว่า “นั่น มัน
ผู้หญิง นี หว่า”

หมอเพิ่ม ตอบ อย่าง หน้า ตา เฉย ว่า “เฮอ, เมีย กัน เอง!”

พวก ผม เคย เข้าใจ กัน คลอด เรื่อง เมีย เจ้าเพิ่ม ปลดอม ตัว เบน
กตาสั่ง มา อยู่ ใน เรือ เพื่อ ระวัง เจ้าหมอเพิ่ม ทิดเที่ยง เข้าใจ เอา
ว่า เบน นึก มวย วิเศษ เพราะ เห็น ปราบ เจ้าเพิ่ม ซึ่ง ตัว โต เหมือน จั่ว
ได้ จน เชื่อง พวก เรา ก็ เคย พา กัน คว่ำ ไป หมด เรื่อง มัน เบน เช่น
นี้ ละ ขอบ การ ที่ จะ เก่ง หรือ ไม่ เก่ง นะ มัน เกี่ยว กับ ใจ อีก อย่าง ๑
นะ ขอบ.

รูปภาพ.

ตำนานเกาะฟอโมซา

อัน ประวัติศาสตร์ของ ชนที่อยู่ในเกาะฟอโมซาหรือ (ไต้หวัน) นั้น
ในชั้นเดิมหา มีใคร ทราบไม่ว่า มาจากไหน และ จะเป็นชาติใด เพราะ
ใน คำหรับ คำรา หรือ ใน พงศาวดาร ก็ หา ได้บอกเล่า ต่อ ๆ กัน มา โดย
อย่างหนึ่ง อย่างใดไม่ แต่ท่าน นักวิทยาศาสตร์ผู้๑ อัน มีนาม ว่า 'ริต'
ได้กล่าวไว้ว่า ชน ซึ่ง เป็น ชาติเดิม หรือ กำเนิดเดิม ของ เกาะ ฟอโมซา
นั้น มาจากเกาะริวกิว (ญี่ปุ่น) ภายหลังชนชาตินี้ ได้หายสาบสูญไป
โดยถูกพวก แวกมตายุ พวก ๑ อพยพ มาจาก เกาะ มานิดา และ มาถือ
เอาว่าเกาะ นั้น เป็น เกาะที่ พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง สร้างไว้ สำหรับ พวกเรา

เมื่อประมาณ ๕๐๐ ปี ต่อม มา แล้ว กล่าวกันว่า มีชาว สะเปญ พวก
หนึ่ง ถูกพายุพัด เขา เรือดำ ๑ มาติดค้างอยู่ที่ เกาะฟอโมซา เพราะฉะนั้น
ชาว สะเปญ พวกนี้ จึง ได้ พบ กับ พวก แวกมตายุ ที่ อพยพ มา อยู่ ใหม่นี้
และ ตั้งแต่นั้น มา ชาว ยุโรป จึง ได้ ทราบ กัน ว่า มี เกาะ ฟอโมซา ขึ้น แล้ว
ส่วนจีน ยัง หาทราบ เรื่องไม่

ต่อมา ประมาณ ๑๓๗ ปี แม่ทัพเรือชาวฮอลแลนด์ ผู้ ๑ นายนามว่า ยูตาเอว (Eutaeu) พา กองทัพเรือ เดินทาง มา ทางทิศตะวันออก และได้ มา เฝ้า ญู หน้า กับ พวกโจรสลัด พวกหนึ่ง ซึ่ง มี ติมเตาเคียน เป็น หัวหน้า ทั้งสอง ฝ่าย ได้สู้รบ กัน เป็น สามารถ พวกโจร ออก จะ เป็น ฝ่าย รong เพราะ ไม่ ชำนาญ ใน ทาง ยุทธศาสตร์ เท่า ยูตาเอว เฝ้า ญู มี ทหาร จีน กอง ๑ ยกทัพเรือ มา ช่วย คชนาบ ติมเตาเคียน เมื่อ เสีย ที่ ยูตาเอว มา แล้ว และ กลับ ต้อง มา เสีย ที่ กอง ทหาร จีน ที่ สัมทบ กัน ชน อีก ก็ รุกข์ ท้อถอย ยกทัพ กลับ หลัง ทันท ใน คราวนี้ พวกโจรสลัด ได้ ถูกฆ่าตาย ประมาณ ๕๐-๖๐ คน และได้ มา อาศรัยอยู่ที่ เกาะ 'โคโบโก' ยูตาเอว ได้ คิด ตามไป จนถึง ที่ สุด ภายหลัง ความ มี ชัย ก็ ได้ มา ตก อยู่ แก่ พวกฮอลแลนด์ กล่าว คือ พวกโจรสลัด แยก กระจัด พรัด พราย ไป สิ้น และ ติมเตาเคียน ถูก ฮาวูช ตาย ใน ที่ รบ

ต.พ. ศ. ๒๑๕๕ ปี นายทหาร เรือ นอก ราช การ ผู้ ๑ ได้ อพยพ ผู้ คน ยก กองทัพเรือ มา ตี เกาะ ฟลอโมซา ไว้ ได้ ความคิด ของ นายทหารเรือ ผู้ นั้น เขา กล่าว กัน ว่า การ ที่ ไป ยึด เกาะ ฟลอโมซา ใน ครั้ง นี้ ก็ เพื่อ จะ ทำ หนทาง ไป ตี เกาะ เล็ก ๆ ฝ่ายใต้ ของ จีน เกาะ มานิดา และ ประเทศ ญวน ต่อ นั้น มา อีก ก็ ปี ไม่ ปรากฏ มี ชาวฮอลแลนด์ พวก ๑ ได้ ถูก พายุ พัด เอา เรือ มา เกย แห้ง ค้าง ไว้ ที่ เกาะ ฟลอโมซา อีก ชาวฮอลแลนด์ พวก นี้ ได้ พา กัน ชน ไป เทียว ชม ภูมิ ประเทศ ของ เกาะ แล้ว ก็ มีความ พอใจ อยาก จะ ได้ เป็น ของ ตัว เพราะ เกาะ นั้น มี ทัศน ภูมิ งดงาม

(fertile) สมบูรณ์พร้อม หากว่าจะปลูกพืชพันธุ์ ษัญญาหาร ก็ จะ เจริญงอกงามขึ้นได้ จึง แกล้ง เพทุบาย แก่ ชนชาติ ญี่ปุ่น ที่ เป็น เจ้าของ เกาะ นั้น ว่า เขามี ความ ประสงค์ จะ ขอ ทอญู่ แต่ เพียง เท่า แผ่น หนึ่ง โค ชนชาติ ญี่ปุ่น หลง เชื่อ โดย หา ได้ รู้ ดี ก็ ไม่ ว่า ชาว ฮอลแลนด์ จะ เดิน อูบาย ทางอื่น มอง เห็น แต่ เพียง ว่า หนึ่ง โค แผ่น เด็ก นิด เดียว เท่านั้น เขาก็ ยิน ยอม อนุญาต ให้ ชาว ฮอลแลนด์ รู้ ดี ก็ พอใจ มาก ฉะนั้น พวก เขา จึง ต่าง ก็ แร่ หนึ่ง โค ออก เป็น ร้ว เด็ก ๆ ยาว ตลอด เป็น สาย เดียว กัน เขา ไป วัด วง ล้อม ที่ ดิน ตาม ความ ต้อง การ แล้ว ภายหลัง เขาก็ ได้ จัด ทำ บ่อ มั ค่าย คู ประคูล หอรับ ทุก อย่าง และ กัน เขต รั้ว แดน จับจอง เป็น ทดิน ของ ตัว เขา ตาม ความ พอใจ เพื่อ บ่งบอก กัน มิ ให้ ชาติ คน หนึ่ง คนใด จะ เด็ด ถอด ดั่ง เคย เข้า มา ใน เขต รั้ว แดน ของ ตัว ได้ การ กระทำ ครอง นัย ญี่ปุ่น ได้ มา รู้ ด้าน กเขา ต่อ ภายหลัง ชนชาติ ญี่ปุ่น ได้ พยายาม ขอ ร้อง แทบ ทุก อย่าง แต่ ก็ หน อำนาจ อัน แร่ง ของ ชาว ฮอลแลนด์ ใน ครั้ง นั้น ไม่ ได้ ฉะนั้น ชาว ญี่ปุ่น จึง ต่าง ก็ พากัน อพยพ ถอย หนี ออก จาก เกาะ นั้น ไป เสีย สิ้น เมื่อ ชาว ญี่ปุ่น ได้ ยก ถอย หนี ไป แล้ว ได้ ประมาณ ปี ๒๕ ปีเศษ พวก ฮอลแลนด์ ก็ เคย ยึด เขา เกาะ นั้น เป็น ของ ตัว เสีย อย่าง สมบายใจ

พ. ศ. ๒๒๐๒ จีน คน ๓ มี นาม ว่า “แค ซือ เต็ง” ได้ ชั่ง สุ่ม ผู้ คน ไว้ มาก แล้ว ภายหลัง จึง ได้ ยก ออก ไป รบ กับ ชาว ฮอลแลนด์ พวก นั้น จน ได้ ชัย ชำนะ และ ตั้ง ตัว เป็น กษัตริย์ ขึ้น ครอบครอง แค ซือ เต็ง ได้ แบ่ง เกาะ นั้น ออก เป็น ๒ ภาค ๆ หนึ่ง เป็น หัว เมือง ซึ่ง ขึ้น อยู่ กับ เมือง

หลวง อีก ภาค ๑ แบ่งออกเป็นสอง มณฑล แต่ขอตั้งได้ สิบ สิบสองวงค์
มาได้ ๓ ชั่วโมง (ราว ๖๗ ปี) ต่อ มา ก็มี กองทัพ ของ ประเทศ จีน
๕ กอง ยก มา ตี เกาะ ฟอโมซา จนได้ ชัยชนะ เมื่อได้ จัด กิจการ และ
แบบแผนให้ ถูก ต้อง ตาม รัฐประศาสน์ โนบาย แล้ว จีน ก็ ยึด เกาะ ฟอ
โมซา ลง คง ให้ เป็น แต่ เมือง ชน ที่ ชน อยู่ ใน มณฑล ชก เกียน เท่านั้น
โดย เหตุนี้ เกาะ ฟอโมซา จึง นับ ว่า เป็น ของ จีน ตั้ง แต่ นั้น มา

ใน สมัย นั้น ชาว เกาะ ฟอโมซา ยัง เป็น บ้า คง อยู่ มาก เพราะ ไม่
ได้รับ ความ ทำนุ บำรุง จาก รัฐบาล จีน แม้ แต่ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ต่าง
ก็ บำเพ็ญ ตัว เป็น ชาว อนารยชน มี คดี วัน พ้นทาง และ ทำร้าย กัน อยู่ เป็น นิศย
รัฐบาล ก็ ไม่ สามารถ จะ หาหนทางปราบปราม อย่าง ๑ อย่างใด ได้ ไม่
เพราะ ขยาด อำนาจ อัน อธรรม ของ พวก เหล่า นั้น

พุทธศักราช ๒๔๑๔ มีเรือ ของชาวญี่ปุ่น ๓ ลำ ไปติด แห้งอยู่ที่ เกาะนั้น
พวก ลูกเรือ ได้ ถูก พวก ชาว เกาะ ที่ เป็น บ้า ซ้ำตาย เสีย มาก ต่อ มา จน
ร้อน ถึง รัฐบาลญี่ปุ่น ต้องส่ง กองทัพเรือ ออก มา ปราบปราม คนบ้า เหล่า
นั้น แล้ว ภายหลัง จึง ได้ เข้ายึด เอา เกาะไว้ รัฐบาลญี่ปุ่น ได้ ร้อง ขอ
เรียก ค่าเสียหาย แก่ รัฐบาล จีน จีน ได้ คง ราชทูต อังกฤษ ให้ เป็น
ผู้พิพากษา คัดสินใน คดี เรื่องนี้ ราชทูต ได้ คัดสิน ให้ จีน ไร่ ค่า เสีย หาย
แก่ญี่ปุ่น เป็น จำนวน เงิน ๕๐๐,๐๐๐ เยน เมื่อ เป็น ที่ ตกตงกัน เรียบร้อย
แล้ว ญี่ปุ่น จึง ได้ ยอม ตก ลง ถอน กองทัพ ออก จาก เกาะ ฟอโมซา และ
กลับไป ยัง บ้าน เมือง ของตน ตาม เดิม

พุทธศักราช ๒๔๒๘ ฝรั่งเศสได้ยกกองทัพเรือมายึดเกาะฟอโมซา
อีกโดยเหตุที่มีข้อบาดหมางกับจีนจนถึงกับได้ทำสงครามกัน เมื่อ
สงครามสงบแล้ว ฝรั่งเศสจึงได้ยอมถอนทหารออกจากเมือง และ
ในพุทธศักราช ๒๔๓๘ จีนได้ตั้งเกาะ ฟอโมซาขึ้นเป็นมณฑล และตั้ง
“โตวกิมตอง” ออกมาเป็นผู้สำเร็จราชการ

พุทธศักราช ๒๔๓๘ ญี่ปุ่นได้เริ่มทำสงครามกับจีน เมื่อสงคราม
สงบลงแล้วจีนจึงได้ยอมยกเกาะ ฟอโมซา ให้เป็นก่านันแก่ญี่ปุ่น
แทนค่าเสียหายต่างๆซึ่งญี่ปุ่นได้เรียกร้อง

ในขณะนั้นมีชาวจีน ๓ คน ชื่อ กังเกงซง, โตวเอียงฮัก, โตววน
ก๊อก ไม่ลงมือด้วย ในการที่จะจัดการให้ญี่ปุ่นมาแผ่อำนาจใน
เกาะนั้น ชาวจีนทั้ง ๓ ได้มีมติสมุ่รวม รวมผู้คนหนุ่มๆที่เป็นพลเมือง
ในเกาะนั้นตั้งแข็งไว้ ไม่ยอมขึ้นกับญี่ปุ่น ได้เกิดรบกันประมาณ
๖ เดือน ญี่ปุ่นจึงยึดได้เกาะฟอโมซาและจัดการปกครอง ให้เกาะ
นั้นถึงซึ่งความสงบราบคาบมาจนตราบนานเท่าทุกวันนี้.

นายทวน กาญจนันต์.

แปลจากหนังสือ ฝรั่งเศส ชื่อ “D' Histoire Generale”

เพื่อ บอ ก นั ลม

(กลอน อ่าน)

๑ จำเรียง พจน รจนามาเด่น

แต่หม่อมศรี ดินฐานฐานเป็นเกิด
ให้ ไปร้ง ปดิม ต้ม ถั่ว มีความเห็น
ประ กอบ เกอ เพอ ยัด ประพศิต คน
ช เซิต ซาคี คำสนา นหากษัตริย์
มี ชื่อไทยมิใช่ ทาส ดำรงนำ
แท้ โอวาท คำสนัน สอน สุนทร ถ้อย
แต่ รวบรวม ได้ ใน ทำนอง สอง ระยะเวลา
๑ อิน ตัวผู้ เฒ่า เมื่อ เป้าดำว้าง
คำนึง น้อม คำสนา นูวาที่

ทุก สมัยใหม่ เก่า แก่ คำสอน
ระลึกไว้ ได้ เป็น นิศย์ มั่น จิตต์ คน
เกิด เป็น คน จน หรือ มี ต่ แต่ คำ
ก็ ตาย แน่ แท้ เทียง เยี่ยง สัมมุต
หลัก ที่ จริย ตั้ง ที่ งาม คือ ความ รู้
นำเพียร ตัว ทน ทำทุก ยุคศิธรรม

ชวน เขิญ เรอ ที่ ชื่อ ว่า ดำรงชน
ถูกต้องเป็นคุณประโยชน์ ได้เกิดผล
ต้องตามหนทางชอบประกอบกรรม
ด้ม อุปติ มนุษย์ นามไม่ ซาม คำ
ซึ่ง ความ จำเรียง ดู หมู่ คณะ
นับไม่ น้อยยอเนก นัก ถักษณะ
คือให้ เต รุทกรรม กับ ทำ ดี ๑

ชู่ระ ทาง ราชการ งาน นานี่
บังเกิด ปรีดีปรารมภ์ นิยม ยด
เป็น อารมณ์ กระพืดใจไม่ เลื่อม ผล
เหมือนเกราะกัน กัน ถักษณ พ้นอาดูร
ดัง กุด กำเนิด โคน ใน ที่ ดุด
ไม่ควร ยุติ ยัด เห็น เป็น คำคัญ
ประพศิต อยู่ ใน ธรรมะ ไม่ ผละ ผัน
เมื่อแผ่นดิน ประโยชน์ คนดู ชนปวง ๑

๑ ขอเบื่อง คนคนเรา ย่อมเฝ้าฝัน

แต่ก่อกรรมทำเขน เช่น หลอกดวง

ก็ คือ ขาด ปราศ ขนบ อบรม อาตม

เพียง ตัวเอง เพิ่งมีชอบ และ ครอบงำ

เพราะเรา ท่าน บรรดา เกิดมา ตราบ

ด้วยกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงทั้งวังระแวง

บางคน แม้ แต่ พ่อ พนอ มาก

ดัดดก ดาย ง่ายไป เลยไม่มี

ครัน แก่ เกิน เจริญวัย ผู้ใหญ่ หมด

พละด ฐานะ ะหลุด ที่สุด จน

ฉนั้น ห่อ ข้อสำคัญ ใน คน คน

ถูก เลี้ยง อีก บั๊ก อ่อน เพียง สอนบิณ

เรามนุษย์ สุด ประเสริฐ เลิศ ฉดาด

ไม่ ต่ง ตัว มีว แต่ จำ เทียว ฟ่านัก

มี ส้มควร ชวนชน ยด ห่มน หยาม

มี ชีวิตไม่ ผิด กัน กับ บรรดา

๑ กล่าวโดยย่อพอให้เห็นเป็นเค้าเงื่อน

แยกเป็น สาม คาม คัด ที่ บรรยาย

หนึ่ง คือ ต้อง ปองกิด หา สิ้นทรัพย์

เพียง ชีพ รอบ ครอบ ครวี่ ทว่ สกุด

แต่ การ หา ย่า ให้ เบน ไป ผิด

อยาก จะ ได้ ความดี ที่ ใหญ่ หดง

ตะเมิด ดั่ง โถก นิด ผิด คลอง ชรวม

ให้ สามารถ จะ ทุน อุปถัมภ์

อยู่ ด้วยอำนาจผิด ทฤษฎี แรง

มี พดภาพ เติบ เต็ม กาย เข้ม แข็ง

รอบ ครอบ แห่ง บรรพาศิการ

จึง เคย มาก เบี่ยง เห็น เปน วิถี

ความคิด ที่ เทอด หวัง จะ ต่ง คน

ที่ พัง ปลด เปลี่ยน แปลง ทุก แห่งหน

ต้อง เปน คน ขอบทาน ชาวบ้าน กิน

เกิด เปน คน ควร เห็น เช่น บั๊กชิน

ยัง ผัก ชิน เขียว เพื่อ หา เขียว กล้วย

ถ้า สามารถ เขาจะ รู้ ประจักษ์

ให้ พวก พ้องต้อง ออกกเห็นอยหนักใจ

ความดี ความ เจริญ ดี มี แต่ ไหน

ข้อ ว่า ไร คุณ ประเสริฐ ที่ เกิดกาย ๑

๑ ข้อ คก เคื่อน ต่ง คน คน ขยาย

คือ ความ หมายถึง มี ไว้ ให้ ไพบุญ

สิ่ง สำหรับ สรรพ เพื่อ ได้ เกื้อหนุน

และ เจือจุน ญาติ มิตร คิด ส่งเคราะห์

ทฤษฎี ระแวง ดู ไม่ ดี เหมาะ

มีจนาชีพ รับผิดชอบ เพ็น จำเพาะ ทางไม่ให้ทะเลาะแหวะหลุดออกปอกตอกดวง

มิเป็นบาปทราบกำหนดกฎหมายห้าม จ้านง ความ สุจริตไม่ผิด ดวง

อาญาเมือง เครือง รุมรื้อน สุ่มทรวง ชั่ว เป็น ดวง ครา คัด อยู่ นิศย นาน

อนึ่ง ชนคนหาได้มาไว้ ควร หยิบใช้ ใน ที่ มี แก่น สार

อย่าเพ้อฝ้ายจ่ายแจกเหตวเหตุกตัญญู เป็น คั้น การ เล่น พนัน จง พนัน ตะ

ความ สัมบูรณ์ พุด ทพพ น นบ หนึ่ง ใน ข้อ ซึ่ง สำเร็จ หวัง คง อดตะ

เพ็น กำถัง ยัง คุณ หนุน ฐานะ พึ่ง เร่ง ตะ สัม ให้ มาก ใน คน ๑

๑ ต้องนนค่อขอเลี้ยงเพ็นเลี้ยงอย่าง นิยม ทาง ข้าง ชอบ ประกอบ ผด

เพ็น ที่น้อม มาก หน้า ประชาชน หมายถึง กรรมด มั่ง มา สู้ หา คบ

อัน เกียรติงาม ความ ต่ จะ มี ได้ คือ ผู้ ไต่ ไข่ บุตย คุณ ชนบ

พร้อม คัด สัจจจาจา น้า เคารพ บาป สังบ ดัดจิง อยาย ไม่ กราย พาน

โปรยประ โยชน ไล่ คติผดแต่ ชนทั่ว ไม่ ควร กัด ถึง คราก ก็ ถ้า หาญ

ทพพ พัด ชีวิต ปัตติ วิญญาน เพื่อ ยัง บ้าน เมือง คน ไต่ ผด ตี

เชิด ข้อ ชม สัมญา อุทาหรณ์ อยู่ ถาวร ไว้ ประจักษ์ ชู ศักดิ์ ศรั

สุภกรรม บ้าเพญ ชอบ เช่นนี้ นับเป็น ที่ เทอด ต่ เกียรติ เกียรติคุณ ๑

๑ ตาม นน ฎา คือ ว่า อชฌาตัย แม้ ผูก ไม่ ตี ตรึง คำนึง หนุน

ใน คณะ ปรารถนาใคร่ การญ ยึด เห็นยว สุนทร รัส ปรากฏ รัก

ด้วยการให้ หรือในคราวควรกตาดำสอน ย่อมอาทรถ้อยคำแดงแจ้งตระหนัก

ขอ ความ เออ อาศรัยได้ พานัก ก็ ให้ พัก พึ่ง ช่วย ด้วย ยินดี

สุด กำถัง ดำมารดโอกาส เหมาะ อนุเคราะห์ ตาม ฐานะ น้าที่

กตาว โดยทั่ว หัวใจ แห่งไมตรี ต้อง ให้ มี สุจริต จิตต์ ตรง กัน

ไม่ ต่อ ดวง ดวง ผิด บิด พัว เพี้ยง ก่อ ขอ เกียง เกิด รุ่ง เกียง จิต ด้ย คณันท
 เหตุ เครื่อง ข่า ดำ กัก นั้น ลำ ลัญ วั ผ่อน ผัน ระวัง ไว้ อย่า ให้ มี
 มิตร ภาพ ทราบ เกิด ประเสริฐ นัก จำ เรญ รัก รอบ ไป ใน วิถี
 ทุก ถิ่น ร้าง ห่าง อริ วิวาห์ และ เปน ที่ คน คำนับ น้อม รับ รอง ฯ
 ๑ ยอด ก่า งัง คัง คน ยบ ดไข ควร โดย นัย พร รณนา มา ทง ผอง
 ดำน ประการ อ่าน พัง แล้ว หยั่ง ตรอง เห็น สอด คล่อง พ้อง ด้วย คู อวย พร
 เพื่อ สถิตย์ สติ คย คน ให้ พน ชั่ว ไม่ มี มัว หมอง ใจ ทุก ชัย ถอน
 ความ เจริญ ย่อม ดำ เนิน มา แ่น นอน อย่า ขาว รัณ วั น พวง จง เชื้อ ใจ
 ทั้ง ยศ ศักดิ์ จัก ต้อง จุ่ม สืบ สู่ สัตถ์ เปน เสา คติ ตาม มา อย่า สงสัย
 หวง ใฝ่ เพื่อ เทอ หนั คน ไป ไย ย่อม ต้อง ได้ ด้วย ผล คัง คน ดี
 ผู้ ชู ชบ อุปถัมภ์ ม อำนาจ ก็ เปรม ปราณา เพ็ม เจริญ ศักดิ์ ศรั
 ไม่ ไร ร้าง กรณา เออ อารี เรว ทวี วัฒนา ดาวร เขย ๗๖

๑ ความ คัง คน ชอบ ถ้อย

ธรรม แดง

กตอน กถาว จำแนก แจง

จบ แล้ว

ผู้ เฒ่า ภา คดี แดง

เจริญ สดับ

ผดุง ได้ ต ประสาธ แผ้ว

เพื่อ บัง กัม ๓ ๗๖

ผู้ เฒ่า ภา คดี

นางสาว อำพันธ์ ผื่น พงษ์ เรียบ เรียง

“พินัยกรรมของคุณพ่อทำให้ยุ่งยากใจจริง ๆ ส่วนเรอตั้
ม่ความเห็น อย่างไร บ้าง เนียน ?”

“ผม ก็ยัง ตอบไม่ ถูก ครับ เดิมที ในชั้น แรก ก็คิด ว่า จะประ
ภาค สืบหา ตัว นาง สาว มะติ ใน หนังสือ พิมพ์ เพราะ เป็น การ สักดง ทั้ง
ฝ่าย เรา และ ฝ่าย เรอ แต่ เมื่อ ได้ ฟัง ความ ชั่ง คุณ เด่า ว่า ท่าน ที่ เดีย
ห้าม การ เกี่ยว ข้อง กับ หนังสือ พิมพ์ แล้ว ความคิด ที่ จะ ใช้ วิชา แข่ง ความ
จึง เป็น อัน ต้ม ตระตาย แต่ สำหรับ ความ คิด เห็น เวตนา ถ้านอก จาก
ใช้ คน สืบ หา ผม ก็ยัง มอง ทาง อื่น ไม่ เห็น”

“อะไร เธอ จะยอม จน บัญญา เอาจ่าย ๆ เทยวี่ ?” ผู้พูด
หยุด พดาง ยิ้ม แล้ว ก่อตัว ก่อไป “ไม่เคย เห็น เนียน ยอม ย่าง อย่าง นั้น นะ
การ งาน อื่น ๆ เธอ ยัง ทำ ดำ เร็ว เรียบ ร้อย แต่ กัน คราว นี้ - งาน หา ตัว
นาย ผู้ หมิง บ้าน ชวน ชอบ เธอ จะ ทำ ให้ ดำ เร็ว อีก ไม่ ได้ ตะช ?”

คำพูดนั้น เนียน ผู้ฟัง ย่อม ทราบ คำว่า เป็น คำเย้าแหย่ จึง เป็น ย่อม ๆ
มิได้ ตอบ ว่า กระไร หยิบ แผ่น กระดาษ พินัยกรรม ขึ้น อ่าน อีก ครั้ง หนึ่ง
ส่วน ชาย หนุ่ม ผู้เป็น นาย ได้ ตก ขึ้น จาก เก้าอี้ เดิน ไป พิง กรอบ หน้า
ต่าง ทอด สายตา ดู ภาพ ภาย นอก โดย เงียบ ๆ

การ สันทนา ของ บุคคล ทั้งสอง ใน ห้อง สัมมุต แห่ง บ้าน ชวนชอบ ครั้น
ก็ด้วย เรื่อง คน หา ตัว นาง สาว มรติ ซึ่ง ใน พินัย กรรม ของ ท่าน เศรษฐี ขึ้น
บรรมานุเคราะห์ ได้ กล่าวไว้ ว่า เป็น คู่ หมั้น ของ นาย ถมยา บรรมานุเคราะห์
ผู้ บุตร นาง สาว มรติ เป็น ตัว สำคัญ ใน เรื่อง นี้ ยิ่งกว่า ใคร ทั้ง สิ้น ถึง
แม้ ว่า นาย ถมยา จะ เป็น ทายาท ของ กอง มรดก แห่ง ตระกูล บรรมานุเคราะห์
อัน มากมาย ก่าย กอง ก็จริง แต่ ถ้า นาย ถมยา ไม่ สามารถ กระทำ การ
ให้ ต่อ กับ ความ ประสงค์ ทุก ๆ อย่าง ใน พินัย กรรม แล้ว ไซ้ ทรัพย์สิน
สมบัติ ของ เศรษฐี ขึ้น ผู้ บุตร จะ ตก เป็น ของ คน ทั้ง หมด ไม่ได้ คู่ สันทนา
นี้ คน หนึ่ง คือ นาย ถมยา บุตร ชาย คน เดียว ของ เศรษฐี ขึ้น หรือ ทายาท
หนุ่ม แห่ง บ้าน ชวนชอบ อีก คน หนึ่ง คือ เนียน ผู้ ด้อย ชาย หนุ่ม ผู้ เป็น
หัวหน้า คน ดู แ่ ส่วน ดอกไม้ ใน บ้าน ชาย ทั้งสอง มี รูป ร้าง คล้าย กัน
กัน ใบ หน้า และ ลักษณะ เรียก ว่า สวย ได้ อย่าง ไทย นิยม แต่ ทรวด
ทรง หน้า ตา ของ เนียน ออก จะมี ภาชนะ ใน เชิง งาม เยี่ยม กว่า นาย ของ เขา
มาก สัก หน่อย หรือ จะ ว่า หา ตัว จับยาก ก็ ไม่ เกิน ความ จริง ไปนัก เนียน
ได้ เข้า มา อยู่ ใน บ้าน นี้ แต่ ครั้ง ท่าน เศรษฐี ขึ้น ยังมี ชีวิต อยู่ แต่ ท่าน ได้
เมตตา กรุณา แก่ เนียน ไม่ น้อย กว่า ถมยา เพราะ เขา เป็น คน เรียบร้อย
มี คติ ปัญญา รอบ คอบ เกิน อายุ ท่าน จึง มอบ เรือน เด็ก หลัง หนึ่ง ให้

เป็นที่อยู่เฉพาะตัวในสวนดอกไม้ โดยเห็นว่าเนียนชอบความดังดั่ง ทยาย
เองก็รักใคร่เนียนไม่ผิดกับท่านพ่อ เขามักเรียกเนียนว่าน้องชาย
เสมอ คนทั่วไปในบ้านจึงนับนอบต่อเนียนดังหนึ่งเป็นนายของ
เขาด้วย

ทยายยืนอยู่ตักคุ้หนึ่งจึงกลับไปในดงเดิม เนียนเงยหน้า
ขึ้นถามว่า “คุณจำใจความในพินัยกรรมได้หมดหรือยัง?”

“ได้หมด” บุรุษหนุ่มผู้เป็นนายตอบ “เธอถามทำไม?”

“ผมอยากฟัง ต้องพูดทวนให้ผมฟังสักหน่อยครับ”

“เพื่ออะไรกัน?” ทยายถามโดยประหลาดใจ แต่เธอก็

หัวเราะพูดว่า “เอาซึ่งฉันจะว่าให้ฟัง ใจความพินัยกรรมของคุณพ่อ
มีว่า ทวิชัยสมบัติจะเป็นของฉันทั้งสิ้นเมื่อฉันแต่งงานกับนางสาว
มะติ และถ้าฉันหาตัวนางสาวมะติไม่พบหรือไม่ได้ทำการวิวาห์กับ
हत่อนภายในสามปี ฉันจะได้รับมรดกแค่เพียงครึ่งหนึ่ง หรือถ้า
ฉันพบแล้วฉันไม่ยอมวิวาห์ด้วย เจ้าहत่อนจะเป็นผู้รับมรดกคน
เดียว ใจถูกตามพินัยกรรมกล่าวไว้ไหม?”

เนียนก้มศีรษะ “ถูกแล้วขอรับ คุณจำแน่มมาก ผม
เห็นว่าเราเสียเปรียบฝ่ายเราไม่น้อย”

ทยาย “จริง, ฉันก็นึกอย่างเนี่ยนะ ฝ่ายเราค่อนข้าง
ลำบาก แต่ไม่มีทางบิดเบี่ยง ฟังตามเสียงพินัยกรรม ดูเหมือน
คุณพ่อจะรักเจ้าहत่อนซึ่งท่านได้ค้ามาแต่เด็กมากกว่าฉันผู้เป็นลูก
ของท่านเอง”

“คุณ น้อยใจ กระมัง?”

“เปล่าเลย น้อย ชาย ฉันไม่ใช่ คนใจ น้อย นั้นา ฉัน คิด ว่า
เจ้า หล่อน คง น่าเอ็นดู มาก ไม่เช่นนั้น ไหน เลย ท่าน จะ รัก ใคร มาก
กว่า ลูก ใน ออ อ้อ พุด ไป ๆ ยิ่ง เพิ่ม ความ กระหาย ที่ จะ พบ หน้า
เจ้า หล่อน จน ทุกท

เนียน หัวเราะ เบา ๆ “คุณ คง คิด บ้าง ไหม ขอรับ ว่า เธอ
อาจ จะ เป็น คน ตามอด ข้าง หนึ่ง หรือ แขน คอก ก็ เป็น ได้ แต่ ถ้า เป็น จริง
คุณ จะ ทำ อย่าง ไ?”

“อ้าย จะ เป็น ได้ เทียบ ไ? คุณ พ่อ ท่าน คง ไม่ เลือ ก คน ชนิด เธอ
กล่าว มา เป็น ลูก สะไร หรอก นะ?” เขา หยุด พุด ทำท่า วิดก “แต่
เอ ถ้า เป็น จริง ฉัน - ฉัน กอ ย พุด ยัง ไม่ ถูก, ตามอด แขน คอก,
คง ไม่ เป็น จริง หรอก เนียน ฉัน กด บั นั ก ตั้ง หรณ ใจ ว่า คู้ หมั้น ของ
ฉัน เป็น หญิง ที่ งด งาม ยิ่ง แต่ มี วาจา มรรยาท เรียบ ร้อย อ่อน หวาน
สามารถ ใน หน้า ที่ แม่ บ้าน ที่ ดี ทุก ประการ ฉัน จะ บอก แก่ เธอ ตาม จริง
พอ ฉัน ได้ ยิน ชื่อ เจ้า หล่อน เข้า เป็น ครั้ง แรก ก็ รู้ ดี ว่า หล่อน เป็น คน ถูก
ชาติา กับ ฉัน ที่ เดียว”

“บาง ที่ ก็ จะ ถูก ตาม คุณ ว่า เหมือน กัน ขอให้ จริง เกิด ขอรับ
ผม ไม่ รัง เกียจ เลย ใน การ ที่ มี นาย ผู้ หญิง อัน งาม พร้อ มทั้ง รูป โฉม แด่ ความ
ประ พฤติ อ้อ ใน พินัย กรรม ไม่ เห็น กล่าว เลย ว่า ถ้า เรา พบ ตัว นาง
สาว มะติ แต่ เธอ ไม่ ยอม จิ วา ห์ เรา จะ มี กรรม ดี ที่ ไหน มรดก เพียง ไ?”

“อ้อ ชื่อนั้นอย่าวิตกเลยเนี่ยน เจ้าหัดอนจะบิดพลิ้วต่อฉันผู้เป็นคู่หมั้นไปอย่างไรได้ ข้าเจ้าหัดอนมันสย ซื่อสัตย์ ถึงคุณพ่อจะเป็นเพียงลุง เจ้าหัดอนก็นับถือเหมือนบิดา เพราะคุณพ่อได้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อมารดาของหัดอน แต่ตัวหัดอนมากมาย ฉะนั้นน้องสาวของฉันคงไม่กระทำการขัดขืน ความประสงค์ของคุณพ่อ ฉันน่ะเถาตามคำที่คุณพ่อเถาให้ฉันฟังโดยย่อ ๆ ก่อนท่าน ต้มเจ็บราวสองเดือน”

“แล้วทำไมคุณจึงไม่ถามบ้างว่าเธออยู่ที่ไหน ? หรือท่านก็ไม่ทราบเหมือนกัน ?”

“ทราบ, ท่านทราบดี เพราะฉันต้องถามดู แต่ท่านไม่บอกฉันก็จริงใจ”

“ถ้าอย่างนั้น ผมก็ไม่เห็นเป็นการจำเป็นที่เราจะต้องสืบหาให้เหนื่อยแรง เธอก็คงได้ทราบข่าวถึงแก่กรรมของบิดาคุณแล้ว ในไม่ช้านักอาจจะมาหาคุณเองก็ได้ด้วยเธอเป็นคู่หมั้นของคุณ แต่การสืบหาใช้วุ่นวาย ๆ ผู้ที่ชื่อมะติมันนับด้วยจำนวนสิบ จับมัดจับส่งไป พาเอามะติเก้ มากี่จะลำบากไป ตามกัน”

ถมยาหัวเราะ “ไม่ได้ซี, เราจะทำเฉยไม่ได้ นางสาวมะติเขาไม่ยอมสะดุ้งแดงตัวให้เราเห็นง่าย ๆ หรือก ส่วนเรื่องมะติเก้นั้นเธออย่ากลัว ผู้ที่เป็นมะติตัวจริงจะต้องมีหีบบรรจุแหวนหมั้นซึ่งคุณพ่อได้บอกไว้มาให้เราตรวจ ถ้าไม่มีเจ้าหัดอนผู้อ้างตัวเป็นนางสาวมะติ ก็เป็นตัวปลอมมาเท่านั้นเอง”

เนียน ถอนหายใจ “ถ้าอย่างนั้น ค่อย ยั้ง ชั่ว แต่ เรื่องนี้ คุณ
ได้มอบใครให้ค้น หาเธอ บ้าง แล้ว หรือยัง ขอรับ ?”

“ฉัน มอบให้นาย พวง หมาย ผู้เฒ่า ของ เรานั่นแหละ แก่ กับ
รอง แข็งแรง บอก ว่า จะ พยายาม จน สุด กำลัง”

“แก คิดหา ทางใด เฒ่า ขอรับ ?”

“ไม่รู้ แก่ คง ให้ พวก ลูกน้อง สืบหา นั้นแหละ แต่ อย่างไร ก็
ไม่ เกี่ยว ข้อง กับ หนังสือ พิมพ์ อ้อ, จักรณา เนียน ถ้าฉัน ไม่ เห็น ว่า เธอ
เป็นคน เกิดยุค ผู้หญิง ตะก้อ ฉัน จะต้อง วาน เธอ อีก คนหนึ่ง”

“เป็น พระเดช พระคุณ ที่ ให้ ผม ห่วง ลูกหนู”

“ลูกหนู!” ถมยา ทวนคำ พดาง หัวเราะ “เธอ อย่า พูด ตี
ไปนา คง วันหนึ่ง หรอก ที่ เธอ จะต้อง หลง ลูกหนู จน ห่วง ไม่ได้”

เนียน ยิ้ม อย่าง มั่นใจ “ไม่ มีวัน เสีย หตะ ขอรับ ลูกหนู
ลูกหนู โอ! ผม ไม่ ยอม ให้ หัวใจ ของ ผม ตก เป็น ทาส ลูกหนู เป็นอันขาด
ผม จะ ยอม แต่ ผู้ที่ ผม นับถือ และมี พระคุณ คือ ผม เท่านั้น”

“ถ้า เธอ เป็น คน เช่นนี้ เสมอ ไป” ถมยา ตอบ “เธอ จะ ไม่
มีคน สืบ วงศ์ ชุติวงศ์ จริง ไหม ?”

เนียน ยิ้ม โดย ขอน เชน แตรับ เปิด ย่น เรือง ต้น ทนา “นี่ ตก ลง
คอย ความ ดำ เจริญ จาก ท่าน ทนาย ความ หรือ ขอรับ ?”

“ก็คง ต้อง อย่าง นั้น หรือ เธอ เห็น ว่า เรา ควร ทำ อะไร ใน
ระหว่าง นี้ ?”

“ รอดกว่า ขอรบ ” เนียน คอบ แล้ว ตกขัน “ ผม เห็น จะต้อง
ไปดูให้เขา ตอน กุหลาบ เลี้ย ”

* * * * *

วัน คืน ถ่วงมา เปน ตำต๊อบ จน ครบ ดีเดือน แต่ การสืบ ค้นหา ตัว
นาง สาว มะติ ก็ยัง เจียบ อยู่ ตาม เคย ทุก ๆ ครั้ง ที่ถมยาได้พบ ทนาย
ความ ของ เขา เปน ต้อง ถามว่า ได้ ชาว หรือยัง ข้าง ท่าน ทนาย ความ ก
ได้ แต่ ต้น คีรีชะ แทน คำตอบ อยู่ทุก คราว ที่ถาม ที่จริง ดูอาการ ของ
แก เหมือน กับ จะ รู้ แต่ ก็ ไม่ กล่าว เปน ถ้อย คำ ออก มา ให้ ใคร ทราบ เลย
รุ่งขึ้น เปน วันที่ ๑ เดือน มกราคม ถมยากับ เนียนกำลัง เดินดู
คน ทำสวน รดต้นไม้ อยู่ ใน สวน แต่ เข้า ลึกครู่ หนึ่ง ก็ได้ยิน เสียงคนวิ่ง
มา ชายหนุ่ม ทั้งสอง จึง ผิน หน้า กลับ ไปดู ก็ได้ เห็น ท่าน ทนาย
ความ วิ่ง โย ฟุงกะทิ เข้า มาหา โดย รีบร้อน แล้ว แสดง ความ อย่าง ตะถ้ำ
ตะถึก “ อ้อ ! คุณ อยู่ — ที่นี้ — เอง — ผม — ผม ได้ พบ ตัว
แล้ว ขอรบ ”

เนียน กับ ถมยา สตึง แด่ ถาม ขึ้น พร้อม กัน “ ใคร ? นางสาว
มะติ ริ ? ”

“ นั้นแหละ ขอรบ เวลานี้ เธอ รออยู่ ใน ห้อง รับแขก ผม นำ
เธอ มา ”

ดวงตา ของ เนียน ตก โฟลง “ ไม่ใช่ ตัวปลอม นะครับ ”

“ ไม่ใช่ พี่อ้อเนียน เธอ มี หีบ เหล็กใบ เล็ก แด่ แหว่น ของ ท่านที่
เสีย พร้อม บิริยุรณ ” หันมา ทาง ถมยา “ คุณไปพบ กับเธอ ขอรบ ”

ทายาท ตระกูล ธรรมมา นุเคราะห์ ได้ตั้งแผนคนใช้ ดังนี้ “ไป-ไปด้วย
กัน เนียน ไปดูคุณพี่ ผู้หญิง ของ เธอ”

เนียนไม่ตอบ ว่ากระไร เดิน ตาม นายไป เงียบ ๆ ท่าน ทนาย ความ
ก็เดิน ตาม หวังไป อีก คนหนึ่ง

พอเปิด ประตู ห้อง รับแขก แต่เห็น หน้าคู่หมั้น ภรรยา ตั้งไป
เป็น ครู รูดักขา ทง ทง คิ้ว หายใจ แทบไม่ ออก ส่วน เนียน กอด อัด
คาตาย เมื่อ พิศดู หน้า นาย ผู้หญิง ทนาย ความ ผู้เดียว ซึ่ง มี ทำทาง
คง ประคอง เมื่อ ทายาท หม่อม ได้ สดุดี ก่อตั้ง กิริยาให้ เรียบ ร้อย แล้ว เดิน
เข้าไปใกล้

“คุณ ชื่อ ภรรยา-ภรรยา บุตร เศรษฐี ขึ้น หาด่อน คือ นาง สาว
มะติ หรือ จ๊ะ?”

“คะ” นาง สาว มะติ ตอบเสียง แหบ ๆ พร้อม กับ ยกมือ ขึ้น
กระทำความเคารพ

ภรรยา รับไหว้ด้วยความ คั่นหัวอก ข้าแต่ องค์ บิดา ของ คู่หมั้น
ซึ่งมี ปานดำ ขนาดไม่ เล็ก กว่า ปดาย หนักอึ้ง คิด อยู่ข้าง จมูก เขาหนึ่ง
อยู่ราว ๓ วินาที ด้วยไม่ทราบ ว่า จะเริ่ม พูด เรื่อง อะไร ค่อยไป พยา
ยาม ผื่น สดุดี ให้ ยิ้ม กล่าว ว่า “หาด่อน พัก อยู่ ที่ไหนยะ? คุณได้
พยายาม สืบหา มาหลาย เดือน แล้ว”

โตหิด จ้อง ขึ้นหน้า นาง สาว มะติ เป็น จด ๆ “ดิฉัน พัก อยู่ แถว
ฝั่ง ชนบุรี คะ ขอพบ พระคุณ ยิ่ง ที่อยู่ สดุดี สืบข่าว ดิฉัน”

“มันเป็นหน้าที่ของฉันจะ” . ถมยา ตอบ เบา ๆ จนท่าน ทนาย
ความ ผู้เฒ่า ซึ่งนั่ง อยู่ทาง มุมห้อง เกือบไม่ ได้ ยืนเสียง ส่วน เน้นใจ ได้
ตอบ ออก จาก ห้อง โดยไม่ มีใคร สังเกต เห็น นอก จาก นายพวง คนเดียว

“เมื่อ คุณ พ่อ เดี่ยว หด่อน ทราบ หรือ เปล่า ?” ถมยา ถาม
เจ้า หด่อน นั่ง สัก ชั่ว ใจ หนึ่ง จึง ตอบว่า “ทราบ ค่ะ”

“แล้ว ทำไม หด่อน จึงไม่ มา ทัก บ้าง ตະยะ ?” ถมยา ตั้งคำถาม

ใหม่ ในใจ กำลัง บ่น บัน ทรวงอก แทบ จะ ระเบิด ออก เป็น เสียง ๆ
เมื่อ พิจารณา ดู รูปร่าง อัน คำเคย ของแม่สาว คู่ ห่ม ซึ่ง มีผิว เนื่อดำด้าน ๆ
หน้า กอด คาเด็ก ริมฝีปาก หนา ใต้ คิ้ว คัด แฉ่ง ฝ้าพ่น ส้มชมพู ใหม่ เข้ม
ส้อม เลื่อ สดขาว เขา คณ อายุ ของ เจ้า หด่อน อยู่ ในราว ๒๘-๓๐
ซึ่ง ถ้า เป็น จริง ก็ แก่ กว่า เขา ตั้ง ๔ หรือ ๖ ปีเศษ เท่านั้น ถมยา เป็น
คน รัก ความ สวยงาม จึง ไม่น่า ประหลาดใจ ที่ เขา เคื่อครั้น ถึง ปานดัง นั้น

“ดิฉัน คง ทำตาม คำสั่ง ของ คุณตง—คุณพ่อ ของคุณพี่” หด่อน
ตอบ “ดิฉัน จึง มา ที่นี้ ไม่ได้ คุณพี่ คง ไม่ ถือ โกรธ ไม่ ใช่ หรือ ค่ะ ?”

“จ้ะ, ดิฉัน จะ ถือ โกรธ หด่อน ยัง ไง ได้ เมื่อ หด่อน ทำ ตาม คำ สั่ง
ของ คุณพ่อ อ้อ ! ใจ ความ ใน พิณ ยกรรม ว่า อย่างไร หด่อน เห็น จะ
ทราบ แล้ว กระมัง จ๊ะ ?”

“คะ ดิฉัน ทราบ” หด่อน ตอบ อาย ๆ

ถมยา รู้ สัก คำ ว่า กิริยา ของ เขา ค่อน ข้าง กระด้าง ไม่ เรียบร้อย ตาม
ระเบียบ เจ้า ของ บ้าน ซึ่ง ตาม ธรรมดา เขา ไม่ เคย มี อาการ ชนิด นี้ แต่
คราวนี้ ทำไม จึง เปลี่ยน แปลง ไป เขา เอง ก็ ทราบ ไม่ได้

“ขอโทษ เกะอะย่ะ” เขาพูดพยายาม ช่ม เลี้ยง ให้เป็น ปกติ
 “ฉัน อยาก จะ หัก ที่ คุณ พ่อ ให้ หัก หน่อย”

“ได้ ชะ” หด่อน คอบ พตาง แก ห่อผ้า เช็ด หน้า ที่ ถอด มา หยิบ
 เอา หีบ เหล็ก ใบ เด็ก กับ กุญแจ ดอก หนึ่ง ส่ง ให้ เขา รับ หีบ กับ กุญแจ
 ไป ไซ้ พอด เน้น เติง เข้า มา ใน ห้อง ไม่ มี ใคร รู้ ดี ัก อย่าง ค่อน ขา
 ออก ไป แม้ แต่ ทนาย ความ ก้ม ัว เพติง ดู ถมยา เลี่ย

ภายใน หีบ ที่ เปิด ออก มี ถัง เล็ก ถัก ด้วย ไม้ สี่ เขียว วาง อยู่ ถมยา
 แก่ ถัง นั้น แล้ว ถัง หยิบ สิ่ง ที่ อยู่ ข้าง ใน ถัง นั้น ออก มา คือ แหวน เพชร
 วง หนึ่ง น้ำ เพชร ไม่ สู้ ดัน

“แหวน หนึ่ง !” เขา พึม พำ ใน คอ “เหมือน คำ คุณ พ่อ บอก
 ไม่ใช่ มะติ ศัพท์ ถมยา เลี่ย แล้ว” แล้ว เขา วาง ลง บน โต๊ะ บอก กับ นาง
 สาว มะติ ว่า “ถูก ต้อง จะ ชอบ ใจ ที่ ให้ ดู”

เน้น เติง เข้า ไป หา นาง สาว มะติ ท่าทาง ของ เขา เวที นัน ชิง ชิง
 ไป หน้า ถมยา ทั้ง ดวงตา อี นัง าม ทั้ง ต้อง ข้าง เป็น ประกาย วาว ถมยา
 กัด ตั้ง ดู กิริยา ของ เน้น คน ไซ้ เขา เป็น ไป ไป ชั่ว ขณะ หนึ่ง แต่ ท่าน
 ทนาย ความ ได้ ตั้ง ใจ มอง ดู เน้น โดย ชะมัด เข้ม นัน ส่วน นาง สาว มะติ
 เจ้า หด่อน นั้ง เนิย ไม่ ได้ แสดง กิริยา ให้ ผิด ปกติ อย่าง ใด

“หด่อน คือ ใคร ? และ ทำไม จึง บัง อาจ ปตอม ตน เป็น นาง สาว
 มะติ ?” เน้น ถาม โดย น้ำ เตี้ยง อี นัน เนิย บ ขาด

ถมยา สดุ้ง ถาม ว่า “เรื่อง อะไร กัน เน้น ?”

ชายหนุ่มผู้ดูแลสวนดอกไม้ย่นหน้าแดงโดยโลหิตชนิดชั้น
 “อะไร เนียน ? ทำไมไม่พูดเล่า ? พูดซิ เจ้าห่อนไม่ใช่นาง
 สาว มะติ ดอก หรือ ?”

“ขอรับไม่ใช่ เจ้าห่อนไม่ใช่ นางสาว มะติ” เป็น คำตอบ
 อย่างหนักแน่น

นางสาว มะติ อดุดกชั้น ด้วยอาการ แค้น เคือง “คุณพี่” เจ้า
 ห่อน พูดกับ ถมยา “คนนี่ คือใคร ? เหตุใดจึงมา ว่าดิฉัน เช่นนี้ ?”

ถมยาไม่ทัน ตอบ เนียน กะซัง พูดชั้น เสีย ก่อน “ห่อน ยัง ถ้า
 มาตาม อีกรึ ? ขอให้เข้าใจว่าใน ที่นี้ มีผู้รู้จัก ตัวนางสาว มะติอยู่
 ห่อน จะ คบคาไม่ได้ง่าย ๆ หรือ”

“เดี๋ยว ก่อน เนียน ค่อย ๆ พูดเถอะ” ทายาท ขรรฆมานุเคราะห์
 ห้าม “เธอ ทราบได้อย่างไร ว่าเจ้า ห่อน ปลดอม มา ?”

“คุณพี่จะฟัง คำบอกเล่าอันมุสาวาททำไมคะ ?” นางสาวมะติพูด
 “ของ ที่คุณพี่ ดูเมื่อก่อน ยังไม่ พอ เป็น เครื่อง พิสูจน์ อีกหรือ ?” เจ้า
 ห่อน หันมา เต็ม งาน หนุ่ม ชู้สัดดี “แกละ มาก !”

เนียน ตัว สั่น ด้วย ความ โกรธ เมื่อ ได้ สดับ ถ้อย คำ อัน หยาบ คาย
 เขาพยายาม ระวัง โทสะ แล้ว ตอบว่า “ถ้อยคำ เหล่านั้น ควร จะว่า ตัว
 ห่อนดีกว่า เพราะห่อน เที่ยง ในการ ที่เดิน เต็ม ที่ หลอก ถมยา มหาชน ให้ หลง
 เชื่อ ว่าห่อน คือ นางสาว มะติ คู่ หมั้น ของ นาย ของ ดิฉัน” ครั้น แล้ว ก็ หัน
 กลับ ไปพูด กับ นาย ถมยา “คุณ ขอรับ ผมขอไม่ให้ คุณ หลง --”

“คุณพี่อย่าฟังมัน” เจ้าห่อถ้อง ชิง ทัดทาน

“นี่ห่อถ้อง จะดวง โดกไป ถึงไหน” เนียน ถาม กระ ซาก

นางสาว เนื่อ เตน ชน เลี้ยง ดึง ถน หอง “ก็แกเถา จะดวง คุณพี่
นั้นไป ถึงไหน?”

“ชะ! คุณพี่ ถน” ชาย หนุ่ม ประชด

เจ้าบ้าน ผู้เยาว์ อายุ ยี่สิบหนึ่ง ฟัง หนุ่ม สาว ทะเถาะ กัน โดยไม่ สามารถ
จะห้าม ปราบ ให้หยุด ได้ จึง หัน ไป มอง ทนาย ความ หมาย จะ บอก ให้ ช่วย
เหลือ ก็ เห็น ท่าน ผู้ เฒ่า ขยับ คา เปน เครื่อง หมาย ว่า อย่า ห้าม จึง ชน ฟัง
ต่อไป เมื่อ เห็น เสียง ของ แม่สาว ดึง ถน หนัก ก็ ยืน มี มา ดู เนียน
จะ บอก ให้ หนั่ง เสี้ย แต่ เนียน สบัต แล้ว หัน มา คอบ เจ้า ห่อถ้อง ว่า “ไม่
จริง ชะ”

นางสาว มะติ กระ ทับ เท้า ด้วย ความ เดือด แค้น กิริยา ของ ห่อถ้อง
เวลานั้น ดำแดง ประหนึ่ง ว่า จะ ร้อง เข้า มา คบ ค้ เนียน ให้ ยับ ไป ทั้ง ตัว

“พิศุจน์ ชะ พิศุจน์ เคยจน” เจ้าห่อถ้อง ร้อง ดัง “ถ้า แก พิศุจน์
ไม่ได้ แก ไม่ ใช้ คน”

โทสะ เข้า ครอบงำ เนียน จน เหลือ อุด เขา ต้ม นึก ถึง คน ทุก คน
ที่อยู่ ใน หอง มุ่ง เอา ชนระ ด้ว คุ่วิดาทุ ทำ เดียว “แน่ละ” เนียน
ตอบ อย่าง เน้น คำ “ฉัน ต้อง พิศุจน์ เพราะ ฉัน คือ — ง่า — คือ
มะติ ได้ ยืน ไหม?” แล้ว เขา ควัก เอา หีบ เหล็ก ไป เด็ก พร้อม ด้วย ตุ๊ก
กุกญแจ ชน มา วาง ลง บน โต๊ะ

ถมยา ยืนอยู่ กับที่ เมื่อได้ ฟัง ถ้อยคำใน ประโยคสุดท้าย เขามอง
ดูเนย ยังไม่รัก เชื้อหู ของตนเอง นี่เป็นได้เชียว หรือว่า เนยนี้ คือนางสาว
มรดก หุม่น ของเขา แต่ เนยนี้ หลบตา สิ้นหน้า แดงกำ ด้วย ความ ละอาย
รู้สึก ตัว ว่า ที่ ต้อง พลาดท่า ลง ก็ เพราะ ถูก สัตว์ รังค้ำ ซึ่ง ยืน อยู่ ใกล้ ๆ
หนียว โทสะ ส่วน เจ้า หัดอน ผู้ นั้น เมื่อได้ ยั่ว ให้ เนยนี้ พอง ปาก ออกมา
แล้ว อากา รที่ เป็น อยู่ ก็ พัด นเป่ ดียน แปร งไป เป็น คน ตะคน กต่าง คือ
ส่งบ ปาก เคียง แด ทำ ท่าง ดู ภาพ ขอน น้อม ไม่ มี อากา ร โกรธ แค้น เจ้ อยู่ เดย
ยืน นิ่ง วาง หน้า เป็น ปกติ เหมือน ไม่ มี เหตุ การณ์ อัน ใด เกิด ขน ฉะนั้น

ท่าน ทนาย ความ ยิ้ม อย่าง พอ ใจ พดาง เดิน เข้า มา อยู่ ฉะ เพราะ หน้า
แล้ว ออก คำ สั่ง แก่ สัตว์ ซึ่ง แก เป็น ผู้ นำ มา ว่า “ กลับ บ้าน ได้ ตะมูน ”

โดยไม่ ทิน มี ใคร ออก วาจา อย่าง ใด สัตว์ ผู้ นั้น ก็ เดิน ออก ไป
จาก ห้อง

“ หมาย ความ ว่า กระไร นาย พวง ? ” ถมยาถาม “ เจ้า หน้อย
เถอะ เรื่อง มัน ยุ่ง กัน เค็ม ที่ แด ”

“ ผม ต้อง ขอโทษ คุณ ” ทนาย ความ ขร่า ยิ้ม ตอบ “ แดคุณ
นาย ด้วย ” หัน มา ทาง เนย “ เพราะ ผม ได้ คิด อูบาย อันนี้ ขน เอง
ที่ จัง ผม ทราบ ว่า พ่อ เนยนี้ คือ คุณ นาย โดย ท่าน ที่ ได้ ได้ เรียก ตัว ผม ไป
หา เมื่อ ท่าน เจ็บ หนัก แด บอก ผม ว่า ‘ พวง เวลานี้ นั้น จะ ตาย อยู่ แล้ว
แต่ มี ขุระ อยู่ อย่าง หนึ่ง นั้น จะ มอบ ให้ ใคร ก็ ไม่ได้ ใจ เห็น แต่ แกคน
เดียว ซึ่ง พจะ รับ ทำ ให้ สำ เร็จ ได้ แก จะ รับ ไหม เตา ? บอก มา เอะ

‘ไม่ต้องเกรงใจ’ ผมรับคำท่านว่า จะพยายามจนเต็มความสามารถ
ที่จะกระทำธุระของท่าน”

“ชอบใจ” ท่านพูดต่อไป “เมื่อแก่แล้ว คุณก็ไม่คงเที่ยง
วาน คนอื่น ธุระ ของฉัน มัน เกยว กับ ลูกชาย แด เน้น ต้อง คน
เท่านั้น แกร หรือ เป้า ว่า เน้น มัน เปน อะไร กับ ฉัน ?” ผม ตอบ ว่า
ไม่ทราบ”

‘มัน เปน หลาน ตัว ของ ฉันเอง ฉัน เปน ตู มัน’

“ผม พังได้ เท่านั้น กรบตาม ท่านว่า ‘ถ้าอย่างนั้น พ่อ เน้น ก็ เปน
ผู้หญิงหรือ ขอรบ ?’”

“ผู้หญิงนะ” ท่านตอบ “แต่ ซอจริง ของมัน ซอ มะติได้
หมั้นไว้ กับ ถมยา ตั้งแต่ เด็ก ถมยา มัน กรู แต่เพียง ว่า คู่ หมั้น ของมัน ซอ
อะไร และ เปน อะไร กับฉัน เท่านั้น ส่วน รูปร่าง หน้าตา เปน ยังไง อยู่
ที่ไหน ฉัน ไม่ รู้เลย ฉัน ก็ ไม่ อยาก บอก ฉัน ได้ ตั้ง เงิน ทอง ไป ให้ น้องสาว
คือ แม่ของ มะติ นี่เอง ๆ เพราะ พ่อ ของ มะติ ได้ ตาย ไป นาน แล้ว ครั้น
บักถายัน ฉัน ได้ ไป เยี่ยม น้องสาว ที่ มณฑล ราชบุรี พอ ได้ เข้ามานั่ง
อยู่ สัก สองวัน ก็ ตาย ฉัน จึง พา มะติ มา อยู่ ที่น ด้วย กัน แต่ ก่อน ที่ จะ
มานั้น แขน ไป คัดผ้า คัด ผสม ปดอม ตัว เปน ผู้ชาย ฉัน เอ็ด มัน ใหญ่
มัน กรอง ให้ ร้อง ห่ม อ่อนนอน จนอด ดังสาว มัน ไม่ ได้ จึง ยอม ตามใจ เพราะ
เหตุนี้แหละ มะติ จึง กลาย เปน เน้น เมื่อ ก่อน ฉัน เจ็บ สัก สอง เดือน
ฉัน ได้ เรียก มะติ มา หา บอก ให้ เด็ก ปดอม แปลง แต่ มัน ยัง อิด เอ็น

ไม่ยอม บอกว่า จะขอ เรียน วิชา ฝีมือ คอ ของ ถมยา ให้ มาก กว่านี้ ก่อน
ฉัน ไม่ ยาก ชัดใจ ก็ อนุญาต ครั้น มา เต็ม วิชา วิชา นี้ แต่ เวลา
ไม่พอ เสีย แล้ว จะใช้ วิชา รวบ หักรวบ หาง เอา ก็ ไม่ เหมาะ ฉัน จึง ต้อง
ขอให้ แก เป็น ครู แทน ตัว เมื่อ ฉัน คาย ไป แล้ว แก ช่วย คิด หา หนทาง
อย่าง ธรรมดา ให้ มะติ ยอม แต่ง งาน เสีย เร็ว ๆ ภาย ภาย มัน พอ ครว
แล้ว ปลดปล่อย ให้ อยู่ ตัว คน เดียว นาน ๆ จะ ชัก เทียบ เติบ ใจ แดก ” ทนาย
ความ ผู้ เฒ่า หยด ระบาย ตมหา ใจ ส่วน เน้น ได้ แอบ เติบ ไป ยื่น ข้าง
หน้า ต่าง คิด หา ทาง เล็ด ลอด ออก จาก ห้อง โดย จะ มี ให้ ชาย ทั้ง สอง ทราบ
แต่ ยัง ไม่มี โอกาส เพราะ ถึง แม้ ถมยา จะ กำลัง คิด ออก คิด ใจ พัง เรือง รว
อยู่ ก็ ดี แต่ เขา ตอบ ข้าง เติบ คุ คุ้ม เนือง ๆ เน้น จึง ต้อง ทน หนึ่ง
ไป พตาง

“ เมื่อ ท่าน พุด ดัง นั้น แล้ว ” หมอ ความ ประจำ ตระกูล ธรรมมา
นุเคราะห์ ที่ ดำเนิน เรื่อง ต่อ “ ท่าน ก็ ขอให้ ผม ทำ สัญญา ผม ก็ ยอม ตาม
ความ ประสงค์ ของ ท่าน เพราะ ฉะนั้น เมื่อ ผม เห็น คุณ นาย ยัง ไม่ ยอม
แสดง ตัว จึง ต้อง หา อุบาย เรื่อย มา ที่ จะ ทำให้ คุณ นาย หลง กด จน ต้อง
รับ สารภาพ ว่า คุณ นาย คือ ใคร ผม คิด คาด ว่า ถ้า มี นาง สาว มะติ ตัว
ปลดอม ดัง คน หนึ่ง มา พร้อม ด้วย หดก ถาน อัน ถูก ต้อง ชัก นำ คน ให้ เชื่อกัน
ว่า เป็น มะติ ตัว จริง ได้ แล้ว คุณ นาย คง จะ ยอม อยู่ เฉย ๆ ให้ คน เข้า
ใจ มิได้ ต้อง คัด คั้น และ หา เหตุ ผล มา แสดง เมื่อ คุณ นาย
กระทำ ดัง นี้ ความ จำ เปน ก็ จะ มั่น คับ ให้ คุณ นาย เผย ความ จริง ออก มา ด้วย

ผมเห็นรูป การ จะ ดำเนิน อย่างนี้ เป็น แท้ แດ้ว จึง เรียก ตัว นาง ตมุน
พี่ เตยง ถูก แม่ เตยม น้อง สาวผมมา เต่า เรือง ให้ เขา พัง นัต เนะ กัน เสรี จ
และหา หลัก กานให้ ครอบ ถ้วน แหวน วงนี้ ก็เป็น ของ แม่เตยม ซึ่ง ผม
ขอยืม มา ส่วน แหวน หมั้น ที่ แท้ นั้น อยู่ ในหีบ ใบนี้” แก หยิบ หีบ
กับ กุญแจ ของ เนียน มาไข เบ็ด ฝาออก ข้างใน มี ถุง ถัก ด้วยไหม สีเขียว
เหมือน กับ ถุงใน หีบ ใบ แรก ของ นาง ตมุน ทนาย ความ หยิบ ถุงส่ง ให้
ทนายท หมุ่ม ซึ่ง กำลัง ยืน ยิ้ม ด้วย ความ หวัง แห่ง ความ สุข อัน ได้ นาย
รักมาให้ เห็น อยู่ เงาะ หน้า เขา รับ เอาไป เปิด ปาก ถุง ให้ กว้าง แດ้ว
เขา นวด บวง แหวน ขนมา นำ เพชร ที่ หัก แหวน แจ่ม บริสุทธิ์ มี แวด
ฉวย ฉวย จับ สายตา ถมยา พิศดู แหวน วง นั้น แດ้ว กำ ไว้ แน่น โดยไม่
กล่าว ว่า กระไร เงย หน้า ขึ้น พัง ทนาย ความ ประจำ ตระกูล พุด คอ
ไป อีก .

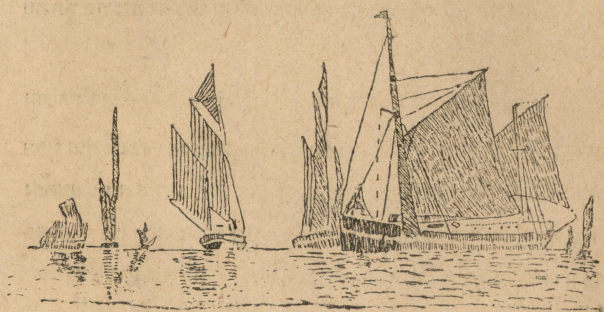
“ บคน ” ผู้เฒ่า พวง กล่าว “ อุปาย ที่ คิด ก็ได้ ยัง ความ
สำเร็จ ให้ แก่ เรา ส้มหวัง งาน ดีบ คั้น ตัว คู่ หมั้น ของ คุณ ที่ คุณ มอบ
ให้ ก็เป็น อันว่า ถึง ที่ สุดตง ” คอนัน แยกม “ เพราะ ฉะนั้น ผมต้อง
ตาไป เลี้ยง ที่ เพื่อ คุณ และ คุณ นาย จะ ได้ รับ ประทาน อาหาร เข้า แด
คุณ นาย ขอรับ ขอได้ โปรด ยกโทษ ตมุน ด้วย มัน เป็น การ จำเป็น แท้
ที่ ต้อง ยั่ว ให้ โกรธ ถ้า ไม่เช่นนั้น คุณนาย ก็ไม่ ยอม แสดง คน ”

แก หยิบ แหวน ของ น้องสาวได้ กระเบาะ เตื่อ แດ้ว คำนับ ตาออกไป
จาก ห้อง โดย ถมยา มี หัน คอบ ขอบใจ

เนียน หรือ ที่ถูก คือ มะติได้ ถึง โอกาส นี้เดิน ตาม ทนาย ความ ออก
ไปด้วย แต่ ถูก ถมยา ขัดขวางไว้ เขา จับ มือ เจ้า ห頓 หันมา สวม
แหวนให้ ห頓 สบัด มือ พร้อม กับ อาการ เหม็น หน้า ไป ทางอื่น

ชายหนุ่ม ผู้สืบ วงศ์ ธรรมมา นุเคราะห์ ยัม เขา เติง น้ำใจ ตัวคู้
หมั่นได้ ๆ จึงดู หน้าเจ้า ห頓 อยู่ สัก ครู่ หนึ่งจึง กระซิบ บอกความ
รัก น้ำเสียง ที่พูด ส่อชัดว่า เขา รักใคร่ คู้ หมั่น ของเขา อย่าง สุด สุด ว่าท
ขาดใจเพียงใด

“แม่เนียน! แม่มะติ!” เสียง เขากระซิบ “ยังไฉ่
อาการ สั้หรณ์ ของ ณั้ ถูกไหม ยอด รัก? ไป ๆ มา ๆ ก็เนียน ของ
ถมยานี้เอง โอ เกิน คาด!”

[“เคอเฟตคุท์ เปน พยาน ว่า ฉันต่อสู้ กับ เขา อย่าง ยุติธรรม!”
ท่าน มิซ็อบ ร้อง --- และ ตรง เข้า ประ คอง ผู้ที่ จวน จะ ดิ้น ใจ ขณะที่
เขา ต้ม ตง]

ใน รัช สมัย ของ พระเจ้า หลุยส์ ที่ สิบสี่ กษัตริย์ ราช แห่ง ราชอาณาจักร
จักร ฝรั่งเศส ถ้า จะ หา ตัว บุคคล ซึ่ง เปน ที่ ชอบพอ พระราช อธิบาย ศรัย
และ เปน ที่ ใ้ ว่าง พระราช ฤทัย ของ พระ ราชฯ กัน แล้ว บุคคล ผู้ นั้น
ย่อมได้ แก่ ท่าน มิซ็อบ แห่ง โบเวส์ ความ สามารถ อาจ หาญ ใน การ
ส่ง ความ ประ คอบ ด้วย ความ จง รัก รักดี ซื่อ ดี ศย์ สุจริต ของ ท่าน มิ ซ็อบ
กระทำ ให้ท่าน บรรลุ ถึง ซึ่ง ความ ใ้ ว่าง พระราช ฤทัย ของ พระเจ้า หลุยส์
ราชกิจ ที่ สำคัญ ๆ ต่าง ๆ น้อย น้อย หนา ที่ จะ หลุด คอย ไป จาก มือ ของ ท่าน
ไป ตก อยู่ ใน มือ ของ คน อื่น โดย มาก พระเจ้า หลุยส์ มัก จะ โยน กดอง
มา ให้ท่าน จัดการ เสมอ และ แทบ ทุก ครั้ง ท่าน มิซ็อบ ก็ ได้ กระทำ ให้

ราชกิจ นั้น ๆ ดำเนิน ดำรง ตั้ง พระราช ประสงค์ เสมอ ^๕นั้น แล้วท่าน
บิชอป แห่งโบเวส จะไม่ เปน คน โปรด และไว้ วาง พระราช ฤทัย ของ พระ
เจ้า หลุยส์ อย่างไรเล่า และ ครั้น ^๕ครั้ง ที่ จะกล่าว พรรณนา ถึงอยู่ บัดนี้
ท่าน บิชอป ก็ กำลัง ประกอบ ราชกิจ เพื่อให้ บรรลุ ถึง ซึ่ง ความ ดำรงตั้ง
พระราช ประสงค์ อยู่ แต่ จะ เปน ราชกิจ อันใด นั้น จะ ไม่ บรรยายไว้
ให้ทราบก่อน

ใน ครั้ง กระนั้น กล่าว คือ ใน รัช สมัย ของ พระเจ้า หลุยส์ ที่ ดีบดี
ถนน ทางใน พระมหานคร ปารีส ด่วน แล้วไป ด้วย พวก พาตเกมะเทรค
ฉกชิง ชิง รวบรวม และ พวก ปล้น ซึ่ง เปน ที่ น่า หวาดเสียว และ เค็ม ไป ด้วย
ภัยอันตราย แก่ ผู้ ที่ จะ สำเร็จ ไป มา ใน เวลา คำ คั้น ^๕นั้น จึง เปน การ
จำเปน อยู่เอง ที่ ท่าน บิชอป จะ ไป โดย ดำพัง คนเดียว ไม่ได้ จำ จะต้อง
หา เพื่อน ร่วมใจ ไป ด้วย สำหรับ ผู้ ที่ ไป กับ ท่าน นอกจาก ตามเก็บ คน
ใช้ สัตย์ ชือ ของ ท่าน แล้ว ก็ คอ มง ซีเออร์ หลุยส์ เดอเฟลคูร์ เดชา
นุการ และ เพื่อน ร่วมใจ ของท่าน ซึ่ง ได้ เคย เข้า อยู่ทห ภูมิ คอ ค้าน อี
ราช ศัตรู เคียง ข้าง ท่าน อยู่เสมอ ตั้งแต่ ครั้ง ท่าน ยัง เปน พล ทหาร
องวี่เตส เปย์ รัง และ ยัง หนุ่มแน่น อยู่ ใช้ แต่ เท่านั้น การ ไป มา
ของ ทูต ซึ่ง มี หน้าที่ ส่ง ข่าว สำคัญ จำจะต้อง บิด บัง เปน ความลับ และรวดเร็ว
ทันการ มิ ให้ผู้หนึ่ง ผู้ใด ทราบ ความลับ หรือ กระทำการ ขัดขวาง
ได้ เพราะ ^๕นั้น ท่าน บิชอป จึง ต้อง แต่ง ตัว ด้วย เครื่องคำ อย่างกระฉับ
กระฉ่อง สวม รองเท้า แยกบูต อย่างสูง และ สวม หมวก บัก ด้วยขน
นก ทับวิก ปลอม อีก ชิ้นหนึ่ง กับ พก บัน ดั้น สฟายดาบ ที่ เข็มขัด—ใช้

ชาวูช ทั้ง สอง ชนิด แต่ ชนิด ที่ ต้อง เป็น ชาวูช ซึ่ง ของ ริคเคิร์ด เบย์ วัง เคย
ใช้ มา ตั้งแต่ ครั้ง หนึ่ง แน่ จน แค่นี้ ก็ ต้อง ว่องไว หาม ผู้ เสมอ เหมือน ยาก
เมื่อ สิ่ง ต่าง ๆ พร้อม เสร็จ แล้ว คน ทั้ง สาม ต่าง ก็ ขี่ มา ออก จาก ป่า รัส
ไบ ใน ราชศรี กาด

ถึง แม้ ว่า ม้า ของ คน ทั้ง สาม จะ อ่อน ทน แข็ง แรง เพียง ใด ก็ ตาม
แต่ การ เดินทาง คราว นี้ ออก จะ ข้าม มาก เพราะ ถนน หนทาง เฉอะ และ
ไม่ค่อย เรียบ เนื่องจาก ฝน ตก ใหม่ ๆ ตาแก่ป ซึ่ง เป็น คน หัก มี
ไม่ค่อย พุด ค่อย จา นัง โงก ไป ตาม ทาง ส่วน มอง สีเออร์ เดอ เฟดคุท
ยัง ซึม เซา ลง ทุก ที่ แต่ ท่าน บิซซอบ นัง ยึด ตัว ตรง และมี สี่ หน้า ยม แยม
แฉ่ ได้ คล้าย กับ เด็ก ๆ นัยน์ ตา ก็ ส่าย มอง ไป ดู ทาง ที่มี เสี่ยง บัง เกิด
ขึ้น ทุก ๆ ครั้ง ยิ่ง ห่าง ไกล จาก กรุง ปาร์ส มาก ถนน หนทาง ก็ ดู เหมือน
จะ ยิ่ง เดิน ลำบาก และ เฉอะ และ มาก ขึ้น ใน ทันใด นั้น ตาแก่ป หาย โงก
ทันที พร้อม ด้วย คำ สบถ ลำบาก อย่าง แรง หลุด ออก จาก ปาก ด้วย ความ
โกรธ เพราะ ม้า ของ เขา ไป สัก ดู รอย ถ้อ รด ซึ่ง จม ดึก อยู่ ใน ดิน แห่ง
หนึ่ง กระทำให้ เขา เขยิบ ไป

ตาแก่ป รับ กระโดด ลง จาก หลัง ม้า โดย เร็ว ท่าน บิซซอบ และ
เดอ เฟดคุท ก็ กระโดด ตาม ลง มา บ้าง และ มายัน ล้อม รอบ ม้า เพราะ หวั่น
ตัว นั้น การ ที่ เขา เขยิบ จะ เนื่องจาก เหตุ ผล ใด ก็ ตา แต่ ที่ จะ แก่ ไข
ให้ เรียบ ร้อย คง ดี อย่าง เดิม ใน เวลา กตาง คัน เช่น นี้ ย่อม ทำ ไม่ ได้ อยู่ เอง
ท่าน บิซซอบ จึง หาว กับ เดอ เฟดคุท ว่า ควร จะ เดินทาง ต่อ ไป ดี หรือ ควร จะ หา

ที่พักใกล้ ๆ พอได้อาหารเย็นนอนดี แต่เดี๋ยวการของท่านโคตงหัว
และกล่าวว่า ต้องแล้ว แต่ท่านบิซ็อบจะเห็นควร ท่านจึงหันมาจึง
ถามกลับเป็นเชิงขอความเห็น ซึ่งแกรีบตอบว่าการที่จะปล่อยมาอัน
ใช้งานไม่ได้ของเขาไว้ก็ต่างแจ้งนั้น ออกจะเป็นความเห็นที่เขา
ไม่สู้จะชอบนัก

“มีดักใกล้ ๆ นี้อยู่หลังหนึ่งครับ ได้เท่าครับ” เขาพูด “อยู่
ห่างจากที่นี่ประมาณ สักสองเส้นเห็นจะได้ อยู่ทางซีกข้างซ้าย ถนน
ไปทางต้นไม้ข้างหน้านั้นก็มองเห็นกำแพงดักครับ ดักซาโคเคอ
โอด้วยครับ”

“ซาโคเคอโอด้วยรึ บ้า! เรียมเชียว” ท่านบิซ็อบพูดลง
หัวเราะ “งั้นคุณวอน เรารอดไปได้ รอดถูกเฉือนคอ หอยใจล่ะ
เคอเฟลคูท เราต้องบนเรื่องให้ดีเชียว”

แล้วท่านบิซ็อบกับมองลีเออร์เคอเฟลคูทก็กระโดดขึ้นหลังม้า
ทันที ทั้งถามกลับให้จึงมาตามมาภายหลัง ในไม่ช้าก็มาถึงซาโค
เคอโอด้วย เคอเฟลคูทเดินตรงไปหาคนใช้ผู้หนึ่งซึ่งยืนอยู่หน้า
ประตูตึกกำลังมองดูคนที่ตามมาด้วยความประหลาดใจ แล้วก็บน
เรื่องอย่างสนิทให้คนใช้ผู้นั้นฟัง คนใช้มองดูคนโน้นที่คนนั้นด้วย
ความประหลาดใจและสงสัย และกล่าวว่า “จริงครับ ที่คุณพูดว่า
ไม่มีที่พักคนเดินทางในแถบใกล้ ๆ นี้ ที่พักที่อยู่ใกล้ที่สุดก็คือ
ที่พักใกล้เนินฮอน ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนซึ่งจะไปเมืองรวงนี้ แต่ก็ใกล้ลาก
ทันคงโยชน หรือจะกล่าวเสียด้วยซ้ำ ผมคิดว่าพวกคุณคงจะ
พักที่ตึกนี้สักคนได้ ถ้าท่านวิคองด์ท่านอนุญาต แต่ท่านวิคองด์—”

ในทันใดนั้น ประตูได้เผยออก และมองดีเออร์เลอวิกองค์ได้ก้าวเท้าออกมา แด่กลับ ชักและจ้องดูคนทั้งสาม

“อะไรละ เลอรูช?” เขาถามด้วยน้ำเสียงต่ำแดง ความหึงเยื่อถือตัว และจ้องดูท่านบิชอปอีก

มองดีเออร์เคอเฟลคท์ตงคนเล่าเรื่องอื่นแต่ครั้งหนึ่ง ส่วนท่านเลอวิกองค์พอฟังไปได้หน่อยหนึ่งก็ยกมือขึ้นบอกห้ามให้เคอเฟลคท์หยุดเล่า

“มองดีเออร์ เรื่องที่ท่านเล่ามานั้นพอแล้ว การที่พวกท่านจะเดินทางต่อไปนั้นย่อมเป็นไปได้ ฉันรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถจะต้อนรับท่านให้เต็มที่ไว้ได้ เพราะท่านมาโดยไม่ทันรู้ตัวฉันจึงหาได้เตรียมบ้านช่องไว้รับรองแขกเหวี่ยงไม่ และเพราะว่าท่านต้องการแต่โรงไถ่ม้ากับอาหารและห้องเพื่อพักผ่อนร่างกายเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ฉันยินดีจะจัดให้ตามความต้องการของท่านและเพื่อนของท่านด้วย”

เขา มองดูท่านบิชอปด้วยดวงตาอันแสดงว่าอ่อนเพลียเต็มที่ ท่านบิชอปโค้งตัวลงคำนับอย่างงาม ส่วนท่านเลอวิกองค์ก็คำนับตอบอย่างงามไม่แพ้ท่านบิชอป

“มองดีเออร์ ตามที่ท่านสังเคราะห์มาเท่านี้ก็นับว่าเป็นพระเดชพระคุณอยู่มากแล้ว ขอได้โปรดรับความขอบใจอันแท้จริงของเราด้วย” ท่านพูดด้วยสำเนียงหนักแน่น ดวงตาก็สดใสนั่นเนื่องจากนึกเข้าใจ เพราะถึงแม้ว่าท่านจะไม่รู้จักมักคุ้นกับเลอวิกองค์เคอ

โอตด้วยก็จริง แต่ท่านก็รู้จักเขาดี เพราะธรรมดาคนใหญ่ๆโตๆ มักจะรู้จักชื่อเสียงกันโดยมาก และ การที่ได้พบกับท่าน วิคองต์ ครึ่งนี้ ท่าน ออกรู้ลึกซึ้งในใจ เพราะถ้าท่านแสดง ตัว แม้แต่ น้อยหนึ่งให้ เขารู้ว่าท่านเป็น บิชอป แห่งโบเวส์แล้ว เขาคงจะต้อง รับรอง ท่าน อย่าง สมเกียรติยศ

เดอโอตด้วยเรียกคนใช้ อีก คน หนึ่ง มา แนะนำ และ สั่งเสีย ดัก ต้อง ถ้ามคำแล้ว ก็เดิน วาง มุ้ง เข้า ไป ในบ้าน เมื่อ ได้ สัก แดง ความ วิตก พอ ควร แก่ การ แล้ว ส่วน คน ทั้งสอง เดิน ตาม คนใช้ ไป ยังห้อง นอนห้อง หนึ่ง ซึ่งได้จัดไว้ให้

“แล้วกันซี คาวิคองต์นี้ ดูถูก คน มาก นึก ทำ อวด หึงหน้า—”

เดอเฟลคท์ บ่นโดย ความ โกรธ

“ช่าง แก ปะไร” ท่าน บิชอป พุดพดาง หัวเราะ พดาง และ ตอบ ว่าเดอเฟลคท์เบาๆ” อย่าไปว่า แก เถย เราก็พอแถมนี้ นา เราจะได้ กินได้นอน อยู่ รามะร้อ แล้วจะเอา ยัง ใจ อีก ะ ?”

สัก ครู่ หนึ่ง คน ทั้งสอง ก็ ลงมือ รับ ประทาน อาหารจน อิ่มหน้า ดำราญ พอ รับ ประทาน เสร็จ แล้วเดอเฟลคท์ ก็ ทั้ง ตัว ลงนอน บน เก้าอี้ข้างเคาไฟ ในไม่ช้า ก็ หลับ สันติ เนื่องจาก ความ เหนื่อย และ ง่วง นอน แต่ท่าน บิชอป หายอมให้ ความ ง่วง นอน มา เป็น เจ้าเรือนไม่ ท่าน เดินไปเดิน มา ใน ห้องเบาๆ ดูหน้าก็ เคว้ง ขม เป็น เชิง ออก ความคิด ยิ่งห่าง จาก เคาไฟ มา อากาศ ยิ่ง เยือกเย็น จิต ษัณห์ ท่าน ฅวย เตื่อ โศก ดีก ดีดำ ษัณห์ คลุม ร่างกาย ทัณฑ์ พดาง หยุต เดิน และ เหย หนา ษัณห์ ขณะ ที่ กัด รั้ง คุม

คอ ใน ทันใด นั้น คา ของท่าน แดไป สบ ประคุด อีก ประคุด หนึ่ง ซึ่ง อยู่
 ทาง สุด ห้อย อัน กว้าง ขวาง นั้น ใน ครัง กระนั้น แทบ ทุก คน กอดกัณฑ์
 กอดกัณฑ์นา กอด อย่าง ที่ เรียก ว่า กำแพง มี หู ประคุด มา ท่าน เป็ด
 ประคุด นั้น ออก โดย เร็ว กระทำให้ ภาพ แห่ง ห้อย แคมๆ ห้อย หนึ่ง ปรากฏ ขึ้น
 แก่ คตอง จักขุ แต่ ห้อย นั้น ว้าง เบด้า พอ ท่าน จะ รับ ประคุด ดังเดิม ท่าน
 สดุ้ง และ หยุด ทันที หญิง สาว หนึ่ง กำลัง สดุ้ง สิ้น ร่ำไห้ อยู่ โดดๆ
 นั้น เสียง นั้น สิ้น ภิ ระคน กับ เสียง คร่ำ ครวญ หวด ให้น้ำ ปรีเวทนา
 ที่ ไหน หนอ ? เสียง สิ้น นั้น ดู เหมือน จะ มา จาก ที่ โดดๆ เพราะ ได้ ยืน
 ถนัด ท่าน สดุด สายตา อัน ว่องไว ไม่ แพ้ โสัด ประสาท ของ ท่าน ไป
 รอบๆ ห้อย ทาง กำแพง ข้าง หน้า มี แสง หลุดๆ ดู คล้าย กับ แสง ไฟ
 ท่าน รับ ย่อง ไป ทาง แสง ไฟ นั้น ทันที พดาง ไข นิด คล้ายๆ ดู จน พบ ร่อง
 ที่ ฝา ห้อย ร่อง หนึ่ง ท่าน จึง เดิน ฝ่า เดือน ออก ไป เมาๆ พอ มอง ดู
 เข้า ไป ข้าง ใน ก็ ได้ เห็น ห้อย อัน กว้าง ขวาง ห้อย หนึ่ง ภายใน ห้อย ก่อน
 ข้าง จะ มี ดอยู่ ดัก หนึ่ง เพราะ มี เทียน จุด คง ไว บน โต๊ะ เพียง สอง เล่ม เท่านั้น
 เมื่อ จ้อง อยู่ เป็น ครู่ หนึ่ง แล้ว ท่าน บิชอบ จึง ได้ เห็น ว้าง ของ สดุ้ง สาว หนึ่ง
 เจ้า หัดอน กำลัง นั่ง คุกเข่า อยู่ ข้าง เตาไฟ และ ขบ คิ้ว ระดมบน
 ฝ่ามือ ทั้ง สอง แสง ไฟ ซึ่ง ส่อง ออก มา จาก เตาไฟ เผย ให้ เห็น ว้าง อัน
 อรชร อ่อนแอ นุ่ง ส้มทรง ของ เจ้า หัดอน ทันใด นั้น เจ้า หัดอน กระโดด
 ขึ้น ยืน ทันที - หัน หน้า มา ทาง ท่าน - และ ทำ ท่า เงี้ย หู พัง ซึ่ง กระทำ
 ให้ ท่าน บิชอบ เห็น โฉม หน้า เจ้า หัดอน ได้ ถนัด เจ้า หัดอน สดุ้ง - สดุ้ง
 อย่าง หยาด พ้า มา คิน ดวง หน้า แฉกม เปดั่ง ปดั่ง ประคุด ดัง พระจันทร์

เมื่อวันเพ็ญ ริมฝีปากแดง บาง จ้มตม รวากับ รูป วาด ซึ่ง นาย ช่าง
จิตรกรรม อันชาญฉลาด ได้ วาดไว้ ให้เห็นงาม ดวงตา ทั้งคู่ วาด วาม
น่ารัก และ หวาน ซึ่ง สุด คนนา ผม ดีทอง อัน ละเอียด ช่อน ซึ่ง เจ้าของ
ได้ บรรจง วาด เก้า ไว้ ปกติ ได้ อยู่ ไป มา เมื่อ ค้อง ตม โขย ซึ่ง โบก โบก
มา ทาง หน้า ค่าง ผิว เนื้อ ที่ ช่วง คอ และ แขน ทั้ง สอง ข้าง ขาว ลำ อ่าง
รวกับ งา ข้าง รับ กับ เครื่อง แต่ง ตัว ชุด ดี คำ ที่ เจ้า หล่อน สวม
อย่าง เหมาะ เจาะ เออ ด้วย จริง แม่ คุณ ! ท่าน บิซ็อบ คำ นั้น วุ่น
อยู่ใน ใจ สิ่ง ต่าง ๆ เหล่านี้ ท่าน เห็น - เห็น อย่าง ชัด เจน ที่ เดียว เห็น
จน กระทั่ง รู้ ว่า แม่ สาว ด้วย ผู้ นี้ ดี ถัก ส่อน โดย ปราศ จาก หน้า ตา เพราะ
ขอบ ตา ของ เจ้า หล่อน แห่ง ผาก

ทันใด ประคุด ซึ่ง เจ้า หล่อน จ้อง อยู่ ได้ เผย ออก แม่ สาว ด้วย ก้าวเท้า
ถอย หลัง โดย เร็ว พร้อม กับ ยก มือ อัน ช่อน ตมุด น้อย ๆ ขึ้น วาง ที่ หัว ใจ
ซึ่ง เค่น อยู่ ตก ตก มอง ดี เออร์ เดอ โอ ค่อย ง่าย เท้า ก้าว เข้า มา ใน ห้อง
อย่าง ผ่อง ฝาย ส่วน ท่าน บิซ็อบ แห่ง โบเวส รู้งี้ ดีก อับอาย ขาย หน้า ที่ สุด
ที่ แอบ เข้า มา ดูป ดู เหตุการณ์ เหล่านี้

“อ้อ ! มาดาม เดเซ ” ท่าน จิ คองต์ โค้ง ตัว ลง คำ นั้น ช้า ๆ “ดู
เหมือน เธอ ไม่ได้ เรียก ให้ฉัน เข้า มา ไม่ ใช่ หรือ จ๊ะ ?”

“มอง ดี เออร์ ท่าน สิ่ง —”

“แน่นอน ที่ เดียว เวลา ที่ กำหนด ไว้ ได้ ต่วง เตย มา มาก แล้ว
ฉัน จึง มา คอย รับ คำตอบ จาก เธอ”

“มอง ดี เออร์ !” เจ้า หล่อน พุด อีก ครั้ง หนึ่ง โดย ความ ตกใจ

“แต่เพราะคำตอบ ของ เรายังไม่ ส่งไปให้ฉัน ฉัน จึง ต้อง มารับ คำตอบ จาก เธอ จะ ตอบ ว่า อะไร ละจ๊ะ มาดามัวเซต?”

“คำตอบ หรือ ค่ะ?” ดวงตา ของ เจ้าหัตถ์อ่อน แสดง ว่า กัดเค็มที่ “เจ้าหัตถ์อ่อน ต้อง ไข มือ ทำวโตะ เพื่อ พยุงตัวไว้ และ ก้าวด้วย สำเนียง เครือ ๆ ค่อยไป ว่า “ท่าน-ท่าน สัญญา ว่า จะ คอย รับ คำตอบ จาก ดิฉัน จน พรุ่งนี้ เข้า มงต็เออร์”

“จน พรุ่งนี้ เข้า หรือจ๊ะ? ไม่ ต้อง ส่งด้วย ละจ๊ะ ต้อง เป็น เช่นนั้น ชี้จ๊ะ แต่ดิฉัน ขอ บอก ว่า ดิฉัน เปลี่ยน ความคิด ใหม่ แล้ว มาดามัวเซต ที่ ดิฉัน อดรนทน คอย ค่อย ไป อีก ไม่ ได้ ก็ น่า จะ ได้อภัย จาก เธอ ไม่ ใช่ หรือจ๊ะ? ดิฉัน เสียใจ จริง ๆ ที่ หา เครื่อง แต่งตัว ให้เธอ แต่งใหม่ ไม่ทัน แต่ก็ ไม่ เป็นไร เพราะ ความ สบาย งาม ของ เธอ ย่อม ไม่ ต้องการ เครื่องประดับ เชิดชู อีก เธอ เตรียมตัว พร้อม แล้ว หรือจ๊ะ?”

“มงต็เออร์ ยัง ค่ะ-ยัง”

“ฉัน ได้ บอก เธอ แล้ว ว่า ฉัน ทน คอย ค่อย ไป ไม่ ได้ และ จะ ทำให้ ม้าใช้ ของ ดิฉัน ต้อง คอย เสีย เวลา ด้วย”

“ม้าใช้ หรือ ค่ะ?” เจ้าหัตถ์อ่อน ทวน คำ

“จ๊ะ ถ้า จำเป็น คน ของ ดิฉัน เตรียม พร้อม แล้ว ที่ จะ ขน ม้า แต่ นั้น เหตุการณ์ ต้อง แล้วแต่ ตัว เธอ มาดามัวเซต ถ้า เธอ ต้องการ ม้าใช้ ของ ดิฉัน จะ ไป ก็ได้ หรือ จะ อยู่ ก็ ได้ ง่าย ๆ ไม่ ใช่ หรือจ๊ะ? แต่ ถ้า เขา ไป แล้ว ดิฉัน กลัว ว่า—”

พร้อมด้วยกิริยาอันน่าสังสารและเสียงร้องด้วยความตกใจ เจ้า
หัตถ์อันรับสอดขึ้นกอดกันทันที

“มองดีเออร์” เจ้าหัตถ์ร้อง “พุโก ท่านเจ้าชา ดิฉันเชื่อ
ว่าท่านคงไม่ใจไม้ได้ระกำถึงกับจะทำการเช่นนี้ดอกคะ – ไม่น่าเป็น
ไปได้เลยทีเดียว! คุณพ่อของดิฉันก็เป็นเพื่อนของท่าน – และท่าน
ก็เป็นผู้ดีผู้หนึ่งของประเทศฝรั่งเศส เด็กดื้อเด้นกันที่เกิดคะ ท่าน
เจ้าชา ขอจดหมายเหล่านั้นเกิดคะ!”

“จดหมายหรืออะไร? โดยเร็วทีเดียว มาดมัวเซต ภายหลัง—”

“โธ! อย่า—อย่าพูดอย่างนี้ซีคะ โปรดให้ดิฉันเดี๋ยวนี้เกิดคะ
พุโก! เอ๋ยท่านเคยว่าดิฉันว่าหยิ่ง—ว่าดิฉันดูหมิ่นท่าน ดิฉันจะคุก
เข่าอ้อนวอนต่อหน้าท่านเดี๋ยวนี้แหละคะ ดิฉันไม่หยิ่งอีกต่อไปแล้ว
ท่านเจ้าชา!”

เจ้าหัตถ์หนึ่งคุกเข่าลงทันที มองดีเออร์เดอวิคองต์จึงมองดู
หน้าแม่สาวน้อยผู้น่าสังสารด้วยดวงตาอันเป็นประกาย พดางยิ้ม
ด้วยความพอใจ

“เขาเกิดเมื่อเธอต้องการฉันก็จะให้” เขาพูด พดาง
ค่อยๆ ถ่วงลงไปบนกระเบาะเสื้อที่หน้าอกช้าๆ และยิ้มเป็นนัยๆ
ชอบกต “ถ้าฉันให้จดหมายเหล่านั้นแก่เธอ เธอจะเผามันไม่
ใช่หรือคะ?”

“คะ คะ!” เจ้าหัตถ์รับตอบ พดางลุกขึ้นยืน

“เฮ้! ถูก ตะ แล้ว ค่อยไป ตะ จ๊ะ เธอจะให้ อะไร ตอบ แทน มาดามัวเซต?”

“ค่อยไป หรือ ค่ะ?”

“ต่าง ว่า เธอ กลับไป เธอ เต่า เรือง ของ เธอ ให้ คน อื่น พัง จะ มี คน เชื้อ ตะ หรือ จ๊ะ? บาง คน คง เชื้อ แต่ บาง คน —”

“มอง ดี เออร์ — บาง คน ตะ ค่ะ?” เจ้า ห่อ ถอน ถาม ด้วย ความ ดำ ราบ

“ด้วย เหตุ ผล กต ใด ก็ ตาม เธอ ได้ มา หา ฉัน โดย ตัว คน เดียว — อย่าง ดัง ๆ และ เธอ ยัง ได้ ค้าง ที่ บ้าน ฉัน อีก ห้า คน ไม่ ใช่ว่า หรือ จ๊ะ? และ เธอ ได้ กลับ ไป บ้าน ของ เธอ? และ — และ ไม่ มี อะไร ได้ บัง เกิด แก่ ตัว เธอ เติบ นอก จาก ที่ เต่า มา แล้ว แม่ ตัว ด้วย เฮ้ย ฉัน กต ว่า บาง คน คง จะ คิด —”

“วู๊! คุณ พระ ช่วย!” เจ้า ห่อ ถอน ร้อง ด้วย ความ ตก ใจ

“ฉัน กต ว่า เขา คง ตี กัน ต่าง ๆ นานา เขา คง ตี กัน ว่า เมื่อ เธอ มา แล้ว เธอ กลับ เสีย ใจ ภาย หลัง ก็ อาจ เป็น ได้ ฉัน เบื่อหน่าย ใน ตัว เธอ ก็ อาจ เป็น ได้ เธอ เข้า ใจ หรือ ยัง ตะ จ๊ะ?”

เจ้า ห่อ ถอน จ้อง ดู เขา ค่อย กับ ว่า เจ้า ห่อ ถอน กต ใน การ ที่ จะ มอง ไป ทาง อื่น

“มาดามัวเซต แล้ว ชื่อ เตี้ย ของ เธอ จะ เป็น อย่างไร ขอ เธอ จง ครอบ คุ คำ พด ของ ฉัน ให้ ถอง แท้ เกิด เพราะ ฉัน เห็น ว่า เธอ ยัง ไม่ ควร จะ ได้ จด หมาย เหตุ นั้น” เขา หยิบ พด พด าว ชัก มือ ออก

จาก กระเ็น—มือเปต่า เจ้าเดือน ยืน นั่ง ไม่ กระตัก กระตัก “คิด
ให้ จด มาใช้ ของ ฉัน คอย อยู่ ข้างนอก คอย อีก ครั้ง ชั่ว นานึกา เท่านั้น
อีก ครั้ง ชั่ว นานึกา ฉัน จึง จะ กลับ เข้ามา อีก ดาก่อน มาดมัวเซต”

เขาคำนับ เหมือน ดัง ที่ ได้ กระทำ เมื่อ แรก เข้ามา แล้ว ก็ ก้าว
เท้า ออก นอก ห้อง และ หมุน ตุก บิด ปิด ประตู เสีย ภายใน ห้อง แคบ มี
ท่าน บิชอบ ยืน นั่ง อยู่ ครู่ หนึ่ง นิ้ว มือ ก็ กุม ตาม ตาม ซึ่ง สพาย อยู่ ได้
เสีย โศกัก แน่น แล้ว ท่าน ก็ ออก เดิน มา ทาง ห้อง รับ แถก ซึ่ง มี แสง
สว่าง หัว ๆ โดย เร็ว ทั้ง ให้ เคอ เฟลคุท นอน หลับ บิชอบ อย่าง สบาย โดย
ไม่มี ใคร รบกวน ท่าน เดิน ไป หยุด อยู่ ที่ หน้า ประตู ห้อง ๆ หนึ่ง ซึ่งมี
เสียง สอกล่อ น แถน ออก มา กระทบ โสด ประสาท ท่าน หมุน ตุก บิด
ประตู เบา ๆ พดาง เบ็ด ประตู ออก และ ก้าวเท้า เข้า ไป ใน ห้อง พร้อม ด้วย
ดวงตา เหลียว ดู รอบ ๆ ขณะ ที่ กับ ประตู ดัง เดิม แม้ ส่วน น้อย กาง
นั่ง คุกเข่า อยู่ ใน ห้อง แต่ เจ้า หล่อน รับ ลูก ขน ยืน ทน ที่ พดาง ทอด
สายตามอง ดู ผู้ ที่ เข้า มา ใหม่ เจ้า หล่อน เห็น แด่วาง คำ ๆ ดัง ๆ เท่านั้น
หา เห็น ถนัด ไม่ เพราะ ท่าน บิชอบ ไป หยุด เสีย ภายใน เงามืด แห่ง ดับ แด
คำพูด ได้ หลุด ออก จาก ปาก เจ้า หล่อน โดย เร็ว และ ชัด ถ้อย ชัด คำ

“ดิฉัน ยอม ละคร คุณพ่อ ค่ะ!” เจ้า หล่อน ร้อง

“แม่ ยิน ยอม—” ท่าน บิชอบ เหยย ขน

“ยอม แต่ง งาน ค่ะ เพราะ ไม่มี สิ่ง อื่น อีก ที่ เปน ที่ พอใจ ของ
นาง ลีเออร์ เคอ โอด้วย เขา ไม่ ต้อง รอ คอย ดอก ค่ะ ดิฉัน เกรียม

พร้อมแล้ว เชิญคุณพ่อทำหน้าที่เกิดค่ะ ดิฉัน — เอ๊ะ ท่านไม่ใช่พระ!” เจ้าหัดอ่อน ร้อง

“มาดามเซต เป็นความจริง ที่ฉันไม่ใช่พระ” ท่าน บิซ็อบ พูด
แล้ว ท่าน ก็ ก้าว หน้าเข้าไป ทาง แสงเทียน ซึ่ง ต้อง ให้ เห็น วิก
อัน หักงอ ของ ท่าน ตาม ซึ่ง สพาย อยู่ ที่ เชื่อมขัด และ รองเท้า อย่าง สูง
ซึ่ง ผิด กับ เครื่อง แต่ง กาย ของ พวก พระ มาก เจ้าหัดอ่อน ยืน จ้องดูท่าน
บิซ็อบ ด้วย ดวงตา อัน ดำแดง ความ ประหลาดใจ

“ดิฉัน — ดิฉัน คิด ว่า ท่าน เป็น พระ เสี่ย อีก มองดีเออร์ — คิด ว่า
มองดีเออร์ เดอ โอตวีย์ — ท่าน — ท่าน เป็น ?” เจ้าหัดอ่อน ถาม ตะกุกตะกัก

“คนเดินทาง ผู้หนึ่ง ซึ่งขอ อาศัย อยู่นอน คืนหนึ่ง จะ มาดามเซต”
ท่าน บิซ็อบ ตอบ และ เสริม เรื่อง ซึ่ง เดอเฟลคท์ บิน ชน อีก สอง สาม
ประโยค พดาง ชี ไป ที่ ฝ่าเท้า “ท่าน มองดีเออร์ เดอ โอตวีย์ จะ
ลืมไป เขา ค่อน ข้าง จะ เดินเลื้อย อยู่ มาก ที่ ปด้อย ให้ แหกหรือ พัก
อยู่ ไปได้ๆ —”

“นักโทษ ของเขา มองดีเออร์” เจ้าหัดอ่อน ร้อง

“ถ้า จะเป็น เช่นนั้น แลละ ถ้า ทหาร ข้าราชการ อย่าง นั้น ที่ จะ ช่วย
เหลือ อะไร แม่ ได้ ละก็ —”

“ช่วย ดิฉัน หรือ ค่ะ ?”

“ฉัน ได้ ยิน ว่า แม่ กำลัง ตก อยู่ใน อันตราย ฉัน จึง คง ใจ จะ ช่วย”

“มองดีเออร์ ท่าน ได้ ยิน —” เจ้าหัดอ่อน ร้อง อีก ครั้ง หนึ่ง

“ไต่ ยิน หมดยกทั้งนั้น มาดมัวเซด เธอ ยิน ยอม จะ แ่ง งาน กับ
คนที่เธอเกลียด”

“ดิฉันเกลียดเขาอย่าง แฉ่นเกลียดเทวดาคะ มองดีเออร์”

“เธอแ่งงานเพื่อจะแตกกับจดหมายบางฉบับ --”

“จดหมายของพี่ชายดิฉันเองคะ”

“ซึ่งจะทำให้เกิดความเดือดร้อนขึ้น ถ้าจดหมายนั้นส่งไป
ให้อีกคนหนึ่ง ตามที่มองดีเออร์เคอโอด้วยตั้งใจหรือจะ?”

“มองดีเออร์ จดหมายเหล่านั้นจะตั้งเอาตัวพี่ชายดิฉันไปเข้า
คุกบาตไคยทันที”

แล้วตัวสาวก็จ้องดูหน้าท่านบิชอปอีก

“ดิฉันจะเล่าให้ท่านฟัง มองดีเออร์” เจ้าหัตถ์นอนพูดโดยรีบ
ร้อน “เพราะบุตรของนักรบอาจจะไล่ใจต่อนักรบแห่งประเทศ
ฝรั่งเศสได้ และมีฐานะอยู่อย่างหนึ่ง—ฐานะเล็กน้อยเท่านั้น—ซึ่งท่านอาจ
จะช่วยดิฉันได้ ท่านก็รู้ว่ามองดีเออร์เคอโอด้วยต้องการจะ
แ่งงานกับดิฉัน แต่ดิฉันได้ตอบว่า ‘ไม่ยอม’ และ ‘ไม่ยอม’
เสมอๆ คุณพ่อก็เหมือนกันเพราะท่านไม่อยากจะจิตใจดิฉัน ท่าน
คงมีลูกชายหรือมีคนนั้นก็ถูกผู้หญิงแล้ว?”

“ไม่เคยเลย” ท่านบิชอปพูดด้วยความสงสัย

“น่าเสียสยจริง! ถ้าท่านมี เขาคงรักท่านทีเดียว มอง
ดีเออร์ แต่พี่ชายของดิฉัน เขาชื่อราอูลเคอแซงท์บแอร์ และ
ดิฉันชื่อเวเน พี่ชายดิฉันทำการอยู่ในกระทรวงวัง จดหมายหรือคะ

ดิฉันไม่ทราบเลย ว่า ทำ อย่างไร มอง ดีเออร์ เดอ โอด้วย จง เอา จดหมาย มาได้—บาง ที่ จะ ได้ มา โดย ใช้ อูบาย จดหมาย นั้น เขียน ไป ถึง ชาย ผู้ หนึ่ง ซึ่ง หนี ไป จาก ประเทศ ฝรั่งเศส และ ไม่ กักตัก เข้ามา อีก เนื่องจาก ถูก เขา จับ ได้ ว่า เป็น ผู้ ต่ง ใจ ประทุษร้าย ต่อ พระเจ้า แผ่นดิน โธ! จดหมาย เหล่านั้น เขียน ไป อย่าง ไร ๆ บ้าง ๆ เทียว ค่ะ ท่าน ค่ะ ด่วน แค ขอบความ همین ประมาท และ คิเคียน พระเจ้า แผ่นดิน ทั้งนี้! แต่ ราว อด ยัง เป็น เด็ก มาก นึก—แก่ กว่า ดิฉัน บ้าง เทียน เขา จะ รู้ จัก ผิด ชอบ ขัด อย่างไร ได้ ค่ะ ”

“ แต่ เมื่อ ดิฉัน เป็น เด็ก — เด็ก หนึ่ง ม ดิฉัน รู้ จัก ผิด ชอบ แล้ว ”

ท่าน บิชอบ พุด พดาง หัวเราะ เบา ๆ “ แม่ เห็น จะ ไม่ รู้ เรื่อง กรรม มาด มัว เซด ? ”

“ ไม่ รู้ เรื่อง เลย ค่ะ จน กระทั่ง ทำ วันที่ ด่วน มา แล้ว นี้ ดิฉัน ได้ รับ จดหมาย ฉบับ หนึ่ง—ซึ่ง คิด ว่า คง เป็น จดหมาย ของ ราว อด เขา บอก ว่า เขา กำลัง ซ่อน ตัว อยู่ ที่ บ้าน นี้ และ ขอให้ ดิฉัน มา ตัว คน เดียว—มา โดย ปกปิด เป็น ความลับ—มา เพื่อ ว่าจะ ทำ กัน เป็น ครั้ง สุดท้าย เพราะ เขา จะ ต้อง หนี หนี ออกจาก ประเทศ ฝรั่งเศส ดิฉัน คิด ว่า จริง จัง ได้ มา ที่ นี้ แต่ หา พบ ราว อด ไม่ พบ แต่ มอง ดีเออร์ เดอ โอด้วย คน เดียว เท่านั้น จึง รู้ ตัว ตัว ว่า คิด กับ เขา เสีย แล้ว มอง ดีเออร์ เดอ โอด้วย ได้ เอา จดหมาย เหล่านั้น ให้ ดิฉัน ดู และ กล่าว ว่า ถ้า จดหมาย เหล่านั้น ส่ง ไป ให้ พระเจ้า แผ่นดิน เมื่อไร พี่ชาย ของ ดิฉัน เป็น ต้อง เข้า คุก บ้าง ไດย เมื่อ นั้น แต่ ถ้า ดิฉัน ยอม แต่ง งาน กับ เขา เสีย โดย ตี เขา จะ คน

จดหมายให้ดิฉันเผ่าไฟเสีย มีฉัน เขา จะ ส่ง จดหมาย ไป ให้ท่าน
บิชอปแห่งโบเวส์ และ—”

“ท่าน บิชอป แห่งโบเวส์ หรือจะ?”

“ท่านก็คงรู้แล้วว่าไม่มีใคร ที่ โกลั ซิด สนิท พระราชา ไป กว่า
บิชอป แห่งโบเวส์ มองติเออร์ เพราะ ฉนั้น จึง ต้อง ส่งจดหมายไปให้
—คุณพระ ช่วย ดูนี่!” เจ้าหัตถ์ร้อง

ท่าน บิชอป เหลียวไป ดูทาง หน้าต่าง ที่เจ้าหัตถ์ ชี้ ทิ้ง และ
แต่เห็น ม้า ซึ่ง ผูก เบาะ อาน ไว้ พร้อม ตัวหนึ่ง กับ คน ๆ หนึ่ง กำลัง จับ
บังเหียน เตรียม ตัว จะ ออก เดินทาง เจ้าหัตถ์ ถมมือ ลง ทิ้ง

“ท่านได้ยินแล้ว มองติเออร์” เจ้าหัตถ์พูด “นั่น คือ
ม้าใช้ ของมองติเออร์ เดอโอตวีย์ ถ้าดิฉันไม่ยอม เป็นภรรยาเขาใน
คืนวันนั้น—เดี๋ยวนี้—เขาจะนำจดหมายไป ป่าร้างทันที ดิฉันได้ ขอ ผิดเงื่อนไข
วันประกัน พรุ่ง แทบ ทุกวัน เขา ตัญญา ว่า จะ คอย จน กระทั่ง พรุ่งนี้
แต่เดี๋ยวนี้เขาไม่รอต่อไป อีก แล้ว เพราะว่า—ง่า—ดิฉัน รู้ดี!—เขา
รู้ดี ว่าดิฉัน มีจดหมายไป บอกยูยีน มา”

“ยูยีน นะใคร กัน จะ?”

“คุณหมอน ดิฉัน ค่ะ มองติเออร์ เรา รัก กัน มา ตั้งแต่ เป็น เด็ก ๆ
นั่น ค่ะ คุณพ่อ ของดิฉัน ท่าน ก็ยินยอม และแสดง ความ ยินดีด้วยก่อน
ที่ ท่าน จะ ไป ดู ปรโลก ยูยีน ไม่ ใช่ ชวน้ำ ชวนาง ดอก ค่ะ แต่เธอ
คงจะ มั่งมี ในไม่ช้า—มั่งมี มาก ที่เดียว ค่ะ ลูก ของเธอ หหลาย คน เป็น
พ่อค้าใหญ่ ๆ ใด ๆ อยู่ใน เมือง รวงนี้ และเธอ เป็น ผู้ที่ จะ ได้รับมรดก

ทั้งหมด มารดาของเธอเห็นทีจะดี ตระคะ พ่สาวของเธอ ก็เหมือนกัน มองดีเออร์เดอโอด้วยจนมาก เขามีหนี้สินรุงรัง ดินนคิด ว่าเขาคงยอมขายจดหมายเหล่านี้ให้แก่อยู่น ถ้าได้ราคาดี

“ดินน ส่งจดหมายไปให้เธอ สามวัน เข้านี้ แล้ว - สาวใช้ที่รับใช้ ดินน ที่นี้ เป็น หญิง ที่ ชื่อ ดักย และ ส่งสาร ดินน เขามีคู่วัก อยู่ ที่ โกลเดิน ยอน คนหนึ่ง เป็น คน ที่ เขียง ม้า ดินน ให้ สิ้นบน แก่ เขา อย่าง งาม และ เขา รับ ปาก ว่า จะ ให้ คู่วัก ของ เขา นำ ไป ให้ ยู่น แต่ ถนน หนทาง เต็มไป ด้วย อันตราย ทั้งนั้น น่ากลัว เขา จะ ถูก ชำ คาย เสีย กลาง ทาง มี คน ยู่น ก็ คง มา ถึง พรุ่งนี้ ซึ่งเป็น เวลา ที่ เสีย เสีย แล้ว - เสีย เกิน กาด เสีย แล้ว ” เจ้าหัดอน รับ ชัก ของ จดหมาย ของ หญิง ชนมา โดยเร็ว

“ท่าน ว่า ท่าน จะ ไป ทาง รวงน ไม่ ใช่ หรือ ค่ะ ? ถ้า ท่าน จะ นำ จดหมาย ฉบับ นี้ - จดหมาย ตา ครั้ง สุดท้าย ของ ดินน - ไป ให้ ยู่น ได้ จะเป็น พระเดช พระคุณ แก่ ดินน มาก ดินน จะ ไม่ รู้ จัก ถ่ม พระคุณ เเลยจน คราบ เทา วัน คาย ของ ดินน ”

“ฉัน จะ จัดการ เอา ไป ส่ง ให้ เอง มาดมัวเซต แม้ พูด ว่า - ง่าย - เสีย เกิน กาด เสีย แล้ว ถ้า ยัง งั้น - ”

เจ้าหัดอน กอด หลัง ออกไป ก้าว หนึ่ง

“ดินน จะ เอา ให้ ท่าน พัง ให้หมด มองดีเออร์ ” เจ้าหัดอน พูด เรียบ ๆ “ถึง ดินน จะ ได้ เมา จดหมาย ของ ราอูต ใน เวลานั้น ก็ ตาม แต่ ก็ คง เสีย เกิน กาด อยู่ นั้น เอง ท่าน รู้ แล้ว ว่า ดินน คือ เรเนเดอแซงร บั แอ ”

“และ เพราะ ฉนั้น - ”

“และเพราะฉันนั้นฉันจะแต่งงานกับ มอนต์เซอร์ โอควีย์ ให้
 เขามาเดี๋ยวนี้เถิด ขอบใจท่านละค่ะ และขอได้ช่วยส่งเคราะห์หน้า
 จดหมายไปเดี๋ยวนี้เถิดค่ะ”

ท่าน บิซ็อบ รับ รับ หนังสือจากเจ้าหัตถ์และรับ ออกจากห้องทันที
 ท่าน หยุด อยู่หน้า ประตูครัวหนึ่งถึงที่ท่านเคยทำใน ห้อง แคม หนึ่ง
 ของท่าน กุม ตาม ตาม แน่น ดวงตาก็เป็นประกายฉาว—เป็นดวงตา
 ชนิดที่เคอเฟลคูร์ รู้จักดี แล้วจึงเดินผ่านไปทาง ห้อง รับแขก ซึ่งมืด
 และเงยมส่งตูดประหนึ่งปราศจากผู้คน ในใจนั้นอยากจะเข้าไป
 เฝ้ามองหน้ากับท่าน วิคองต์ พอเหลือบเห็น ไฟ ในเตาไฟมอดลง
 ท่านก็เดินเข้าไปที่เตาด้วยความประหลาดใจ พดางใช้เท้าคุนคั้นพื้น
 ให้เข้ารวมกัน ทันใดนั้นแสงไฟได้ถูกไฟลงขึ้นทันที กระทำให้
 ร่างดำๆซึ่งอยู่ในเก้าอี้ใหญ่ตัวหนึ่งข้างเตาไฟปรากฏขึ้น ท่านก้าว
 เข้าถอยหลังด้วยความประหลาดใจทันที”

“ขอโทษครับ—ผมไม่เห็น คุณพ่อ” ท่าน บิซ็อบ พูด พดาง
 กระทำ ความ เคารพ ต่อ ร่างดำๆนั้น

ชายซึ่งนั่งเก้าอี้ใหญ่ นั้น กระโดด ขึ้น ขึ้น ทันทีพร้อมด้วยเปล่งเสียง
 อุทาน ออก มา คำหนึ่ง พดาง จึง ดูหน้า ท่าน บิซ็อบ ซึ่งในเวลานั้นแสง
 ไฟได้ส่องให้ปรากฏเค้าหน้าของท่าน อย่าง ชัดเจน

“มอนต์เซอร์!” เขาพูดตอบ “มอนต์เซอร์! ท่าน
 บิซ็อบ!” พดาง ก็ ลง คำนับ ด้วย ร่างกาย ตื่น และหันหลังจะวิ่งหนี

ท่าน บิซ็อบ ร้อง ออก มา คำหนึ่ง เหมือนกัน พดาง ยึด บ่า ชาย

ผู้หนึ่งได้ด้วย แชน อันดำ สั้น และ กระซอก โดย แรง จิน หน้า หัน ท่าน จึง
ดู หน้า ชาย ผู้ นั้น ด้วย ดวง คา วาว น่า ดึง ก่อ ดู แล ก็ ถอย หด มาย น
ท้าว เตื่อ พดาง พยัก หน้า หักๆ ซ้ำๆ และ จึง ดู สิริ ร้าง ชาย ผู้ นั้น คง
แต่ คีระ ไป จน จด ท้าว และ คง แต่ ท้าว ไป จน จด คีระ ด้วย ดวง คา
อัน ถมึง ทง

“หา!” ท่าน พุด พดาง หวดระ เบาๆ “ข้า นึก ว่า ใคร ที่ แท้
ก็ มอง ดี เออร์ ยูตส์ เถอ บัง นั้น เอง แก มี นั ด้า คัญ นั ก หาบ ของ
ชาย ก็ เอา เป็น เถอ มัย นั ก เอา - เป็น คน ใช้ เขาก็ เอา - เอา ทัง ยัง เป็น พระ เชีย ว
และ นี้ พอมอง ดี เออร์ เถอ วิคอง ตี ตัด ดิน บบ ให้ แก่ แ่ง งาน แก่ เอา อัก ช”

“มอง เซน เฮอร์!” ชาย ผู้ นั้น พุด หอบ อีก ครั้ง หนึ่ง พดาง กุก
เข้า ถง วิงวอน ขอ โทษ และ รับ สำนวณ ด้วย ร้าง กาย อัน สั้น ถม

ท่าน บิชอบ หวด บัก ชาย ผู้ นั้น ให้ ตก ขน ยน ทน ท พดาง คา คอ ผ่าน
ห้อง รับ แก มา ยัง ห้อง ซึ่ง เถอ เฟด कुท ก่า ถง นอน หลับ อย่าง อุด

“หุตุต! เถอ เฟด कुท! หุตุต! ดิน ชี เพอน ยาก! ฟัง!”
ท่าน บิชอบ พุด ข้าง เถอ เฟด कुท รับ ตก จาก เกอ นอน ทน ท และ ทำ คา
จวเญย จึง ดู หน้า อัน ชัด ขาว ของ มอง ดี เออร์ ยูตส์ เถอ บัง

ท่าน บิชอบ เถา เรือง ให้ เถอ เฟด कुท ฟัง โดย เร็ว ปรีด แต่ ชัด ถ้อย ชัด คำ
เถอ เฟด कुท หน้า แดง ก่า ทน ท พดาง สบถ สำนวณ และ กระ โดด ขน ยน โดย
รวดเร็ว

“เอา มั น! เซอ ด หนึ่ง อ้าย หมา ควณ เถย เถิด!” เขา คำ ราม

แต่ ท่าน บิชอบ วาง มือ ลง บน บ่า ของเขา พาด หัก เราะ อีก ครั้งหนึ่ง เมื่อ เห็น ยูสต์ เดอบริง ถอยหลัง หนี ด้วย ความ กัด

“อย่าทำเลย กันไม่ อยากทำให้เสีย มอกระ อ้ายคน พรณน ท่าน บิชอบ พุด พาด หัก จึง ดู ชาย ผู้นั้น “นี่นะเดอบริง พัง ขา พุด! เจ้าจะ ถัดไป วัด ก็ ได้ แต่ ต้อง ถอด เสื้อผ้า ให้ ขา เสีย ก่อน อ้อ ตอบ คำถาม ขา เสีย ก่อน! เจ้า จะ แต่ง งาน มาดามเวต เดอแซงท บแอร์ กับ มองสิเออร์ เดอวิกองต์ ไม่ ใช่ รึ ?”

“ขอรับ กระผม มองเซนเยอร์” เดอบริง ตอบ ตะกุก ตะกัก

“ค่าจ้าง ตะ? เท่าไร?”

“ยี่สิบ หดยี่สิบ ขอรับ กระผม มองเซนเยอร์”

“แล้วข้าจะให้เจ้า! เอาเครื่องแต่งตัวมาให้ข้า” ท่าน บิชอบ สั่ง ท่าน บิชอบ รับ ถอดเสื้อ โคตัก และ ฝาปลดอม ทันท พาดรับเครื่อง แต่งตัว จาก มือ อัน ดัน ของ ยูสต์ เดอบริง ไป ล้อม แทน เมื่อ แต่ง ตัว เรียบร้อย แล้ว ท่าน ก็ เดิน หน้า หน้า คน ทั้งสองผ่าน ห้อง รับแขก ไป ยัง ห้อง นักโทษ ค่อยๆ เปิด ประตู ออกโดย ปราศจาก เสียง แทะ พัก หน้า ให้ คน ทั้งสองไป ยืน ซ่อน อยู่ใน เงา มืด แห่ง ดับแด ส่วน ตัว ท่าน เดิน ตรง เข้าไปโดย ปราศจากเสียง เหน หน้า หน้า มาดู ทันท และ ดู เหมื่อน ร่างกาย เจ้าหัดอน ดัน เติม หัว ด้รพวงคักกาย พาดกระทำ ความเคารพ แต่หาได้ บริพากว่า กระไรไม่ แต่ว ก็ทอด สายตา มองไป ทาง หน้าต่าง ซึ่ง ปราศจาก ม่าน บัง จาก หน้า ต่าง ออกไป มี ชาย ผู้หนึ่ง กับ มา ตัว หญิงยืน คอย อยู่ ณ ท่าม กลางแสงจันทร์ ท่าน บิชอบ บรรจงเดิน เทียนไข

บนโต๊ะใหญ่ อัน ไซแสง สว่าง ออกไปให้ห่าง และยืน อยู่ ณ ที่ ซึ่ง คน
ว่าผ่าน พัน จาก แสงไฟ เทียน และไฟใน เตา ทิ้งปวง ใน ที่ ชุมก ชมว
เช่นนี้ เป็น การ ยาก นัก ยาก หนา ที่ ด้ายตา แห่ง คน ธรรมดา จะ ดังเกิด ดวง
หน้าท่าน บิชอบได้ ท่าน ยืน นั่ง เงียบ เช่นเดียวกับ แม่สาวน้อย พดง
คอย เวลา คำคม อัน จวน จะใกล้ ๆ เข้ามา อยู่ แล้ว ดักประเดี้ยว หนึ่ง
นาฬิกา เริ่ม ค่ เสียง ดัง เก้ง - เป็นอาณัติ สัญญา ว่า ครึ่ง ชั่วโมง พิกาทที่สัญญา
ไว้นั้นได้ ผ่าน พัน ไป แล้ว มองดีเออร์ เดอวิกองค์ สาวเท่า เข้า มา ใน
ห้อง ทันที

“อ้อ คุณพ่ออยู่นี่เอง!” เขาร้อง พดง ก็มั่งง กระทำ ความ
เคารพ อย่าง เข้มแข็ง “เธอให้ เกียรติยศ แก่ฉัน มาก ที่ เตรียม ตัวไว้
พร้อม มาดมัวเซต”

“ขอท่านได้ โปรด ตั้ง มาไซ ของท่านให้กลับเสียก่อน มอง
ดีเออร์” เจ้าห่อหน้าพูด “และจะต้อง มี ผู้รู้ เห็น เป็น พยาน”

เขา รับ กระทำ ตาม คำ ขอ ของ เจ้าห่อหน้า ทันที และ เรียก คนใช้
ชาย หญิง คู่ หนึ่ง เข้ามาใน ห้อง เพื่อ เป็น พยาน คน ทั้งสอง เดิน ไป ยืน
เรียง กัน อยู่ ข้างหลัง เรเน ซึ่งใน เวลานั้น ได้ เดิน ไป อยู่ ฉะเพาะ หน้า พระ
ปดอม ผู้ นั้น ท่าน บิชอบ เริ่ม อ่าน คัมภีร์ ตาม พื้ แดง งาน ด้วยนาเสียง
อัน คล้าย คลึง กับ มองดีเออร์ ยูตส์ เดอบริง เมื่อเสร็จ พื้ แล้ว คนใช้
ทั้งสอง ก็ เดิน ออกไปจาก ห้อง ส่วน ท่าน บิชอบ ก้าว หน้าไป ทาง ประตู
พอ ท่าน วิกองค์ ทำท่า จะ ออก จาก ห้อง บ้าง แม่สาวน้อย เรเน รับเดิน
ไป ขวาง ทาง ทันที กระทำให้ท่าน ต้องหยุดยืน ด้วย อาการ สุขณภาพ.

“จดหมาย ค่ะ มองดีเออร์” เจ้าหัตถ์นอน พูด ด้วย นาเสียง เครือๆ
 “ขอให้ดิฉัน เกิด ค่ะ!”

“อะไร จะ? จดหมาย หรือ จะ?” ท่าน วิคองด์ หืดพดาง ยิ้ม
 “เธอ ออก จะใจ ร้อน เกิน ไป—มาตาม ต้องการ เดียว น เดียว หรือ จะ?”
 “ต้องการ ชี ค่ะ—เดียน—เดียน ค่ะ! มองดีเออร์ ท่าน ดัณญา—
 ดัณญา ว่า จะ ให้ ดิฉัน เผาไฟ ขอให้ ดิฉัน เกิด ค่ะ!” เจ้าหัตถ์นอน วิงวอน
 และ ดัดหน้า เมื่อ ดัน ทันท ที่ เขา เอา นิ้ว เขย คาง เจ้าหัตถ์นอน

“ข้าๆ หน้อย ชี จะ ยอด รัก—กาย หตั้ง เกิด จะ หรือ ไม่ งั้น ก้อ
 —เข้า มัด ไม่ ได้ หรือ จะ? กว่าจะ เข้า มัด ก็ ไม่ นาน เท่า ไหร่ นี้ จะ แต่
 สำหรับ เดียน เรา—ง่า—”

ทันใด นั้น เขา โอบ เจ้าหัตถ์นอน เข้า ไว้ ใน วง แขน—และ จวน จะ ได้ จูบ
 เจ้าหัตถ์นอน แม่ ล่าวน้อย ร้อง วิ๊ด ด้วย ความ เกตียด กัด วัระ คน กัน พดาง
 ดินรน ด้วย กำถัง แรง และ ดับ ด หุด ออก มา ได้ แต่ว ก็ ทั้ง คัว ลง
 หมอบ บน เก้าอี้ ร่างกาย สั่น เหม มองดีเออร์ เลอ วิคองด์ หัวเราะ
 เสียง กาก ใหญ่ แต่ว ก็ หัน หน้า มา ทาง ประตุ พดาง ดุนหลัง ท่าน บิซ็อบ
 มา ยัง ห้อง รับแขก ไฟ กำถัง ต้อง แสง อยู่ ชั่ว งโซติ เนื่อง จาก คน ใช้น้ำ
 ฟัน มา ใส่ ใหม่ เขา วิน เหล่า ซึ่ง ตั้ง อยู่ บน โต๊ะ ใหญ่ คัว หึ่ง ตง ใน ถ้วย
 แก้ว และ คิม กรวย เดียว หมด

“ดู ทำ มาด มัว เซต เมีย กัน จะ ชอบ ปลดอบ” เขา พูด พดาง หัวเราะ
 อีก ครัง หนึ่ง และ คบ บ่า ท่าน บิซ็อบ “ผ่าชี เลอบ วัง แก แด่ ดง บท

บาท ของ แก่สนิท จริ่ง ฉันทัน สบต ได้ ที่เดียว ว่า ไม่ มี ใคร ที่ จะ หา กิน
เก่ง กว่า แก่ ! ”

แล้ว เขาก็ นั่ง ไหว่ ห้าง บน โต๊ะ พดาง ริน เหล้า ได้ แก้ว และ ดวด เรื่อย
ปาก ก็ บ้วน เปน ที่ เชื้อ เชิญ ให้ ท่าน บิชอบ เข้า ร่วม ดง ด้วย ท่าน บิชอบ
หยิบ แก้ว เหล้า ขัน คม แล้ว ก็ วาง ลง

“ แหม ! ให้ ดน คาย ชี มาด มัว เซด ด้วย บาต คา อะไร ยิง ”

“ ไม่ ต้อง สงสัย อะ ด้วย ที่ เดียว ”

“ และ เปน ถูก ผู้ ตาก มาก ดี ด้วย เพราะ ฉนั้น — ”

“ เพราะ ฉนั้น ฉันทัน จะ ต้อง ทำ เจ้า หล่อน เสีย ให้ สำ แก่ ใจ ” ท่าน
วิคอง คัก กัด ฟัน พุด ขณะ ที่ ดวด อีก แก้ว หนึ่ง พดาง ยก มือ คบ โต๊ะ
โดย แรง “ เห็น ไหม เลอบ รัง ? ฉันทัน อาจ จะ แแข่ง งาน กับ นาง นั้น
โดยใช้ หนึ่ง สี่ กับ เทียน ไช เพียง เด่ม เดียว เท่านั้น และ ไม่ ต้อง เสีย ค่า
สิน สอด ลัก เกี เดียว - จริ่ง นา ผ่า ชี เข้า ! แต่ นาง นั้น ชอบ เยาะ เย้ย
และ ดู หมิ่น ดู แศศน ฉันทัน ไม่ ไช่ หน หรือ สอง หน นา จะ บอก ให้
และ ฉันทัน สู้ ทน เอา ฉันทัน ! ต้อง เดิน คอ คก กัด มา ค่าย กับ หมากู
นำ ร้อน ตวก ส่าม หน เชี่ยว นา ! บู้ ไท่ ดู หมิ่น ได้ รั คน อย่าง เรา !
ครั้ง สู้ ทาย ฉันทัน ได้ สบต สำ บาต ได้ ที่ เดียว ว่า จะ ต้อง ทำ ให้ มาด มัว เซด
คุก เข้า ลง ขอ โทษ ให้ ได้ และ จะ ต้อง แก่ แค้น ให้ เจ็บ - ให้ ส่ำ สัม กับ ที่
ดู หมิ่น คน อย่าง ฉันทัน ! ไม่ ว่า ผู้ หญิง หรือ ผู้ ชาย ทั้ง นั้น ที่ ดู ถูก ฉันทัน
จะ ต้อง ได้ รับ โทษ แทน เพื่อน เฮ้ย ! ถ้า ผู้ ชาย ต้อง ใช้ คาบ แต่
สำหรับ ผู้ หญิง — ”

“ผู้หญิง อะ มองดีเออร์?”

“สำหรับผู้หญิง? ดั่งใดที่เขา สงวน มาก ที่สุด ก็ ดั่ง นั้น แหะ
คอย ดู ชี ฉนั้น จะ ทำให้ เจ็บ ที่เดียว”

“แต่ ก็ การ อันนั้น จะ ดัน ดัก เอา เมื่อไหร่ มองดีเออร์?”

“จะ ดัน ดัก เมื่อไหร่ นั้น ต้อง แด้ว แด้ว ฉนั้น! ถ้า ชอบใจ ฉนั้น ก็ เร็ว
ถ้า ไม่ ชอบใจ ฉนั้น ก็ ช้า” แด้ว เขาก็ ถูก ขนย่น “แก ถาม มากมาย
หลาย ชื่อนัก มอง ดีเออร์ เอมริง เดียว จะ เข้า เดี่ยว ควด เหตุ
เดี่ย ก่อน แด้ว คอย กัดบ๊ อ้อ คำจ้าง ของแก!”

เขา พูด แด้ว ก็ โยน ถู เงิน ลง บน โต๊ะ ท่าน บิซ็อบ จึง เข้ม ไป
หยิบ เขามา ได้ ใน กำมือ

“ผม ขอ ต้ม เพื่อ ความ สุข แห่ง มาตาม เดอ วิคองต์ เคสเคอ โอด้วย
ท่าน บิซ็อบ พูด อย่าง ชัด ถ้อย ชัดคำ และ ดวง แก้ว เหล่า ซึ่ง แทบ จะ ไม่
ถูก แะ ต้อง เสีย เสีย ลง บน โต๊ะ “เฮ้ คำจ้าง ของเจ้า อ้ายคนทุจริต
อ้าย ทุจริต! มา เอา ไป เสีย!” ท่าน บิซ็อบ ร้อง ด้วย เสียง อัน ดัง
แะ ขว้าง ถู เงิน ไป ตก อยู่ ที่ แท้ แห่ง ร้าง อัน ดัน เท็ม ซึ่ง ถูก เดอ เฟลคท์
ผลัก ออก มา จาก ประตู “ท่าน แะ่ง งาน กับ เจ้าสาว โดย บิซ็อบ แห่ง
โบเวล์ มองดีเออร์” ท่าน บิซ็อบ พูด พลาง ชูมือ อัน ขาว สดอาด
ซึ่ง มี แหว่น ครา แด้ง ว่า เจ้า ของ คือ บิซ็อบ ต้อง แด้ง อยู่ กับ ๆ ให้ ท่าน
วิกองต์ ดู แะ ยิ้ม อย่าง ถมึง ทัง “ขอ อนุญาต แนะนำ ให้ รู้จัก กับ มอง
ดีเออร์ หลุยส์ เดอ เฟลคท์ เพื่อน ร่วมใจ แะ เดชานุกาญ ของ ฉนั้น ซึ่ง
เป็น ผู้รู้ เห็น ในการ แะ่ง งาน ของ ท่าน กับ มาดาม เดอ แซงท์ บิแอรี ท่าน

เดิน เต็ม มาก มองดีเออร์ เคอ โอศวีย ท่านให้แขก ของท่าน พักอยู่
ใกล้ ห้อง ชิง นักโทษ เกินไป ฉนั้น ขอเคื่อนให้ท่าน ระวัง ถึง ห้อง แคม
และ ฝาเคื่อน มองดีเออร์! เอาเงิน ของเจ้าไป ที่เดียว!”

ท่าน บิซ็อม กับ ดง หีบ ถุงเงิน ชิง และ ขว้างไป ที่ พน ห้อง เลอบรัง
ออกได้ ก็ จึง จั หาย เงียบ ไป ทันที มอง ดีเออร์ เคอเฟลคุท เหตียวดู
รอบ ๆ ห้อง พดาง คัดสินใจ ว่า ห้อง นั้น มืด เกินไป และ ค่อนข้าง
จะ คับแคบ อยู่ ดังหน้อย ส่วน เคอ โอศวีย เมื่อ หาย งง แล้ว ได้ คุกเข่าลง
สวดภาว และ ขอโทษ ด้วย ปาก อัน ชัด เชี่ยว

“พอ ที่! ท่าน มี จดหมาย ชิง จะ ต้อง ยื่น ให้ แก่ บิซ็อม แห่ง โบเวล์
ดังมา!” ท่าน บิซ็อม ดัง พดาง แบมือ คอยรับ ขณะ ที่ มือ อัน ถิ่น ของชาย
อีก ผู้ หนึ่ง ค่อย ๆ ดัง จดหมาย ชิง มา ท่าน ฉีก ของ ออก พดาง หันไป
ทาง เคาไฟ แต่ กดับ หยุต ชิง “อ๊ะ ข้างเกิด ต้อง แล้ว แต่ มาตาม
จะ เห็น ควร ไป นำเขา มา ไป เคอเฟลคุท และ อธิบาย เหตุผล ให้
เข้าใจ” ท่าน บิซ็อม พด พดาง เปดอง เครื่อง แต่ง ตัว พระ ออก และ
วางไว้ ข้าง ๆ ขณะที่ เลขาณูการ ของ ท่าน เดิน ออกไป จาก ห้อง

ดู เหมือน มอง ดีเออร์ เคอเฟลคุท ได้ กระทำกิจ อัน นั้น อย่าง รวดเร็ว
ที่สุด เพราะ พอ ท่าน บิซ็อม เปดอง เครื่อง แต่งตัว แล้ว เรน ก็ จึง
เข้า มา ใน ห้อง ทันที

“มองดีเออร์!” เจ้าหัตถอน ร้อง ด้วย ความ ประหลาดใจ และ
ทอด สายตา ไป ทาง ท่าน วิคองต์ ชิง กำลัง ยืน อยู่ ข้าง โต๊ะ และ กำลัง
จ้อง ดู พน “มองเซนเยอร์ ท่าน เปน —” เจ้าหัตถอน พุด หอม และ

หยุด พูด ขณะที่ ที่เหลือนไป เห็น ชอง จดหมาย

ท่าน บิซซอบ จับมือ เจ้าหัดนอนกุมไว้แน่น

“ฉัน เป็น บิซซอบ แห่ง โบเวส์ และ เป็น เพื่อน อัน แท้จริง ของ แม่”

ท่าน พูด ด้วย น้ำเสียง อ่อนโยน “อย่า วิคต ถึง ฉัน หรือ ถึง พี่ชายแม่เลย
ฉันนะ จดหมาย ยังไม่ได้ เปิด ออก อ่าน เลย นั่นแน่ ไฟ!”

“มองเซนเยอร์!” เจ้าหัดนอน พูด หอบ อีกครั้ง พดาง รับจดหมาย
และ หันหน้าไปทาง เคาไฟ

เจ้าหัดนอน หยิบ จดหมาย ออก มา จาก ชอง ที่ ตะลุมบับ และ มอง
ดู จดหมาย เหล่านั้น ย่อ ยับ เป็น ภาคัม ชู้ต โดย อานา จ เพติง แด้ว จัง
โยน ชอง ตาม ลงไป เจ้าหัดนอน ก็ ลงไป หยิบ ขณะที่ ที่ เห็น ชอง ร่วง
ลง มา จาก เคาไฟ ใน ทันใด นั้น สิ่งหนึ่ง ไต่ ร่วง หล่น จาก หน้าอก ของ
เจ้าหัดนอน ตง ยิง ฟัน หิน เตียง ดัง แก็ก และมี ดั๊ขาว วาบ แม่ ล่าวน้อย
ร้อง ออก มา คำหนึ่ง พดาง กระโดดไป หยิบ ดั้งนั้น แต่ ท่าน บิซซอบ ใด กว่า
เจ้าหัดนอน มาก ท่าน รับ นวดย ดั้งนั้น—มิด อันคม ปลตาบ เล่มหนึ่ง—ชนมา
“แม่คุณ!” ท่าน ร้อง พดาง จ้อง ดู แม่ ล่าวน้อย ด้วย ตั้หน้า

อัน แด่ง ว่า ตกใจ

เจ้าหัดนอน หัน มา จ้อง ดู ท่าน ด้วย แวดตา วาว เปน ประกาย ใบ
หน้า ชัด ขาว ปราศ จาก โลหิต

“ร่าง ภาย ของ ดิฉัน ได้ อุกิ ให้ แก่ ยูย่น แด้ว มองเซนเยอร์”

เจ้าหัดนอน พูด ด้วย เสียง เบาๆ “ฉัน ท่าน ควร เข้าใจ ว่า ดิฉัน ยอมตาย—
ดิฉัน ไม่ ขอ อยู่ เปน คน อีก เมื่อ ได้ เผา จดหมาย แด้ว!” พดาง เจ้าหัดนอน

ก็ร้องให้และวิ่งเข้ามาหยุดแขนท่าน บีช็อบ “ดิฉัน ต้อง ทำ! ดิฉัน ต้อง ทำ! ขอ มิดี้ ให้ ดิฉัน เกิด ค่ะ! ท่าน เป็น คน แต่ง ดิฉัน ให้ เป็น ภรรยา เขา! ดิฉัน ทน รับ ความ อดาย ไม่ ได้ ดิฉัน ขอ ยอม ตาย!”

มองดีเออร์ เตือนใจของ คดี หัวเราะ ร่วน พดาง ก้าวหน้า เข้ามาพร้อม ด้วย ดวงตา อัน เป็น ประกาย สุกใส และ หัวเราะ อีก ครั้งหนึ่ง ขณะที่ เหลียวไป ดู คน นั้น ที่ คน นั้น ที่

“จริง ที่ เดียว ที่ ได้ เค้า เป็น คน แต่ง เจ้า หล่อน ให้ เป็น เมีย ผม”

เขา พุด พดาง โคง คัว ตง คำนั้น “ผม ต้อง ขอ ขอบ พระเดชพระคุณ ได้ เค้า ด้วย ความ จริงใจ มองเซนเยอร์! แต่ ดู เหมือน มา ตาม ออก จะ ไม่ ดี พอใจ ใน กิจ ชุระ ของ ได้ เ้า นั้น เพราะ ฉนั้น เป็น ที่ เห็น ได้ ว่า—”

ท่าน บีช็อบ ยก มือ ขึ้น ผลัก ออก ทันที กระทำให้ เขา เซ ไป ต้อง ส้อม ก้าว

“เพราะ ฉนั้น เป็น ที่ เห็น ได้ ว่า ท่าน ไม่ ควร จะ อยู่ ใน โถก นี้ มอง ดีเออร์” ท่าน พุด ด้วย เสียง เรียบ ๆ

“มองดีเออร์—” ท่าน วิคองด์ ร้อง ด้วย บันดาล โทสะ

“และ ภรรยา ของ ท่าน จะ มี ความ สุข มาก ถ้า ท่าน ตาย เสีย”

“มองเซนเยอร์!” ท่าน วิคองด์ ร้อง อีก ครั้งหนึ่ง พดาง กุม ค้ำ คับ แน่น “ได้ เ้า เป็น พระ— เลื่อ ผัว ของ ได้ เ้า—”

“อย่า คิด เช่น นั้น เลย มองดีเออร์— ควร คิด ถึง ตัว ของ ท่าน เอง ดี กว่า ก่อน ที่ ฉนั้น จะ ได้ เป็น บีช็อบ แห่ง โบเวต์ ฉนั้น เคย เป็น องกร์เคต์ เปย์ รัง มา แล้ว” ท่าน บีช็อบ กล่าว ด้วย สำเนียง เบา แผ่ว

ท่าน จีคองต์ ผละ หัก หัก โตะ พร้อมกับ อาการ ถอนใจ อย่างแรง
 “อ๊ะ” เขา พูด ซ้ำ ๆ และ หายใจ เร็ว ๆ เดี๋ยว สิ้น เหนือ
 จาก ความ โกรธ— “ดังนั้น ได้ เท่า ที่ จะ ฆ่า ผม นะ ชี?”

“อะ มองลีเออร์ นั้น เป็น ปัญหา ซึ่ง จะ ต้อง ให้ ตาม ของ ท่าน
 ตอบ! ฉัน ได้ ยิน เขา เรียก กัน ว่า มัน เป็น อาวุธ ที่ น่า เสียว ได้ ที่ สุด ใน
 ประเทศ ฝรั่งเศส แต่ ถึง เช่น นั้น ฉัน ก็ ยัง เชื่อ อยู่ เสมอ ว่า เป็น อาวุธ ที่
 เหมาะ ที่ สุด” ท่าน บีช็อบ กล่าว ด้วย น้ำ ใจ อัน เยือกเย็น พดาง ยิ้ม และ
 หัน หน้า ไป ทง เคอเฟลคูท เป็น เชิง ตาม “โง่ เคอเฟลคูท แก่ คิด ว่า—”

“มองเซนเยอร์ ผม คิด ว่า ห้อง นี้ ควร ให้ สว่าง ขึ้น อีก น้อย ”
 มองลีเออร์ เคอเฟลคูท พูด เร็ว ปรี๊ด พดาง เดิน ไป ที่ ห้อง ซึ่ง เขา รับ
 ประทาน อาหาร กับ ท่าน บีช็อบ และ หยิบ เอา เทียน ดี หา เล่ม มา วาง
 ตาม ที่ ต่าง ๆ “เอา ตะ ไซ้ ได้ ตะ ทัน” เคอเฟลคูท ร้อง เมื่อ
 ได้ เดือน โตะ ไป ไข ทาง ฝา ผนัง กระ ทำให้ กดาง ห้อง เคียน โถ่ง แล้ว พดาง
 ยืน คอย ดู ด้วย ดี หน้า เบิกบาน

ท่าน จีคองต์ หัน หน้า มา จ้อง ท่าน บีช็อบ ด้วย ดวงตา อัน ชุ่ม พร้อม
 ด้วย ถ้อยคำ อย่าง รุนแรง หดุด ออก มา จาก ปาก

“ท่าน ต้องการ เช่น นั้น หรือ มองเซนเยอร์?” เขา พูด ด้วย
 สำเนียง เกรี้ยว กราด— “ท่าน คง ใจ จะ ทำ ควบ กับ ฉัน ใน เมื่อ ท่าน ได้
 กระ ทำ การ ชิน อุบาทว์ ของ ท่าน แล้ว เมื่อ —”

ท่าน บีช็อบ กับ ศัตรู ลง คำ นับ ดวงตา ของ ท่าน แจ่ม ใส เป็น ประกาย

“ไม่ต้องสงสัย มงต็เออร์” ท่าน พุด พตาง ยม “ขอ
 กล่าวซ้ำว่า ท่านไม่ควร จะ อยู่ ใน โลกนี้ ขอให้ท่าน นักเสียใจว่า
 เป็น ของวิเศษ เปีย วัง ก็แล้วกัน ท่านไม่ควร จะ สงสัยอะไรอีก เพราะ
 ฉนั้น—”

เรเน ยุค ชาย เลื่อ ท่าน บิชอป

“มองเซนเยอร์ เขาคงฆ่าท่านตายแน่!” เจ้าหัตถ์ร้อง

“ฉันไม่คิดเช่นนั้นดอก แม่คุณ” ท่าน บิชอป พุด พตาง ดูป
 ผม ต่ ของ เจ้า หัตถ์ ด้วย ความ กรุณา ก่อน ที่จะ พยัก หน้า ให้เคอ
 เฟลคุท

มงต็เออร์ เคอเฟลคุท เดิน เข้า มา จูงมือ เจ้าหัตถ์ จะ พา ออก ไป
 ตาม คำสั่ง เจ้าหัตถ์ เดิน ตามไป ได้ สัก สองสาม ก้าว แต่ แล้ว ก็ กลับ
 หยุด พตาง แกะ ข้อมือ เคอเฟลคุท ออก และ เงี้ย หูฟัง แล้ว ก็ ร้อง ออก
 มา ดัง ก้องห้อง

“ยู่น! ฟัง ช้คะ! มี มา—เกวียน—รถ มา ทางนี้! ยู่น
 และ มาตาม มอเรตมา!” เจ้าหัตถ์ร้อง

เจ้าหัตถ์ จึง ปรึค ไป ที่ ประตูใหญ่ พร้อม ด้วย เคอเฟลคุท ตาม
 คิดไปข้างหลัง มี ร้าง ต้อง ร้าง โส่ต์ ออก มาจาก ความมืด ร้างแรก
 เป็น ผู้หญิง กตาง คน สวมเสื้อ โคตัก เดิน ทาง สด้า ยาว ใบหน้าซึ่ง
 อยู่ ภายใต้ หมวก คลุม นั้น ชัดขาว แต่ ทว่า งาม ดวงตา ทั้งคู่ อัน ดำ เป็น
 มัน ชัดบ้ จ้อง ดู ด้วย ความ ร้อนใจ

“เรเน แม่คุณ ของแม่! แม่ มาแล้ว!” แกกต่าง ออกมา โดยเร็ว

และดูเหมือนจะไม่เห็นใครในขณะที่ยกอดเจ้าหล่อนไว้ในวงแขน
ส่วนบุตรชายของแกซึ่งยืนอยู่ข้างๆ นั้นเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาคมคาย
แต่ซัดเผ็ด — เป็นหน้าซึ่งพอเดอฟลุคดูก็เห็นเข้างัดงัด และจึงดู
และพยายามบึ้งปากเพื่อมิให้มันเสียงร้องหลุดออกมาได้

“เรเน ยอดรัก! พี่รีบมาอย่างรวดเร็วทีเดียว! นึกว่าจะไม่
ทันเสียแล้ว” เขาร้อง และแทบจะโอบเจ้าหล่อนเข้าไว้ในวงแขน
ขณะที่เจ้าหล่อนหันมาทางเขา ท่านวิคองต์ซึ่งจ้องดูเหตุการณ์
อยู่ตลอดเวลาได้หัวเราะร่วนออกมา พลางก้าวหน้าเข้าไปถึง
เจ้าหล่อนมาเสีย

“ขอโทษนะจ๊ะ” เขาพูดด้วยอาการยิ้มแย้ม “ฉันคิดว่า
เธอคือมองตีเออร์ยูนิมอเรด คู่หมั้นของมาดามว์เซต ใช่ไหมจ๊ะ?
ฉันเสียใจจริงๆ มองตีเออร์ เสียใจที่เธอต้องเดินทางมาโดยไร
ประโยชน์ เพราะมาดามว์เซตได้แต่งงานกับฉันเสียแล้ว”

“ภรรยาของท่าน? เรเน!” เด็กหนุ่มร้องโดยแทบไม่หายใจ
พลางมองดูคนนั้นที่คนนั้นท “เรเน ไม่จริง! โกหกทั้งเพ!”
เขาร้องอีกครั้งหนึ่งด้วยน้ำเสียงดุเดือด — มาดาม มอเรตรีบเข้ามายืน
ขวางกั้นคนทั้งสองทันที

“ยูนิ! แกร้องตลกเอ๊ย!” และวางมือลงบนบ่าของเขา
“แต่ไม่จริงไม่ใช่หรือคะ? ท่านคงไม่ได้กระทำการอันอุบาทว์นั้น
มองตีเออร์? เป็นไปไม่ได้ไม่ใช่หรือคะ?”

เดอฟลุคด้วยใจกังวลคำนับ พลางยิ้มตามเคย

“ ตรงกันข้าม มาตาม เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงทีเดียว ตาม มาตาม
มัวเซต - อ้อ ขอโทษ ! - ตาม มาตาม เดอวิกองค์เคส ดู ก็ได้ อ้อ ช่าง
เกิด - โปรด ตาม มองเซนเยอร์ บิช็อบ แห่งโบเวส์ ดู - ”

“ บิช็อบ แห่งโบเวส์ - ”

“ ซึ่งให้เกียรติยศ แก่ ฉัน โดย จัดการ แคล้งงานให้ มาตาม ”

เขา ถอย หลัง ออกมา ทันที ขณะที่ ท่าน บิช็อบ เดิน ถ้าว หน้า เข้าไป

“ มาตาม เป็น ความจริง - ” ท่าน บิช็อบ เอ่ย แต่ ทัง ค้าง
ไว้เท่านั้น

ใน วาระ นี้ ภายใน ห้อง เจียบ ดังัด ปราศจาก ศัพท์ สำเนียง ทั่วไป
เพราะ ต่าง ก็ นั่ง อิง ศตังไป ตาม ๆ กัน มาตาม มอเรต หายใจ สักครู่
แตะ ยกมือ ขึ้น คล้าย ที่ ทรวง ออก คล้าย กับ กัดัว หัวใจ จะแยก สลาย ออก ไป
ส่วน ท่าน บิช็อบ จ้อง ดู หน้า มัวเซต คำนึง ซึ่ง กำลัง กอด กัน อยู่แน่น แล้ว
จึง หันหน้า มา อีก ทางหนึ่ง มาตาม ก้ม ศีรษะ ลง เด็ก น้อย เพื่อ กระทำ
ความ เคารพ แต่ก็ ถ่วงไป ยัง แม่ ตัว น้อย ซึ่ง ชบ หน้า ลง สิ้น อีก ๆ อยู่
บน บ่า ของ เด็ก หม่อม ท่าน วิกองค์เคส กอด ออกพิง ขอบ โต๊ะ หวด ๆ
ท่าน บิช็อบ ยืน นั่ง ก้มหน้า ดู พ้น ห้อง ส่วน มองติเออร์ เดอเฟลคูล์ จ้อง
ดู ทุก ๆ คน ด้วย ความ พิศวง กัดได้ ถ่วง ไป ด้วย ประการ ฉนั้น อยู่ครู่
หนึ่ง แล้ว ยืน มอเรต จึง ได้ หัน มา ทาง ท่าน บิช็อบ ปลดปล่อย ให้ เรเน ชบ
อยู่กับ บ่า มารดา ของ เจ้าหล่อน

“ มองเซนเยอร์ ท่าน ได้ ทำ อะไร ไป แล้ว ? เขา ร้อง พดาง กัน
คำพูด ซึ่ง แทบ จะ ไม่ หลุด ออก จาก ปาก เนื่องจาก ความ โกรธ และความ เสียใจ

“ท่าน อยู่ที่นี่—ท่าน รู้เรื่อง หมด—ท่าน อาจ จะ ช่วย เจ้า หล่อน ได้ ถ้า ท่าน จะ ช่วย แต่ฉัน ไม่ เห็น นั้น ท่าน กลับ เอา เจ้า หล่อน ไป แ่่ง ให้ แก่ อ้าย ผู้ ร้าย นั้น—ทำให้ เจ้า หล่อน ต้อง เปน ภรรยา ของ มัน! ถ้า ท่าน มา เจ้า หล่อน เสีย ยัง จะ ดี—ดีกว่า มาก มอง เซ็น เฮอร์—ถ้าท่าน—”

ท่าน มี ขอบ วาง มือ ลง บน หน้าอก ของ เขา เปน เชิง ห้าม ให้ หยุด พุด “ข้า ก่อน เพื่อน เอ๊ย ขอ ให้ พัง” ท่าน พุด เรียบ ๆ “พ่อ กั๊ว อยู่ แล้ว ว่า มาด มัวเซต ถูก กตอบาย และ ถูก ชู—ชู เรื่อง อะไร นั้น ถึง ไม่ มี ใคร บอก พ่อ ๆ ก็ คง จะ เค้า ได้—มอง ดีเออร์ เถอวีกอง ต มชื้อ เสีย นึก ใน ทาง นี้ ไม่ ต้อง สงสัย ตระ ถ้า ฉัน จะ ลง มือ ช่วย เหลือ แล้ว มาด มัวเซต กั๊ว หนี ออก จาก บ่วง อุบาทว์ หนี ไป ได้ ถ้า หวัง พ่อ—พ่อ คง ไม่ มี ความ ระแวง สงสัย ใน ตัว มาด มัวเซต—”

“ผม!” เขา เงย หน้า ขึ้น ทน ทัก พลง จ้อง ดู ตา ดี เทา ของ ท่าน ด้วย ดวงตา อัน สุกใส เปน ประกาย ของ เขา “มอง เซ็น เฮอร์ เรา ทั้ง สอง รัก กัน ตั้ง แต่ เปน เด็ก ๆ ด้วย กัน—เจ้า หล่อน เปรี๊ยะ ประดุจ ตั้ง บุตรี ตัว ของ มารดา ผม เจ้า หล่อน คือ เวเน เดอ แซงท์ บั๊วเออร์” เขา พุด ด้วย ความ พากพุมใจ

“แต่ ยังมี คน อื่น ๆ อีก ที่ เขา คง ไม่ นึก เหมือน พ่อ ฉันเอง ไม่ ต้อง การ ให้ มาด มัวเซต ถูก กตอบาย ให้ เสีย ชื้อ เสีย ยิง อัน บริสุทธิ ฉัน นั้น ฉัน จึง ได้ จัด การ แต่ง งาน มาด มัวเซต อย่าง เรียบ ร้อย เท่า ที่ ตาม โบสถ์ เขา ทำ กัน ส่วน มอง ดีเออร์ เดอ โอควีย์ นั้น ถ้า จะ คัด สืบ ตาม ความ

ผิดแล้ว — ความผิดที่เขา ปล้น ปล้น หุดลอก ดวง มาด มัวเซด — ฉัน เห็นว่า
เขา ควร จะต้อง ได้รับ โทษ อย่าง หนัก เพราะฉัน — —

“เขา ต้อง ได้รับ โทษ!” เด็ก หนุ่ม ฝุ่น ร้อง “มอง เซน
เยอร์ ผม เข้าใจ ถ่องแท้ แล้ว ว่า กิจการ ที่ ได้ ทำ กระทำ ไป นั้น เป็นการ
หวังดี ต่อ ผม แท้ ๆ ผม ต้อง ขอ ชอบ พระ เศษ พระ คุณ ได้ ทำ แทน
มารดา ผม ด้วย การ วิวาท คราวนี้ เป็น หน้า ที่ ของ ผม — ผม จะ เป็น คน
ดงโทษ เขาเอง ได้ ทำ ไป รด ยืน ให้ ห้าง ๆ หน่อย ครับ และ
ท่าน วิคองต์ — เตรียม บ้อง กัน ตัว ให้ ดี! ชักดาบ ชี้ มอง ดี เออร์!”

เขา ชัก ดาบ ออก จาก ฝัก และ จิ้งรี เขา ได้ คู่ ปฏิบัติ กัน ที่ ท่าน
วิคองต์ รับ ชักดาบ ออก บ้อง กัน ตัว โดย รวด เร็ว เหมือน กัน แต่ ทำ ไร
เท่า กัน ท่าน บิซซอบ ไม่ — พอ อาวุธ ทั้ง สอง กระแทก กัน ก็ บัด เขา ดาบ ของ
เดอ โอด้วย ชน ด้วย กำ ตั้ง แรง จน กระทั่ง ดาบ ของ เขา หลุด จาก มือ และ
กระแทก พนห้อง เสียง ดัง ฉ่าง เรน ร้อง วิด ด้วย ความ ตกใจ ยิ่ง มา ตาม
ด้วย แล้ว ยัง กรด ใหญ่ แกร็บ จึง เข้า มา ขว้าง กดาง ระวัง ท่าน บิซซอบ
และ ลูก ชาย ของ แก่ ท่าน ที่ พดาง ยึด แขน ห้าม ไว้

“โธ่ มอง เซน เยอร์ อย่า เหยย ค่ะ!” แกร้วง “อย่า เหยย
— ลูก เหยย!”

“อย่า วิด ตก เหยย ยะ มา ตาม” ท่าน บิซซอบ พุด ด้วย ความ เคารพ
พดาง เดิน กลับ ไป ที่ โตะ ซึ่งมี ขวด เหล้า ตั้ง อยู่ ท่าน ยก แก้ว ชน คม
และ วาง ลง อย่าง เดิม พดาง หัน ไป จ้อง ดู ยูน และ ท่าน วิคองต์ ซึ่งมี
สีหน้า เผือด ชัด เนื่อง จาก โทสะ และ หายใจ ถึ ด้วย กัน ทั้ง คู่ แล้ว ก็ หัน

มาจอยู่ย่น อีกด้วย ดีหน้าย่นย่น มอง ดีเออร์มอเรต ฉันไม่ อยาก
ให้ชีวิตฉัน หนุม ของ พ่อ เข้าไป เสนอ หน้า กับคม ดาบ อันน่า หวาดเสียว
ที่สุด ของ ประเทศ ฝรั่งเศส เลย และยัง กว้านั้น การ วิวาท ครั้ง นี
เป็น เรื่อง เกี่ยวกับ ฉันโดย ตรง ฉันได้ บอก มอง ดีเออร์ เดอ โอตด้วย
แล้ว ว่าเขาไม่ ต้มควร จะอยู่ ใน มนุษย์ โลก อีก ต่อไป และ ซ้า เดือน
ให้เขา ระลึก ว่า ก่อน ที่ ฉัน จะได้ เสนอ บิซ็อบ แห่ง โบเวส์ ฉันเคย เป็น ของ
รีดส์ เบย์ ริงมา ก่อน แล้ว ด้วย แต่ ดูเหมือน เขา ไม่ มีความ ประสงค์ ที่
จะ ต่อสู้ กับ ฉัน เพราะ เค้า ที่ กล่าว มา แล้ว ยัง ไม่ ทำให้ เขา เจ็บ พอ
แต่ ถ้ายังไม่ พอ จริง แล้ว ฉัน ก็อาจ จะเสริม ให้ พอ จน ได้ พัง! ท่าน
เป็น อ้าย ขชลาด ตาขาว อ้าย มหา วาย ร้าย อ้าย คน โกหก ตัด ๆ
รื้อน ๆ อ้าย คน ที่ เขา ตำหรับ เชื้อ ด้วย เค้า มอง ดีเออร์ และนี่—
—เขาไป!”

น้ำเสียง ของ ท่าน สุภาพ ราม เรียบ ที่สุด แต่ อาจ ไปถึง ปรียา ของ
ท่าน รวด เร็ว จน กระทั่ง ท่าน วิคองด์ ต้อง ถอย หลัง เนื่องจาก หน้าตา ไชม
ไป ด้วย เถา อองุ่น ทั้ง นั้น เขายืน หอบ ถอน หาย ใจ อยู่ ตัก ครัว หนึ่ง
แล้ว ก็ กระทั่ง เค้า และ ร้อง ออก มา ด้วย ความ โกรธ พดาง ถอด เสื้อ ขน นอก
และ โยน ผัก ดาบ ไป เสีย ทาง หนึ่ง เขา วิ่ง ไป หยิบ ดาบ ขัน มา ทิ่ม ที่ แฉก
จ้วง โจม พัน ท่าน บิซ็อบ โดย แรง แต่ ท่าน บัด ดาบ เสีย ทัน การ ต่อสู้ ได้
เป็น ไป อย่าง ทรหด อดทน ข้าง วิคองด์ พยายาม ใช้ เด่ห์ เหลี่ยม ขัน เชิง
ต่าง ๆ ซึ่ง เคย เรียง วัมา อย่าง ดี ความ สามารถ — แต่ก็ ปราชัย จาก ผด
เพราะ ท่าน บิซ็อบ บัด บ้อง คล่องแคล่ว ที่สุด เขา จ้วง โจม พัน ทาง อย่าง

ดูความสามารถ เพื่อจะบิดาของอีกฝ่ายหนึ่งให้เอง เบียด
ช่องว่างตรงทรวงอก แต่ขอท่านบิชอบแข็งประคองเหล็กเพชร—
—มันคงไม่ดังดังเล็ทอนเลยเถิด เราถอยห่างออกไปยืน หอบ ฮัก ๆ
—ดูเหมือนจะเหนื่อยมาก ท่านบิชอบกดดาบลงเล็กน้อยเพื่อตวง
ให้ปฏิบัฏเข้ามา ท่านวิคองศรับโคมตัวเข้าไปทันทีเมื่อเห็นโอกาส
เช่นนั้น แต่เข้าเร็วเกินไป—เขาไม่สามารถที่จะยังตัวในขณะพุ่ง
ศีรษะเข้าไปให้หยุดได้—ดาบของท่านบิชอบได้เด่นทดวงตลอดหน้าอก
ทงหลัง!

“เคอเฟลคู้ท เปนพยานะว่าฉันต่อสู้กับเขาอย่างยุติธรรม!”

ท่านบิชอบร้อง พดางทั้งดาบอันชุ่มโชกไปด้วยโลหิตลงบนพื้นห้อง
และตรงเข้าประครองผู้ซึ่งจะสิ้นใจ ขณะที่เขาล้มลงให้นอนราบบนพื้น
ในเวลานั้นดวงดาของท่านวิคองศดูได้แจ่ม โลหิตก็พุ่งออกจากปากปูดๆ

“ถ้าเขาต่อสู้อย่างสุจริตและถูกเจ็บตรงที่ที่ฉันตั้งใจจะแทงแล้ว เรา
คงมีเวลาฟังคำสารภาพของเขา เสียตายจริง หดยู่ตี ตายเสีย
ก่อนได้” ท่านบิชอบพูดด้วยความเสียใจ พดางนั้นคุกเข่าลงเช็ด
ริมฝีปากผู้ตาย ซึ่งกระทำให้อึดหายใจหาย่ง

ต่อมาอีกประมาณสักหนึ่งชั่วโมงก็ภา—ในระหว่างเวลานั้นมอง
ดีเออร์เคอโฮด้วยตองนอนเหยียดยาวตัวแข็งข้ออยู่บนเตียงพร้อม
ด้วยเทียนหลายเล่มจุดวางไว้เหนือศีรษะและที่เท้าของเขา—ท่านบิชอบ

ได้อย่างเท่า ออกจาก ห้อง ซึ่ง เคย เฟดคุท กำ ตั้ง นอน ดันทิ อยู่ข้าง เตา ไฟ
พอ เดิน ออก ไปถึง ห้อง รับแขก ก็ ได้ ยืน เฝ้า เปิด ประตู เมา ๆ ท่าน จึง
เหลียว หน้าที่ไปก็พอได้ ประสพ ดวงตา สดเทา แต่ สุกใส แห่ง หน้า อันชัด ของ
ยูย่น มอเรต

“ผมกับเรเนกำลังคงคา คอยได้เท่าอยู่ เขียว ครัวมอง เซน เยอร์”
เด็ก หนุ่ม พุด เปน เซิง วิงวอน พดาง ยืน แอบ เฝ้า ข้าง ดับแด หล็ก
ทาง ให้ท่าน บิซ็อบ เข้า ไปยัง ห้อง อัน กว้าง ขวาง ชมุก ชมัว ซึ่ง เรเน และ
มาตาม มอเรต ยืน คอย ทำ อยู่ ก่อน แล้ว

“แต่อย่าเถย อย่าเถย ! ข้าง เกิด ยูย่น ! อย่า อย่าเถย
เรเน !” มาตาม พุด ด้วย สำเนียง เมา ๆ แล้ว ก็นหันหน้าไปทาง อัน เฝ้า
ท่าน บิซ็อบ หันไป จ้องดู ดวงตา อัน สุกใส ของ หนุ่ม ลาว คูน นั้น แล้ว
ก็ยม กับ คน ทั้งสอง

“เธอ ทั้งสอง อยาก จะ ———” ท่าน ถาม โดย สุภาพ

“อยาก—อยาก จะ แสดง ความ ขอขอบคุณ ได้เท่า ครัว มอง
เซน เยอร์” เด็ก หนุ่ม พุด พดาง จับ มือ แม่ ลาว งาม มายืน ตรง หน้า
ท่าน คล้าย เด็ก ๆ “อยาก จะ แสดง ความ ขอขอบคุณ และ—ง่า—ง่า—
ผมอยาก จะ ขอความ กรุณา ให้ ได้เท่า ช่วย ส่งเคราะห์ จัดแจง แต่ง งาน ให้
ผมด้วย ได้เท่า ก็ทราบดี แล้ว ว่า ผม กับ เจ้า หล่อน ชอบ พอ รักใคร่ กัน
เพียงไร และ เจ้า หล่อน ก็เต็มใจ ที่จะ แต่ง งาน กับ ผมด้วย แต่ มารดา
ผมให้รอ ๆ ไป ก่อน—ท่าน ยังไม่ เต็มใจ ด้วย ได้เท่า ช่วย พุด กับท่าน
ที่เกิด ครัว ที่จริง ก็เหมาะ แล้ว เพราะ ผม กับ เจ้า หล่อน ก็เป็น หัน

ชีวิตได้เท่าที่สองคน ถ้าผมต่อสู้กับเขา ๆ ก็คงฆ่าผมตายเท่านั้น
และเจ้า หล่อน—เจ้า หล่อน บอกผมว่า —”

“มอง เซน เยอร์ ซัม ทราบ ต่เพียงว่า ถ้าไม่ได้ท่าน แล้ว ดิฉัน
คงไม่เป็น ตัว อยู่ ได้จน กระทั่ง บัดนี้” เรเนพด หน้าซีด และตัวสั่น
ทันที “แท้จริงจะเป็น การต ต่เพียง ถ้าท่าน จะจัด แงให้—ท่านไม่คิดว่า
เรา วัชรอน เกินไปไม่ใช่ หรือ ค่ะ?” เจ้า หล่อน พุด ต่ทุก ต่ทุก ด้วย
ความ อาย

“ได้ ช้ะ” “ท่าน บิชอบ พุด พดาง จ้งดู คน นนท คนท
ขณะที่เดินไป หยุด อยู่ ฉะเพาะ หน้า มาตาม มอเรด” แม้จะไม่ยินยอม
เฉียว หรือ จะ เมื่อ เขา ทงสอง มีความ ประสงค์ เช่นน มาตาม? ดัน
เอง อยากให้คู่หนุ่มสาว ช้งรัก กันอย่าง บริสุทธิ์ มีความ ผาสุก สันถุสบาย
เป็นที่สุด ที่แล้ว เขา ทงสอง ต่างก็ หุดหิดต่อ มรณภย มาทงคู่ แดงเนอง
จาก เจ้า วาย ร้าย ผู้นั้น นอน เหยียด อยู่ ที่ เคียง โนน และยัง จะ ให้ ทน คอย
ต่อไป อีก เฉียว หรือ จะ? เธอไม่ คิด ถึง ออก เรา ออก เขา บ้าง หรือ จะ?
ถ้า เป็น ดัน แล้ว ดัน คง จัด การ ให้ เขา แดง งาน อยู่ กับ ด้วย กัน โดย เร็ว—
ถ้า ดัน อาจ ทำได้” ท่าน กถาด แนะนำ พร้อมกับ อาการ ก้มศีรษะ
อย่าง สุภาพ “ถึง แม้ ว่า ความ ช้ง เรา ไม่ อาจ ตบด้าง ได้ ก็จริง แล
แต่ ทว่า ความ ต่ เรา อาจ จะ เพาะ ให้ เกิด ชน ได้ จริงไหม ต่ จะ? ถ้า
ฉัน สามารถ จะ ทำได้ ตาก้อ ดัน เป็น ต้อง ลง มือ จัด การ เฉียว ท่เพียง”
ท่าน พุด ด้วย น้ำเสียง เบา แดง คด้าย กับ จะ วิงวอน คำแนะนำ ของ ท่าน

นับว่าได้ผลดี เพราะกระทำตามมอเร็ต หันไปทางหนุ่มสาวซึ่ง
กำลังรอฟังคำตอบอยู่ ในเมื่อได้แก้ปัญหาอันยุ่งยากตกแล้ว

“เขาเกิดเมื่อเจ้าทั้งสองต้องประสูติเช่นนั้น” มาตามพูดแต่
หาได้ตอบท่านบิชอปไม่

ครั้นแล้วพิธีแต่งงานก็ได้เริ่มตั้งมือทันที ส่วนมอเร็ตก็เออเออเฟลตคุท
จึงดูเหตุการณ์จนตาข้างเค็มไปด้วยความพิศวงงงงวย เรเนเดอ
แซงท์บิแอร์ซึ่งภายในเวลาชั่วนาพิศาเดียวได้เป็นทั้งนางสาวทั้งนางทั้งแม่
หม้าย ก็ได้แต่งงานกับคู่รักของเจ้าหล่อนโดยบิชอปแห่งโบเวส์ออก
ครองหมั้น ท่านบิชอปสวมเสื้อสมณเพศทับเครื่องแต่งกายกำมะหย
สีดำชุดเดิม ที่เข็มขัดสพายตามคู่มือซึ่งเคยประหิฏประหารเจ้า
หล่อนให้เป็นหม้าย ปากก็พร่ำว่าสาธุชยัธรรมเทศนาตามวิชาวทิจ
การแต่งงานคราวนี้ได้เป็นไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเสร็จพิธีแล้ว
แม่สาวน้อยซึ่งถูกเจ้าบ่าวโหม่ควดคุมขังมาอามฤตย์อันหวานนำ
กระทำให้บังเกิดเสียวกระเด็นซาบซ่าทั่วสรรพางค์กายก็ผวาเข้าไป
ด็อกส่อนให้อยู่บนบ่ามารดาเจ้าบ่าว เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นท่าน
บิชอปจึงให้สัญญาแก่เดอเฟลตคุท และพากันย่องออกไปอย่างเงียบ
กริบทั้งให้คนทั้งสาม—แม่สาวน้อยซึ่งซบอยู่บนแขนของหญิงกลาง
คน และเด็กหนุ่มซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ พดางประคองจูบมือของ
แก—อยู่กันตามดำพิง

* * * * *

บุคคล ซึ่ง กำลัง ประกอบ ราชกิจ ของ พระราชา ธิราช จะต้อง รับไป
โดย ว่องไว ฉับพลัน ทัน เวลา ฉับใด ท่านบิซ็อบ และ เดอ เฟลคูท ก็ยอม
จะรับ ร้อนไม่ นอนใจ ฉับนั้น ดีหน้า ของ ท่าน บิซ็อบ ออก จะขัด ดังไป
สักหน่อย แต่ ทว่าดวงตา ของ ท่าน ยัง ตุกได้ เช่น คื่น ก่อน ขณะที่ท่าน
บิซ็อบ กับ เดอ เฟลคูท ซึ่ง ขำ ปาก หาว หวอด ตลอด ทาง เนื่องจาก ความ
อ่อน เพลีย เหนื่อย ใจ กับ ต้อง อด ตา หดับ ขับ ตา นอน เติม มา ทาง หน้า คัก
เพื่อ จะ ไป ชื่น มา ซึ่ง ตา แก่ ปู จู ออกมา คอย ที่ สำนาม ญา ท่านได้ ยืน
เสียว ๆ หนึ่ง จึง เหลี้ยว ไปดู แต่ แดง ก็ เหลี้ยว หน้า กลับ มา เสียว ภาพ
ที่ปรากฏ อยู่ ณ ประตู่ คัก นั้น คือ เรเน กับ ยูยั้น ข้าง หลัง คน ทั้ง สอง ก็
คือ มาตาม ซึ่ง กำลัง สวม เสื้อ โค้ดก ดีด้า หมวกดำ เจ้า หล่อน คั่งมือ ซึ่ง
เกยว กระหวัด กับ มือ คู่ รัก ออก พดาง จึง มาทางท่าน บิซ็อบ ปล่อยให้
เขา จึง ตาม คิด มา ข้าง หลัง

“ท่าน จะไป เคียววัน หรือคะ มอง เซน เซอร์?” เจ้า หล่อน
ร้องถาม

“ไป ใน ทาง ราช การ จ้ะ มาตาม แต่ ฉับ จะไป สวดมนต์ เสียด
ก่อน” ท่าน บิซ็อบ พุด พดาง ยิ้ม ตะไม อยู่ ใน หน้า

“อ้อ จริง ซิคะ คัดฉับ กับ ยูยั้น ต้อง ไป ด้วย เพื่อ—เพื่อ ขอบ พระ
หฤทัย พระผู้เป็น เจ้า ไหม ใน ส้ากต โลก ซึ่ง ทรง โปรด ประทาน ความ สุข
ล้ำาญ อัน ยิ่งยวด แก่ ยูยั้น และ คัดฉับ มอง เซน เซอร์” หน้าตา เจ้า
หล่อน ตุกได้ มี เลือด ผาด ชื่น แก้ม แดง เรือ ทนท “แต่—ง่า—แต่ ก่อน
ที่ท่าน จะไป ท่าน โปรด อำนวยพร ให้ แก่ คัดฉับ และ ยูยั้น ด้วย ซิคะ”

เจ้าหัดอน นิ่ง คุณเข้า ดงตะเพา หน้าท่าน บิซ็อบ และบรรจงจับ
มือ และ แหวน ครา ของ ท่าน ท่าน ก็ม ดง พยุง ร่าง แม่ ล้าง น้อยให้ตัก
ขึ้น พดาง และ หน้า ผาก อัน ขาว ผ่อง ของ เจ้า หัดอนเบา ๆ

“ขอให้แม่ เปน สุข ๆ ปราศ จาก ทุกข์ โรค ภัย ชั่ว อายุ มั่น
ขวัญ ยืน อยู่ จน แก่ จน เฒ่า ขอให้ จง มีแต่ ความ บรรเทิง เริงร่า หน้าตา
แจ่มใส บริบูรณ์ ไป ด้วย ความ รัก ชยารุ เดื่อม คลาย เคย ” ท่าน บิซ็อบ
ให้พร พดาง ยิ้ม อีก ครั้ง หนึ่ง ขณะที่ ทำ เครื่อง หมาย ให้พร อยู่ เห็น
ผม ดีทอง ของ เจ้า หัดอน แต่ พอ เห็น ยืน ชยิบ จะนั่ง ดงบ้าง ท่าน จึง
วางมือ ลงบนบ่า ของเขา พดาง จ้องดู คาส์เทา อัน สุกใส ด้วยดี หน้า ยิ้มแย้ม

“ถ้าก่อนนะ พ่อ มหา จำเริญ ขอให้ พ่อ จง กระทำ ตัว ให้ เปน คุณ ประ
โยชน์ แก่ ชชาติ คำสั่งนา พระ มหา กษัตริย์ พร้อม ทั้ง ภรรยา และ มารดา ของ
พ่อ และ ถ้า พ่อ จะ ต้อง การ เพื่อน อัน แท้จริง แล้ว จง ไปหา เขา ที่ โบเวส
เกิด ” ท่าน บิซ็อบ กล่าว พดาง และ ริม ฝีปาก ดงบน ผม เด็ก หนุ่ม
ซึ่ง ใน เวลานี้ ได้ น้อม ศีรษะ ลงมา จน จด ฝ่ามือ ของ ท่าน ด้วย ความ เคารพ

แล้วคน ทั้งสาม ก็เดิน ผ่านสนาม หญ้า หน้าคักไป ยัง สถานที่ สำหรับ
กระทำ พิธีการ บูชา และ สวด อ้อนวอน ต่อ พระผู้ เปน เจ้า ท่าน บิซ็อบ
แต่เห็น มาตาม มอเวต ยืนหนึ่ง อยู่คนเดียว จึงเดิน ตรง เข้าไปหา พดาง
โน้มตัว ลง แสดง ความ เคารพ ด้วย กิริยา อัน สุภาพ

“ถ้าก่อน นะจ๊ะ มาตาม เชอ กับ ฉัน จาก กันไป ครั้งนี้ คง เปน
เวลายานกว่า จะพบ กันอีก ” ท่านพูดอย่าง ชัด ถ้อย ชัดคำ

“ขอบ พระเดช พระคุณท่านตากะ ตาก่อน นะคะ มองเซน เยอร์”
 แกตอบ และ ดูเหมือน หน้า ชักซัด เมื่อใด ใน ขณะ ที่ท่าน บิซ็อบ ประจ
 จับมือ ของแก ชน จวบ แล้ว แกก็หันหลัง กลับ โดยไม่ได้ ปฏิภาณ พุคะไร้อีก
 ภายใน โรง สวด มี เจ้า บ่าว เจ้าสาว กับ มาตาม มอเรต สามคน กำลัง
 นั่ง คุก เข่า คิด ๆ กัน เคียง ข้าง แท่น บูชา แสง อัน เรือง เรือง เหลือง อ่อน
 แห่ง ดวง ทิณกร ซึ่ง ทอ แสง ส่อง พัว จาก หน้า ต่าง ไป ต้อง คีร์ชะ อัน งาม
 แห่ง บุคคล ทั้ง สาม - ผม สัตทอง อัน งาม ระเบียบ สดับ กับ สัตคำ และ สัตเทา แต่ จะ
 มี ผู้ หนึ่ง ผู้ใด เห็น บิซ็อบ แห่ง โบเวส ก็หาไม่ เพราะ ท่าน หดบ เข้า ไป
 นั่ง เฝ้าย ต่าง หาก คนเดียว ใน ที่มืด และ กำลัง ดำรง ภาว สงบ ดวง จิตต์ อัน
 แน่วแน่ ประดุจ เหล็ก เพชร พัว สวด อ่อน วอน ขอความ คู่ ม ครอง ต่อ พระ
 ผู้ เป็น เจ้า เปน ใหญ่ ใน ส้ากต โลก เพื่อ สันติสุข อัน เปน ผล พึง ปรากฏา ให้
 บังเกิด มี แก่ ผู้ จานง ตาม กรณียะตะ หน้า ที่ ของ ท่าน.

โดย นายประจักษ์ พันธุมโพธิ

รอตอน เบดค ผู้ช่วย บรรณาธิการ หนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับหนึ่ง
 และถึง แม้เขายัง อยู่ในวัยหนุ่ม อยู่ก็จริง แต่ด้วยสติปัญญาภูมิรู้อัน
 เฉลียวฉลาด และกว้างขวาง ของเขา นั่นเอง เขาจึงได้ รับ ตำแหน่งสูง
 ซึ่งกระทำให้มี คน คอย อิจฉา เป็น อันมาก หนังสือพิมพ์ ฉบับนี้ เป็น
 หนังสือที่นับว่าอยู่ใน จำพวก หนังสือพิมพ์ ที่ ออก หน้า ออกตา ฉบับ หนึ่ง
 เขากำลังนอน เล่น อยู่บน หาดทราย ณ อ่าว หอดเคอร์บี ซึ่ง อยู่ ชาย ทะเล
 ฝายใต้ ณ หาดทราย นพอดกเวตาเยน กับประชาชน หญิงชาย มาประชุม
 เทียวเตร เพื่อ พักผ่อน ร่างกาย “ แกะ ะ เห็น จะ รู้จัก ทุก ๆ คน ละ ชั ะ ”
 เขาพูด เข้ม บั่น ๆ กับ เพื่อน ของเขา ด้วย ความไม่ พอใจ “ แต่ก็ ยัง แกะ
 จะ บอก กัน ไม่ได้ ว่า หล่อน คือ ใคร หรือ เพียง แต่ ว่า เพื่อน ของ หล่อน
 นั้น คือ ใคร ? ”

“เกลดทกรกเอ๋ย” เป็นเสียงของหนุ่มน้อยนักการเมืองผู้หนึ่ง
ชื่อ เวียนาตต์ ดูคาซ ซึ่งเดินทางมาตากอากาศกับ รอดอน ด้วย “กิน
พูด ไม่ผิดเลย” นั่นแหละ หรือ คืออาหาร อันเตรียมไว้ สำหรับ พวก
หนังสือพิมพ์ละ”

รอดอน รู้สึกไม่พอใจในคำพูด ซึ่ง ต้อเถียงเช่นนั้น จึงไม่ได้ตอบ
เขาถึง ตัวของเขาออกไปราว ๆ ๕ ชั่วโมง พอที่จะได้เห็น ชายหญิง
คู่หนึ่งให้ชัดเจนขึ้น ความจริงเขาได้คอยเฝ้าดู อยู่ นานแล้ว ชาย
หญิง คู่ นั้น กำลัง นั่ง อยู่บน ม้านั่ง ผู้ชาย อายุ ประมาณ สิบห้า ปี เคย
ถนัด รือ อ้วน พุงพลุ้ย ทำทาง อัยอ้าย นัยนี้ตาบอกว่าฉลาด แกมโกง
แต่งตัวด้วย เครื่อง แต่งตัว สำหรับ เทียว ชายทะเล แต่เห็นได้แจ้ง เทียวว่า
นายช่างได้ ประดิษฐ์ ให้เหมาะ ที่สุด ส่วน ผู้หญิง จะว่าใน ส่วน ความ
สวยงาม ของ เจ้าหัดอ่อน แล้ว จะพูด ก็ไม่ผิด ที่เดียวว่า ความงาม
นั้น ได้ กระทำให้ ออกจาก รอดอน ครุ่น ๆ ด้วย ความ เสน่หา อยู่ แล้ว ความ
สง่างาม, ความ งดงาม งดงาม, ซึ่ง ประจำ ตัวเจ้าหัดอ่อน อยู่ แล้วนั้น เป็น
ปัจจัย ที่จะ ยั่วใจ ชายให้ ไม่ฝัน ถึง เป็น อย่างยิ่ง พอ ชาย คู่ นี้ ตกเดิน
หาย เข้าไป ข้างหลัง วงแตร รอดอน ก็ ถอนใจ ใหญ่

“อ้อ! แกถาม ถึง คู่ นั้น เอง” ดูคาซ เอ๋ย แล้วก็ ขยับ ตัว อย่าง บิด
ขี้เกียจ “กิน รุจิก อย่าง ดี เชียว ตา แก นั้น คือ ไชโบตต์, ยูเดียส์ ไชโบตต์
เศรษฐี อาฟริกา ได้ ไง ละ เขา เป็น เศรษฐี ขึ้น ใน ระหว่าง สงคราม
โบเออร์ โดยการ ซื้อ เข้า ไร่ ที่ จาก กรม พัสดุก กองทัพ และ ก็ ขาย ให้

แก่ กองเสนา กองทัพ นั่นเอง ไชยชนะเองทำให้แก่ รำรวย แต่นี้ก็
เป็นแต่เขาว่ากันเท่านั้น แต่กระนั้นก็ดี กันก็หาว่าไม่ ว่าหญิงสาว
คนนั้น คือใคร”

“ดีแล้ว กันจะไปในเมือง” รอดคนพูด แล้วก็ลุกขึ้น ออก
เดินไป ดูชายข้างคู่ ด้วย ความ ประหลาดใจ

รอดคน เข้ามาในเมือง ก็ ตกลง ดับถาม ด้วย ความ เด็ดขาด
ความ รมิต ระวัง ของ เขา ไม่ช้า นึก ก็ ทราบ ว่า หญิงผู้ซึ่ง ทำให้ เขา
คืน รม อยู่นั้น คือ นางสาว ไฉไล เตท บรดิษฐ์ บุตรี ท่าน ศาสตราจารย์ บรดิษฐ์
แห่ง มหาวิทยาลัย ออกซฟอร์ด ซึ่งมีชื่อเสียง ยิ่ง ใน ทาง ภาษากรีก นอก
จาก นั้น รอดคน ยัง ได้รับ ได้ ความ ว่า มี คน โดยมาก รู้ ดี ประหลาดใจ
ในการ เกี่ยวข้อง ระหว่าง เศรษฐี กับ หญิงสาว ผู้นี้ หล่อน กับ บิดา
ของ หล่อน กำลัง พัก อยู่ กับ แกลน ที่ พัก ชั่วคราว ข้าง สนาม กอล์ฟ ไฮโบลด
เผ่า ระวัง เจ้า หล่อน ทุก ๆ ปี ก้าว ไม่ ว่า หล่อน จะ ย่าง ไป ทาง ไหน จะ
ว่า แกลน เอง ประจำ ตัว ของ หล่อน ก็ แทบ จะ ว่า ได้ ถึงแม้ ว่า ดู เหมือน
หล่อน แทบ จะ เป็น สัมบัติ ของ แกลน แล้ว ก็ จริง แต่ แกลน ก็ ไม่ วาย ที่ จะ
หึงหวง ต่อ ผู้ที่ มา สนทนา ติดต่อกับ หล่อน

“เอา เถอะ ถึง หาก ว่า จะเป็น แต่ ความ ดำบาก เท่านั้น ก็ ไม่
เห็น ประหลาด อะไร” เบดคน ก็ พด แก่ ตัว เอง “จะ ต้อง เตรียม การ
พรุ่งนี้ ถ้า พรุ่งนี้ ไม่ สำเร็จ มัน ก็ ต้อง กิน เวลา ไม่ เกิน สอง วัน”

รอดคน แล เห็น ความ สำเร็จ อยู่ บ้าง เพราะ เขา ได้ ทราบ ว่า เวลา
เช้า ๆ นางสาว สุก สวาท ของ เขา ได้ ออก มา คัด กระเชียง เรือ เต็ม อยู่ เสมอ
และ จำ คน เรือ ประจำ อยู่ คน หนึ่ง ชื่อ แยก สัน

เมื่อ รอดอน แรก เช็ก แล้ว ก็แอบไป ทำ ความ วิด้า ตระ ต้น ทนา กับ
 ตา แยก ดัน เจ้า ของ เรือ เวลา ดอง ไป ได้ ลัก ครั้ง ชั่ว นาทิภา ตา แยก ดัน ก็
 ได้ จ้าง ตุ๊ก จ้าง ใหม่ คน หนึ่ง ซึ่ง บัด นี้ ได้ แต่ง ตัว อย่าง คน แฉว เรือ และ
 หนึ่ง ประจำ อยู่ ใน เรือ แล้ว เขายก มือ ชน และ หมวก ร้อง เชื้อ เชิญ ผู้ ที่
 ลัก จว ไป มา “เชิญ ครับ, คน วน นี้ อากาศ ไป รัง ดัน ก็ น่า จะ ดง เรือ
 เล่น ครับ”

ขณะ นั้น ตุ๊ก าช์ เดิน ผ่าน มา ข้าง ๆ ตุ๊ก จ้าง ใหม่ คน นั้น พอ แด เห็น
 ก็ จำ ได้ “รอดอน” เขา ร้อง ทัก ด้วย ความ ดัน เท่ “แก เล่น ตะ.....”

“หยุด, แก นี่ มัน ชั่ง ปราศ จาก ความ คิด เสีย จริง ๆ” รอดอน ตี
 เปน เสียง กระ ชิบ “คน วน นี้ ทะ เณ นารัก จริง ๆ เทียว ครับ” เขา ร้อง
 เชิญ ตุ๊ก าช์ เลี้ยง ดั่ง เพื่อ กัน จึง ลัย และ พุด ต่อ เปน เสียง กระ ชิบ อีก ว่า
 “ไป บ้าน เสีย เกิด ไป พ่อ บอง คน”

“ขอบใจ ละ แก” ตุ๊ก าช์ พุด ตอบ รอดอน โดย เสียง ดัง เพราะ เขา
 คิด ตก แล้ว ว่า เบต คง จะ คง พริอะ ไร ลัก อย่าง “คน นี้ ก็น่า มี ชุระ อย่าง
 อัน เสีย แล้ว ไม่ ดง เรือ ละ” พุด แล้ว เขาก็ ออก เดิน ไป หนึ่ง บน ม้า หนึ่ง ที่
 ไกล ที่ สุด ที่ จะ แด เห็น รอดอน ทำ กิจ ต่าง ๆ ได้

รอดอน คอย ชะเง้อ ดู ผู้ ที่ เขา ต้องการ พบ คั้ง แต่ เย็น จน กระทั่ง หมด
 คน เทียว พอ จวน เขา จะ กลับ คน ไซ้ ของ ตา เศรษฐี ก็ นำ คำ ตั้ง
 มา บอก ให้ ตา แยก ดัน เตรียม เรือ ไว้ สำหรับ วัน รุ่ง ชื่น เวลา เข้า ๗ นาฬิกา
 ครั้ง นาง สาว ไวโอ เล็ก จะ ไป เทียว เรือ

คืนวันนั้นเบียดนอนไม่หลับเกือบตลอดคืน พอหลับก็ฝันเห็น
 ในเรื่องรัก ๆ ตักร้อยแปดประการ ยังไม่ทันสว่างตื่นเขาก็มาหนึ่ง รือ
 อยู่ท่าเรือแล้ว พอได้ ๗ นาฬิกา ครึ่งก็เห็นนางสาว บิณฑิมา เดิน
 ลงมา ออก รอคอย เคนกัสน และรู้สึกหนักใจในกิจที่จะกระทำอยู่บ้าง
 ต่อมาสัก นาทีเดียวเท่านั้น เขาก็รู้สึกมองอึดอัดหมด เขาแต่เห็น
 ความไม่สะดวกในเวลาข้างหน้าได้จะแจ้ง โดยเห็นไซโบตต์วิ่งย้ายพง
 ตามลงมาด้วย เพราะรู้สึกว่าอย่างไรเสียก็จะต้องลงเรือด้วย
 ทุก ๆ ครั้ง แต่ก่อนมาแต่ไม่เคยที่จะลงเรือเด่นเลย แกกตัวน้ำนัก
 เพราะแกว่งน้ำไม่เป็นอยู่ด้วย รอคอยถูกขึ้นไปยึดเรืออย่างอาการ
 หวาดหวั่น เขาสนใจอยู่บ้างในเมื่อมืออันอ่อนนุ่มของไวโอเล็ตทำ
 ลงบนบ่าของเขา เขารู้สึกคล้ายกับสัมผัสกับผืนเนื้อนุ่มนั้น เจ้าหัด
 นั่งลงในเรือแล้วก็หันไปมองไซโบตต์ซึ่งกำลังลงตามมาด้วย อย่าง
 หน้าเศร้า ๆ รอคอยคิดเห็นว่า ไม่เป็นเหตุจำเป็นเสียแล้วที่จะ
 ถูกจับใจในขณะนั้น เขาจึงลงมือจับกรรเชียงก็ออกไปช้า ๆ ด้วย
 ความเศร้า

ในชีวิตของเขา เขายังไม่เคยลงมือกระทำหน้าที่เช่นนั้นเลย เขา
 ซึ่งกระต่าย ตกรร เรียง เรือ ๆ มาตามพณอันราบเรียบภายในอ่าว
 มีสิ่งที่จะพอจะประเดาประโตมใจเขาอยู่บ้างก็คือ ดวงหน้าอันงามของ
 สาวน้อยที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามเท่านั้น รอคอยสังเกตได้ตระหนักแล้วว่า
 ไวโอเล็ตไม่มีความพอใจในไซโบตต์ แต่ก็ยังเห็นเค้าความกตัญญู

ด้วยเหตุการณ์อย่างใด อย่างหนึ่ง ปรากฏ อยู่ในดวงตาอันน่ารักของ
เจ้าหัตถ์ได้อย่างชัดเจน หัตถ์หนึ่ง มองนา และชอบ ฟัง เป็น ประกติ
ไม่พูดจาอะไรเลย แม้แต่คำน้อย ไชโยบตักพยายามที่จะชักชวนให้
หัตถ์คุย ดักเท่าไร ๆ หัตถ์ก็ เพียง แต่ตอบ คำถาม อย่าง หงอย ๆ
เท่านั้น ดูเหมือนไชโยบตักออกจะขัด ๆ ใจในอาการ แสร้งนั่ง ของหัตถ์
เขาจึง คงทน พูด เป็น ภาษา ฝรั่งเศส ทำนอง ชู่ ๆ

“บริตซ์, ฉัน ต้องการ ที่จะถาม หัตถ์ ตามที่หัตถ์รู้... ..”

“โอ! ไม่ใช่ที่นี่ค่ะ และไม่ใช้เวลานี้” หัตถ์สวน ชื่น เป็น
ภาษาฝรั่งเศส อย่างเสียง ห้วน ๆ

“ถ้าเราพูดภาษาฝรั่งเศสกัน เจ้าคนเรื่อนี้ มันคงไม่รู้หรอกนะ”
ไชโยบตักพูดเสียง เดิม “และฉัน ก็ คงไม่พูดมาก นักหรอก”

เมื่อได้ยิน คำพูดเช่นนั้น รอคอยชัก ดึงใจ อยู่สักครู่หนึ่ง เขา
คิดว่า จะ นั่ง ฟัง ความ คอไป หรือ หรือจะบอกให้รู้เสีย ดี แต่ เมื่อ
ไม่ ประสงค์ ก็ จะ เป็น ผู้ที่ แอบ ฟัง ความ ดี ของ ผู้อื่น เขา จึง พูด ชื่น
เป็น ภาษา ฝรั่งเศส

“ประทานโทษ เกิด ครับ . เป็น การ จำเป็น สำหรับ ผม อยู่ บ้าง
เพราะผม พูด ภาษา ฝรั่งเศส ได้”

“อา! เจ้านี่!” ไชโยบตักถาม ด้วย ความ โกรธ ระคน สงสัย
“เจ้าเก่ง อย่างนั้น เจียว หรือ?”

“ผม มี หน้าดาว เป็น ชาว ฝรั่งเศส ครับ” เขา ตอบ โดย เร็ว

“อืม” แก่คำราม และหันไปทางไวโอเล็ต “ดีแล้วเช่นนั้น”
แกพูด “เราใช้ภาษาเยอรมันก็เหมือนกัน” แล้วเขาก็ตั้งหน้าตั้งตาฟังถึง
ความรัก มีตำแหน่งกัน ๆ กระจกอยู่ด้วย

“ได้เท่าไรครับ ผมเสียใจจริงๆ” รอดอนพูดชัดขึ้นเป็นภาษา
เยอรมัน “ความจริง ผมก็พูดภาษาเยอรมันได้อีกด้วย”

“เอ๊ะ! แกนี่ เล็ก รูปร่างยังอยู่นะ” ไชโยต์กระซิบเสียงด้วย
ความโกรธขึ้นขึ้น ส่วนไวโอเล็ต ก็จ้องดูคนเร่ร่อนด้วยความพิศวง

“ลุงผมเป็นชาวเยอรมัน” รอดอนชี้แจงเป็นเสียงค่อย ๆ
อย่างหนักใจ

“อืม! ดีนะ ข้าคิดว่า เจ้าคงพูดภาษากรีกไม่ได้แน่นอน”
เขากล่าวโดยแสดงอาการดูหมิ่น “แต่เจ้าก็ไม่มีหน้าหรือลุง เป็น
ชาวกรีก ไม่ใช่หรือ?”

“กระผมรู้สึกหนักใจและเสียใจอย่างยิ่งครับ เพราะกระผมเอง
ก็เป็นชาวกรีกเสียด้วย”

“เอ! เจ้านี่” เศรษฐีทำตาถ่มถ่มเหยย “เจ้านี่ มันจองหอง
และทงเป็นที่สุดแล้ว ข้าหมายความว่า ภาษากรีกโบราณต่างหาก
ซึ่งแน่ใจทีเดียวว่า เจ้าจะรู้ไม่ได้เป็นอันขาด ฐานะของเจ้า ก็แค่จะ
แจวเรือเท่านั้น ระวังหน้าที่ของเจ้าก็เหมือนกัน ให้ดีหน่อยนะ หิน
ได้น้ำคงจะมีอยู่บ้าง จริงไหมเดา?”

“ถูกแล้วครับ ได้เท่า” รอดอนตอบ ความจริงเขาเป็นผู้ที่
ชินแก่อำนาจมาก ณบัดนั้นบังเกิดความคิดอันแยบคายขึ้นในใจของ

เขา และ มอง เห็น ความ ดำ เ ร้ จ อยู่ ข้าง หน้า ได้ เ ป น เ ฉ ร ย ์ เขา จึง แ ส แ ร ง ทำ หน้า ส ด ด และ เจ็ บ เ ลี ย ง ไช โบ ด ต กั ้ หั น หน้า ไป ทาง ไ ว โ อ เ ต ็ ท และ ก ล่า ว บ ท ก ต อ น และ โ ค ด ง ค ึ่ง แ ต่ ค ร ึ่ง ไช เ ม อ ร ั ช น

“เจ้าต้งบอง นัน มันจะรู้ไม่ได้เลย ทั้งฉันเองก็พูดชัดเจนนะ ด้วย — ฉันจะ —” แกทวี่เสียง ด้วยโทโส เพราะใจ แก เว ล าน ั ออก จะ บ ้น บ ัว น เ ลี ย เ ต ัว และ ย ิ่ง ก ว ่า น ั แ ก ย ิ่ง คิ ด ไป ต ่าง ๆ น าน าน าน าน ใน เมื่ อ เห็น นาง ล าว บ ริ ด ั ช ั ย ม กับ คน เ ร อ

“ถ้าหล่อนไม่ตกลงที่จะแต่งงานกับฉัน ก่อนที่เราจะช่นฝั่งกันฉัน จะต้องเช็กหล่อน และ พ่อของหล่อนให้ลงไป เป็น คน ขอ ทา น ที่ เ ตี ย ว” แก พู ด ช น โดย ทำ ทา ง แ ช ้ง แ ร ง

รอตตอน ครุ่น ๆ คิ ด อยู่ ว่า เขา ค ว ร จะ บ อ ก ความ เ ช ้า ใจ ใน ภาษา กร ั ก ของ เขา แก ไช โบ ด ต กั ้ หรือ ไม่ แ ต่ ค ร ึ่ง เ ง ย หน้า ไป พ บ ความ เ ศ ร ้า ส ด ด ใน ค ว ง หน้า ไ ว โ อ เ ต ็ ท เ ช ้า เ ต ัว ทำ ให้ เ ช ้า ม ี่ มา น ะ ร อ ค อ ย โ อ ก าส ที่ จะ ก ร ะ ท ำ ตาม ความ คิ ด อ น แ ย บ คาย น น ย ง ช น

“ท่านไม่มีความกรุณาบ้างหรือคะ” ไวโອเต็ท พู ด ภาษา กร ั ก อย่าง ห ว ่ น ๆ

“โอ! ฉัน คง จะ ไม่ ย อ ม ถู ก ถ ่อ ต ว ง ให้ ย ื ด เ ย อ ไป อี ก เ ป น อ น ิ ช าด” แก ค อ บ อย่าง แ ร ง “หล่อนรู้ไหม? บิดาของหล่อน เ ป น ถู ก หั น ั ฉัน เ ท ้า ไ ร ? — ๓๐๐๐ เ ป น ด ั” เขา พู ด จ ำ น ว น เ งิ น เ ป น ภาษา อ ัง ก ฤษ “บั ด ั น ั ะ จะ ค ็ อ ง ใช้ ั น ั เ ต หรือ มิ น ั น ั ก ั ้ ให้ ส ั น ุ ย มา ว่า จะ แ ต่ ง ทา น กับ น ั น

หรือจะให้ฉันโค่น ห่อถ่อน และ บิดา ของ ห่อถ่อน แต่ ถ้าหากว่า ห่อถ่อน ตก
ลง—นี่ๆ ใบกัวยังอยู่ในกระเป๋าค้นนี้” แกตอบกระเป๋าดังพูดต่อ
“ฉันจะส่งให้ห่อถ่อน ฉีกมันเสียมันดี ใจห่อถ่อน ว่าอย่างไร ความ
ตกลง” รอคอยดังเกิดได้เที่ยวว่า ใจโอเล่ท เกรง กัดัว และ รวนเรใจ
อยู่เพียงไร เจ้าห่อถ่อน ประสาน มือแน่น พลัง มองดูรอบๆ อย่าง
น่าสับสนพิศ รวด กับ ว่า จะ ออก ปาก ขอความช่วยเหลือ จาก ผังทะเล
หรือ ท้องฟ้า ฉะนั้น แล้ว ค่อยมา ห่อถ่อน มองไปที่ หน้า ของ หนู มนน้อย ผู้
แจวเรือ ซึ่ง ห่อถ่อน ดังเกิด เห็น ความ โกรธ และ อาการ ที่ จะ ช่วย เหลือ
แต่คง อยู่ใน ดวงตา ของ เขา มา นาน แล้ว

“ว้าย! ตายจริง” ห่อถ่อน ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ตกใจ เพราะ เวลา
นั้น เรือได้กระแทกหินได้ น้ำเข้าดังโครม และ หยดน้ำ น้ำ ก็ เข้า อยู่ๆ

“โอ! โอย, โอย, พระเจ้าช่วยด้วย” ไชโยบด คะโพน ขึ้น อย่าง
เต็มเสียง “เรือกระแทกหินเข้าแล้ว! กัดังจมแล้ว! จม น้ำตาย
แล้ว! ช่วย ด้วย — ช่วย ด้วย เจ้าข้า!” แก ร้อง แล้ว กระโดด เต้น แร้ง
เต้นกา อยู่บนเรือ ด้วย ความ เสีย สติ

“นั่งเฉยๆ” เบตคา กำชับ ใจโอเล่ท โดยเร็ว “ยกเท้าขึ้นเสีย
จะได้ ไม่ เปียก เชื้อผมเกิด ถ้าใจเย็นไว้ จะไม่มีอันตรายเลย และ
ขออย่าตกใจในเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อไปด้วย”

เบตคา มองหน้า ผู้พูด ด้วย ความ สันเทห์ และ ก็ กระทำ ตาม เขา
บอก ทุก อย่าง ส่วน เศวต ฐิติ ก็ ตาเหลือก ตาพอง ร้อง เอ็ดตะโร ให้ เขา

ช่วยอยู่เรื่อย แม้ว่า รอดอนจะได้เตือนสติให้แก่เขาอยู่บ้างก็จริง แต่ก็หาได้เอาใจใส่ไม่ แกะโรงหน้าออกไปจากแคมเรือ คงทำจะกระโดดจากเรือ ทันใดนั้นเบตก็กดแคมเรือให้เอียงมากเข้าไซโบตก็เตยเตี้ยหลุด คีระห่ม พรวดลงน้ำดังโครม หายเงยไปสักครู่ โผล่ขึ้นมา คาเหลือก ตะเกียก ตะกายจะเข้ามาหาเรือ รอดอนเอากรรเขย่งยื่นไปให้แก่จับ แต่คอยกันไม่ให้เข้ามาใกล้เรือ

“ช่วยด้วย — ช่วยด้วย — ฆ่ากันตายขึ้นแล้ว” แกะร้องตะโกนหนักขึ้น รอดอนกถกรรเขย่งเข้าเล็กน้อย แกะจุ่มหายลงไปอีก โผล่ขึ้นมาใกล้ลำตักน้ำซุ่มโขง

“โอ๊ย! ช่วยด้วย, พ่อคุณ แม่จ้าว ช่วยถูกด้วย” แกะคาเหลือกร้องอย่างเสียงควาย แต่วกก็เหลือบไปเห็นเบตกำลังหยิบ เข็มขัดไม้คยรัค ออกมาจากท้ายเรือ

“โยนมา — ส่งมา — ส่งมาก่อนที่เจ้าจะจมน” แกะตะโกนเสียงดังราวกับอยู่ใกล้กันสักสิบเส้น แกะจับ ปลายกรรเขย่งทำอาการยังกับปลาดาวใหญ่ คืดควน

“ไม่ได้, ไม่ใช่สำหรับท่าน” รอดอนพูด “สำหรับคุณนายหญิงคนนั้น และก็มีอยู่สายเดียวเท่านั้น”

“ช่างเขาเกิด ไม่ต้องให้เขา” แกะหอบพูดชัดช่องแต่พอตัว “ฉันจะให้แก ๑๐๐ เปานต์ — เข้า — ๒๐๐ เข้า — เร็ว เดี่ยวเรือและเจ้าจมนไปเสียก่อน”

“ต้องร้อยเปานต์หรือ? ฮ่า! ยัง, ยังคำนี้” รอดอนพูดวาง
ท่าเด่นตัว “ไม่ต้องร้อยร้อยดอกรับ เรือเกยแน่นอยู่บนหินแถว
หน้าทะเลก็ไม่มีชนอีกด้วย ถ้าอยากได้เข็มขัด มันต้อง ๑๐๐๐ เปานต์
พันเปานต์ก็ถูกพออยู่แล้ว”

“เจ้านับผิดชอบ — เจ้านับอะไร...” ไชโยตด่าอย่างเต็มคำ ยัง
ไม่ทันจะจบ รอดอนก็กอดกรรเขียงดังอีกครั้งหนึ่ง ตาพองพยับก็จม
นามดลงไปอีก แล้วโผล่ขึ้นมาหอบอีก

“ตกดัง, ตกดัง พัน...” แกตาเหลือกร้องทั้งกำลังดำดิ่งน้ำ
“จะให้—จะให้—หนึ่ง พ่อคุณนะ พ่อมหาจำเริญ”

“ถ่ายชูชีพเดี๋ยวนี้ ราคากำดั่งชน” รอดอนพูด “มันต้อง
ถึง ๑๕๐๐ เปานต์เสียแล้ว”

“ม่ง...” ไชโยตดิ๋เอ๋ยปากชน รอดอนขยับท่าจะกอดกรรเขียง
ดังอีก แกรับกระโถน “เฮา, เฮาละพ่อ ๑๕๐๐”

“เดี๋ยว” รอดอนกล่าว แล้วดั่งกรรเขียงเข้ามาข้างเรือ “เงิน
สดนะครับ ต้องการเดี๋ยวนี้ด้วย ถ้าไม่มีเงินสดพอ ก็เอาสมุดโน้ตใน
กระเป๋าท่านแทนก่อนก็ได้”

ไชโยตได้ไม่โต้เถียงอีกเลย แกหยิบสมุดโน้ตอย่างดี ๆ รอดอน
ก็ส่งเข็มขัดชูชีพให้ แกขยับตัวคว่ำอย่างรวดเร็ว ค่อยมารอดอนก็เอา
กรรเขียงคืนตัว แกออกไป และส่งกรรเขียงให้แก่ปด้อยมือ

“อย่าช้พ่อ อย่าทำอย่างนั้น พ่อจะฆ่าฉนั้นหรือ” แกพูดอย่าง
เสียงร้องไห้

“เบต้า, ไม่ใช่อย่างนั้น” รอดอน ตอบ “แต่ที่ชำระมา แล้วมัน เป็นค่า เชื้อชีวิต อันนั้น ต่างหาก ผมไม่ได้ หมายถึง กรรเชียงอันนั้นด้วย พูดแล้ว เขาก็ ถิ่น กรรเชียง อีก

“ได้ โปรด อย่าอย่า” ไชโบลด์ ร้องห้ามโดย อากว อ่อนเพลย์ “เพื่อ ต้องการ เท่าไร สำหรับ กรรเชียง อันนี้

“อ้อ! ไม่เท่าไรหรอก ถูกกว่า เชื้อชีวิต ชูชีพ อันนั้น มาก” รอดอน ตอบ อย่าง เอาใจดี คือ “เพียง ๕๐๐ เปานด์ เท่านั้นเอง” แกก รับ ตกลง ด้วยเสียง ครวญคราง และ ร้องถาม “นั่นเร็วไม่ จม ดอกหรือ

“มันจะไม่ จม เลย” หนุม ปดอม ถาม “มัน ค้าง อยู่บน ก้อนหิน แล้ว เรา จะ ต้อง รอ จน น้ำลง แล้ว เราก็ เดิน ไป ขึ้นฝั่ง ได้อย่างสบาย เพราะ พอ น้ำลง มันก็แห้ง เห็น ดิน

ไชโบลด์ รูดคอขึ้นมาทันที สัปดาห์ ต่าคือ ดิน แต่ รอดอน กด กรรเชียง ให้ดัง ดังไป มาก จน ตัวแก และ สายชูชีพ มืด ลง ไปในน้ำ สักครู่ หนึ่ง ก็ โผล่ ขึ้น

“ฉัน จะ สอน ท่าน ให้รู้ ใจ ว่า” รอดอน เขย “ท่าน จะ ใช้ ภาษา เช่นนั้น กับ คุณนาย ไม่ได้” เออ! แล้ว ฉัน จะ ขึ้นฝั่ง ได้อย่างไร เถา ฉัน จะ ปลดปล่อย กรรเชียง ละ เพียง ท่าน ก็ จะ ตอยไป” ว่า แล้ว ก็ ปลดปล่อย กรรเชียง ตัว แก ก็ ตอย ออกไป

“คุณ ฉัน เข้าไป ด้วย” แก คา เหล็ก ออก ร้อง ด้วย ความ กังวล และ ขยับ ตัว จะ เข้า มา ยัง เรือ แต่ก็ ถูก ดัน ไม่ ให้ เข้า

“ฉัน จะ โยน เชือก ไป ให้ ก ไ้” รอดอน กล่าว “แต่— ราคาคือ หนึ่ง แหะ”

“ฉันจะให้พ่อ สัก ๓๐ เปานต์”

รอตตอน หีบ เชือกโยนไป แต่กะให้ตกห่างๆ แกได้แต่มองต
เชือก แก หมดแรง ที่จะหีบ เข้าไป จับเชือก เพราะ ตัวแกเอง ก็หนักมาก

“นี่แหละ โยนไป สำหรับ ราคา ๓๐ เปานต์” รอตตอน พูด

“พ่อคุณ, พ่อ ต้องการ สักเท่าไร เถ่า” แกถาม โดย อาการ เพื่อย
มาก “ฉัน จะ หมดแรง อยู่ แล้ว หนาว ก็ หนาว เหลือ เกิน แล้ว”

“สิ่ง ที่ ผม ต้องการ หรือ” รอตตอน กล่าว อย่าง ใจ ทำ ชัง ชัง “คือ
เงิน อีก ๓๐๐๐ เปานต์ เพื่อ จะได้ รวม กัน เป็น ๓๐๐๐ เปานต์

“อีก พัน หนึ่ง เจ็ด หรือ ไม่ ไหวๆ” ฉัน ไม่ ยอม จำ เป็น อัน ชาติ
เป็น คาย ช่าง มัน” แก ตอบ อย่าง ชัง ชัง

“ดี แล้ว, ผม จะ ไม่ พูด มาก” รอตตอน ตอบ พลาง เอ็ม ไป ดัน
กรรเชียง ให้ ห้าง ออก ไป

“ตาย แล้ว-ตาย แล้ว-ตาย แล้ว” สามี พัน แด่ พัน ก็ เอา แล้ว พ่อ”
แก ตะกุก ตะก่าย ตา เหล็ก ตา พอง น้ำ ตา ไหล พราว

รอตตอน เอา เชือก โยน ไป ให้ แก จับ แล้ว ก็ ส่ว เข้า มา ข้าง เรือ
ต่อมา เขาก็ ค่อย พลิก สุ่ม ดิน ได้ เล่ม นั้น ตรวจ ดู พบ ใบ กู ซึ่ง มี ดาย
เช่น ท่าน ศาสตราจารย์ ก็ หีบ ออก ส่ง ให้ ไว โย เด็ท และ กำ ชับ ให้ ฉีก
เสีย ไว โย เด็ท ตั้ง อยู่ สัก ครู่ หนึ่ง แล้ว ก็ ฉีก ทิ้ง เสีย ต่อ มา รอตตอน
ก็ ถาก ตัว เศรษฐี อ้วน ซึ่ง หนาว ดัน คาง กระทบ กัน อยู่ บน ขน บน เรือ คน
ทั้ง สาม ก็ รอ จน น้ำ ไหล ลง ที่ ตะ น้อยๆ จน แท้ง เขา จึง ออก เดิน มา
ตาม แนว หิน เพื่อ ขน ผัง

“คงได้เห็นกัน หรอก น้า” ไชโยบอดด์พูด อย่างวางใจ “จะตื่น
ตุ้ตกัน เพียงนั้น นน อย่าหมาย ข้าก็คง ——”

“ตาม ความ ประสงค์ ของ ท่าน ชู้ ครี” รอดคอน จึง พูด อย่าง
สุภาพ “แต่ผม ก็ อยาก จะ บอกให้ท่าน ทราบ ลักหน่อย ว่า ผม น่ะ คือ
รอดคอน เบตค ผู้ช่วย บรรณาธิการ หนังสือ พิมพ์ มอนิ่งไควร์ ท่าน คง
รู้จัก หนังสือ พิมพ์ ฉบับนี้ ดี เป็นแน่ และผม ยัง คิด อยู่ ว่า จะ วาด รูป
เงาๆ ของ เศรษฐี รื้อวัน คนหนึ่ง กับ คนเรือ และจะ เขียน ข้อความ ข้างใต้ รูป
ลักหน่อย แล้วเอา ไป ลง พิมพ์ แต่ก็ ยัง ไม่ แน่ นัก ขอ ให้ท่าน คัดสินใจ
ของท่าน ให้ แน่ เสีย ก่อน บางที ท่าน ก็ จะ ตี๋ม เรืองนี้ เสีย ได้ ละ กระทบ”

ไชโยบอดด์ ไม่ได้ ตอบ อะไร ดู แก่ โกรธ เต็ม ที่ สบถ สำนาด พิมพ์
แล้วก็ เดิน ย้าย พง ออก หน้า ไป

“แก จะ ไม่ พูด เรืองนี้ ลัก คำ” รอดคอน กล่าว และ ยิ้ม แน่ “ถ้า
ขึ้นพูด แก ก็ จะต้อง เป็น ตัวตลก สำหรับ เขา หัวเราะ กัน ทั้ง เมือง”

“ทำไม น้า จึง โหด เข้า เรือ ได้ ค่ะ ใน เมื่อ เรือ กระทบ หิน เพียง เบาๆ”
ไวโอเล็ตถาม

“ก็ ฉันทะ ถูก ประสงค์ เรือ ได้ ก่อน นี้ ละ” รอดคอน ตอบ

“แล้ว ก็ เชอ ทำการ ครอง น สำหรับ อะไร ค่ะ” ไวโอเล็ตถาม

คำ ตอบ ของ รอดคอน จะเป็น ที่ พอ ใจ ของ นาง สาว ไวโอเล็ต บริดซ์
หรือไม่ นั้น ไม่ จำ เ็น ต้อง กล่าว ก็ได้ เพราะ ต่อ มา อีก ราว สาม เดือน
ก็มี ข่าว ว่า เจ้าห้อง ได้ ยอม ให้ รอดคอน จูงมือ เข้า ไป สัก เพื่อ เปลี่ยน
นาม บริดซ์ เป็น เบตค.

(โคลง สี่ สุภาพ)

๑ พุทธานุสสติ

๑	นึกถึงคุณ พุทธเจ้า	จอม ชัม	มีศรี เฮย
	โดย พระองค์ ทรง นำ	แนว ชั	
	ให้ ตะ อุกุศ ตกรรม	การ บาป	เบียด แด
	ควร ยุค พุทธคุณ นั	นบ ไหว้	ใจ คนี้

๒ ชัมมานุสสติ

๑	นึกถึงคุณ เข้าคำ	คำสอน	ตั้ง เฮย
	คือ พระธรรม อาทร	ทั้ว ผู้	
	ควร ดำนึก อย่า นอน	ใจ นิง	อยู่ นา
	จง สดับ รับ ธรรม รั	เรื่องไว้ หวัง บุญ	

๓ สังฆานุสสติ

๑	นึกถึง คุณ พระเจ้า	จาก สังฆ	ปวง แด	
	สืบ ศาสน์ อัจ ชำรง	เรืองไว้		
	เป็น ทักขิโนย คง	ควร คู่	ธรรม นา	
	บุญ บาป ทราบ เหตุได้	ดับ ถ้อย วาที่		๑

๔ สัตตานุสสติ

๑	นึกถึง สัตตะวัตร เว้น	เวร วิรตี	ระงับ เสย	
	อันเกิด คุณ สมบัติ	บ่งไว้		
	เป็น ยอดจริยาวัตร	วาง จิตต์	เที่ยง แด	
	รู้ลึก รู้ถึได้	ดับ ข้อควร แหนง		๑

๕ จาคานุสสติ

๑	อย่าระแวง ทาน ที่ให้	เหตุสละ	ทวพยั เสย	
	บริจาค มาก ชนะ	ทน พร้อม		
	เป็น ล้วน กุศล พะ	พูน เพิ่ม	ผด นอ	
	ควร ระลึก รู้ลึก น้อม	นึกไว้ ใน กมด		๑

๖ เทวตานุสสติ

๑	นึกถึง ผลคุณะ น้อม	ในธรรม		
	อัน ทน อุปถัมภ์	เทอดให้		
	บุคคล สืบ สุขกรรม	เกิด ตั้ง	ดำรง แด	
	เป็น เทพยตาได้	สถิตย์ ด้วย บุญการ		๑

๗ มรณานุสสติ

๑ นึก ถึง วาร จัก ต้อง	แตกดับ	ขันธ นอ
อัน ต่ วง วิถี ดับ	โลก นี้	
อย่า ประมาท คาคับ	นาน เน้น	กาต เนอ
ควร ประกอบ กุศล ชั	ช่องให้	ไปงาม ๗

๘ กายกคาสติ

๑ นึก ถึง นาม รูป ทั้ง	กาย สกนชั	
อัน นำ เกิดยด ระทม ทน	โทษร้าย	
ไปงามไป พัง ยด	เยี่ยง ซาก	อศุภ แะ
ยึด เห็นยว เกี้ยว กรรม ย้าย	ยัก แก่ ปฏิกูล	๗

๙ อานาปานสติ

๑ อย่า สู้ญ สติ จ้อง	จำ จด	
ทราบ ระระ กำหนด	นับ ครัง	
หายใจ ออก เข้า ดด	ตม ยิง	หย่อน ฤา
เป็น ส่วน สงบ จิตต์ ดัง	สติให้	ได้ สำนัด ๗

๑๐ อุปสมานุสสติ

๑ พระนิพพาน เครื่อง พ้น	ภัย เบียด	แน่เฮย
ระบับ ดับ เกิดส เกษยณ	เดื่อม เศว้า	
ปราศทุกข สับ สุข เจียร	จน โลก	สู้ญ เดย
รำลึก คุณ ค่า เข้า	ชอบ แท้	ธรรม นิยม ๗

บท เสริม ท้าย

๑ อบรม บารเมศ หนึ่ง
กอบร์ ตักกรรม นำตน

ชาติ น ชาคี นาคี
ยึด พุทธ โอวาทไว้

๑ วัน เดือน เดือนดับ พัน
มัน สด เมษ ดับมาน
นัก ถึง ชั่ง ดั่งขาว
อนุสัทธิศิลป์ ต้อง

๑ อนุสัทธิ ศักยัย
ควร กอบร์ กุศลมี
หากใครไปย่นดี
นับว่า ชาติผลร้าง

๑ แนะนำ ตำพอก พ้อง
เชิญ เกียว กุศลกิจ
ตั้งกรานต์ ต่อ ตรีษ คติ
ดำรงชน ควร เออ

๑ เรา เป็นชน ชาคี เชื้อ
ลำดับ พระธรรม สัมพุทธ
ตาม เยี่ยง แห่ง บุรุษ
ถวาย ชั่ง ภักดิ์ สังฆ แก้ว

หมายผล ดีนา
แต่งให้

แดน ตัช เกษม แฮ
หว่าง เกต้า เนานีวันตร์ ๗

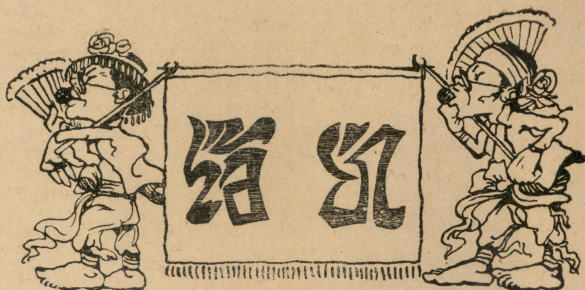
พรรษ กาด
ใหม่ พ้อง
คอย เตือน วัย แด
จิตตัง ตั้งวร ๗

ยถ ปี่ ใหม่เนอ
ใหม่ บ้าง
ดั่ง พุทธ พจน์ นอ
เร็ดไว้ ไทย ธรรม ๗

พศก มิตร มวล แด
กอบร์ เกอ
เนอง หยด งาน เนอ
อิฐ พ้อง ปอง ผล ๗

ชิน บุตร
พากย์ แก้ว
บุรพ เนอง มานา
อัยฐี คัง บังสุกุล ๗

หลวง สันธาน อักษรศาสตร์.

เหง้า พงสาวดารจัน

“สมุห์ หอม”

เจ้าของ เรื่อง “ฮ้อยจ่าย” “เค้าเป” แปรจากต้นฉบับของ
กักไซ ชินแต ซึ่ง เก็บได้จาก ภายใน หมอนไม้ ของ เจ้า ขอทาน ที่นอน
ตาย อยู่ บน ยอด ดอย สเทพ

(หมายเหตุ. เรื่อง ‘ฮ้อยจ่าย’ นี้ได้นำลงใน หนังสือ พิมพ์ เหมือน

สมัยในงาน นักชดถุข ฤดูหนาว พ, ศ, ๒๔๖๕ ครั้งหนึ่งแล้ว. ภาย
หลังข้าพเจ้าได้รับ คำขอ ร้อง จาก ท่าน ผู้อ่าน หลาย ท่าน ขอให้ นำลงใน
หนังสือ ศัพท์ ไทย นอก ครั้งหนึ่ง เพื่อ จะมี ให้ กระจ่าง กระจาย และจะได้ เข้า
ชุด กับ เรื่อง จีน ก่อน ๆ ของ ข้าพเจ้า ก็ จำเป็น อยู่เอง ที่ ข้าพเจ้า ต้อง
อนุโลม ตาม ใน ครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้ ตรวจ แก่ ใหม่ ให้ เรียบ ร้อย ขึ้นกว่า
ที่ตั้ง ใน หนังสือ พิมพ์ เหมือน ครั้งนี้ แล้ว หวังว่า ท่าน ผู้อ่าน ทั้งหลาย
คงจะ พอใจ. — “สมุห์ หอม.”)

แต่ กาด ก่อน เมื่อ โลก ที่เรา อยู่ ยังไม่มี แดงเง็ก เขียง ย่องเค้ กยัง
ไม่เกิด ใน สวรรค์ ยังไม่ดำเนิน ถึง ชัด คิวติ๋น นั้น ปาทังโก่ อยู่ใจ
ได้เป็นใหญ่ อยู่ใน สวรรค์ บรรดา เทพดา และ นาง พ้า และ อสูร ทั้ง
หลาย ก็มี มอมา นอยู่ ต่าง เหาะ ดอย เคว้ง อยู่ กตาง อากาศ ตลอดจน
เวตา และ เมื่อ ถึงเวตา ราตรี ก็เข้า แอบ ใน กตัม เมฆ อาศรัย เป็น ที่นิทรา
ส่วน เครื่อง ประดับ กาย นั้น เต่า ก็มีได้ มีเครื่อง ภูษา อาภรณ์ อย่างใด
เทพดา นั้น ๆ ต่าง ก็ เก็บ เอา ก่อน เมฆ เด็ก ๆ มา ร้อย เข้า ด้วย เส้น ผม
ให้เป็น พวง แด้ว คาด เป็น เครื่อง ปิด ความ หาย ความ เป็น บ้าเถื่อน
นั้นเอง ทำให้ ทวย เทวา เกิด มี การ วิวาท บาด ทงุ เช่น ค่อย ค่อย กัน และ ยก ก
ไป ค่อย กัน เอง ๆ เพราะ ต่าง ก็ ถือ พวก มี ประมุข ก็ ออง คี่ เป็น หัว ไม่
อยู่ใน แดน ที่ตน อาศรัย นั้น เป็น ผู้ควบคุม ใคร จะ แห่ม ต่อ กัน มิได้ เป็น
เกิด ยั่ว กัน ที่เดียว แต่ โดย มาก การ จลาจล มัก จะ เกิด จาก พวก อสูร
กับ เทพดา เสีย แหะ มาก เพราะ พวก อสูร นั้น ฤษยา ว่า พวก เทพดา
นั้น เข้า เฝ้า โทษ ชัด ปาทังโก่ อยู่ใจ ได้ ส่วน พวก ตัว นั้น แม้ แด่ เสีย
ก็ไม่ เคย ได้ ยิน

กาด ต่อง มา ถึง เหมันตฤๅ ที่บน สวรรค์ จึง ได้ มังาน ตาม เคย คองาน
นักชัฎฤๅ ออก ร้าน ขาย ของ ต่าง ๆ ร้าน การ พนัน และ มี การ มหรคพ
ฝ่าย ฝ่าย เทพดา นาง พ้า ให้ มี ความ ได้ मन สัยง นัก ที่ ชอบ การ ค้าขาย
ต่าง ก็ จัด ของ ต่าง ๆ เตรียมไว้ ที่เป็น พวก นัก เสด ก็ จัด เครื่อง เถ่น
มุดกเบ็ด น้าเต่า ชตุก ชตุกไม้ หมุน และ โย โด เตรียมไว้ ที่เป็น พวก มหรคพ
เช่น พวก โชน และ ตคร ต่าง ๆ จนถึง ตคร ถึง ต่าง ก็ รับ ร่วง ชัก ช้อม กัน และ

บ้าง ก็หาของแปลก ๆ เช่น คันหาเทพธิดา องค์ ที่ใหญ่ เบ้ม แต่สูง โทงเทง
กว่าเทพธิดาทั้งหลายใน สวรรค์ มา เพื่อจะให้ดูและ เก็บ ค่าผ่าน ประตู

จะกล่าวถึง บะฉื่อ ประมุข แห่ง พวก อสูร คิดจะ รวน กับ พวก เทวดา
มานาน แล้ว ครั้น ถึง งาน เหมันต์ จึง เปน โอกาส ของ บะฉื่อ ๆ คิด อยู่
ในใจ ว่า เราจะ ยี่หระ กับ มัน ทำไม เรา เชี่ยว มัน เต้น ให้ สุก ดัก ว่า
คิด ตั้ง นั้น แล้ว จึง ให้ เรียก ประชุม บรรดา คนใหญ่ คนโต ใน พวก อสูร มา
พร้อม กัน มี แท้กัน ๑ ห่อแซ ๑ ไซ้ ตวน ๑ บ่อเบย ๑ ครั้น แล้ว จึงถาม
ว่า เฮ้ย พวก เรา รู้ แล้ว รึ ว่า ถ้า ย้าย พวก เทวดา มัน จะ ออก บ้าน ออก
รวง สุก กัน ใหญ่ ! อสูร ทั้ง นั้น ก็ ร้อง พร้อม กัน ว่า อ้อ จาย ! บะฉื่อ
ถูก ชน ยืน ออก ท่ายักษ์ แล้ว ร้อง ตะโกน อีก ว่า เรา ไม่ ต้อง ออก บ้าน นะ โว้ย
พวก ลูก สุ่ม ต่าง ก็ ยืน ดึง ร้อง เคยะ ๆ ดังนี้ ชน อีก บะฉื่อ กระแทบ เทา
บึง ชู กำปั่น ชน แล้ว แผลดเสียง ว่า เรา เชี่ยว มัน ให้ สุก ดัก ว่า นะ โว้ย ! พวก
อสูร ก็ กัก ขตะ ทั้ง นั้น ต่าง กระ โดด ตอย ทั้ง ตัว ชู กำปั่น ชน พร้อม กัน แล้ว
ตะโกน ว่า ฮ้อ !

ครั้น รุ่ง ชน เปน วันงาน ฝูง เทพธิดา ทั้งหลาย ต่าง ก็ มา เทยวด งาน ใน
สวรรค์ เวลานี้ อีก กระ ทัก ครั้ง โครัม เปน บอระเบ็ง บ้าน นั้น แบ่ง เปน
๒ แพนก คือ บ้าน การ พนัน ไป อยู่ พวก หนึ่ง เรียก ว่า ลำเพ็ง บ้าน ชาย
ของ อยู่ อีก พวก หนึ่ง จะ ให้ อยู่ รวม กัน ไม่ได้ เพราะ ลำเพ็ง นั้น มัก จะ
เกิด รวน กัน ชน บ่อย ๆ เต็ม ทน ก ฉ่าย เทพธิดา พวก ที่ อยู่ ตาม บ้าน ก็
ร้อง เรียก ให้ เขา ไป ชื้อ ของ และ เล่น การ พนัน เสียง เขียว ครับ ๆ ขลุ่ย ขลุ่ย
ถ่อ ๑ ต่อ เขย่าเอง ได้ ใช้ ๕ ต่อ ครับ ๑๐ ต่อ ครับ ๑๐ ต่อ ครับ ฤก

แล้วไม่กิน ทุน ครบ เชิญ ๆ มอน ตีกาโด ครบ ๆ ส่วน พวกที่เข้าไปเดิน
ถ้าเคราะห์ดี ก็กระเบา ค่อย หน้าตา เบิกบาน พวกนี้ไป เคียง เหล่าเฮฮา
ถ้าเคราะห์ร้าย เกิดยง กระเบา ก็เหว คอ ตก หน้าซีด เหมือนไก่ปัก ฝ่าย
พวกที่ พอใจ ใน ทาง เยือก นาง พ้า ต่างก็ เสร็จ เข้าไปใน โรง เต้นรำ เทียว
เชิญ นาง พ้า จับคู่ เต้นรำ ด้วย เคียง คนตัว ที่ บรรเลง นั้น ไพเราะ นัก จน
พวกที่ เต้น ไม่ เปน กั อด หาย ไป นิ่ง ชะงัด คอ ดู โดย ไม่ รู้ ลึก เบื่อ หนัก ๆ เข้า
อยาก เยือก เค็ม ก้าง ถึง กับ โดด เข้าไป ดู นาง พ้า ที่ เต้น ไม่ เปน ด้วย กัน
พา เข้าไป เต้น ย่าง ผิด เท้า สดุด และ เขยิบ เทา กัน จน หวัด หัก หัก จะ หลุด
ตาย ก็มี ครน รู้ ลึก หัก ต่าง ก็ ไป หา อาหาร กิน ตาม ร้าน ขาย อาหาร
แต่ โดย มาก มัก จะ ไป ที่ นาง พ้า สาว ๆ ขาย และ เต้น เกร็ง ด้าย เพราะ
ได้ กิน พตาง เยือก พตาง ค่อย ฝ่าย พวก นาง สาว ๆ นั้น ก็ ล้ำ คัญ ไม่
หยอก ชาย หู ชาย ตา ทำ ตั้ง ร้อง เรียก เจ้า เก๋ เจ๊ ยะ เต ได้ ๆ ! เคียง แจ่ว ๆ
เทพยดา หนุ่ม ๆ เมื่อ ได้ พง เคียง หวาน ๆ เย็น ๆ เข้า เช่น นั้น ใคร เค้า จะ
อด ได้ ต่าง ก็ เช่ กัน เข้า ไป กิน จน แน่น ร้าน มิ ได้ ขาด ร้าน ขาย น้ำชา
เช่น นั้น มี อยู่ มาก มาย นัก แต่ ก็ มี คน กิน เค็ม แน่น ทุก ร้าน เหมือน กัน
กิน พตาง เยือก พตาง เคียง เฮฮา เปน ที่ บรรเลงใจ

ใน จำ พวก ร้าน ขาย น้ำชา นั้น มีอยู่ ร้าน หนึ่ง ซึ่งมี เทพยดา หนุ่ม ๆ
เข้าไป ประชุม อยู่ แน่น เต็ม อ นาง เทพธิดา ผู้ เปน เจ้า ของ ร้าน นั้น คือ นาง
อ้วน ชัย ซึ่ง เปน เทพธิดา ที่มี รูป ตัณษณ งาม วิดาศ จะ หา ไหน ใน สวรรค์
เป้น ไม่ มี เทม พอ เชย ช้อ ถึง นาง เทพธิดา อ้วน ชัย แล้ว เทพยดา ทาง หมด สวรรค์
เป้น ต้อง ยก นว เปน เคียง เคียว กัน ว่า ออ ทู ชู ! ครน เมื่อ นาง ได้ ทราบ

ชาวว่าจะมีงานรื่นเริงจึงได้มาตั้งร้านขายน้ำชาขึ้นแต่ผู้เดียวโดยนางนกเชื้อนั้น
 ใจว่า แต่ตัวนางคนเดียวก็คงจะต่อให้ พวกเทพบุตรหนุ่ม ๆ เข้าไปคิดบ่วง
 ได้มากพอจึงมิได้หาใครอื่นอีก นับแต่เวลาค่ำวันนั้นในร้านของนาง
 มีคนแน่นไม่มีเวลาว่าง ทั้งเป็นด้วยนางเข้าใจปรนนิบัติด้วยจึงมีคน
 ชอบมากเช่น มีการนั่งคักจุตบุหรี่ยิบข้าง ขบเมียด กวยจี๊ แด้ว ฟันให้เข้า
 ปาก เทพยดาที่นั่งอยู่ห่าง ๆ ได้ โดยไม่ต้องใช้มือจับ และไม่พลาดปาก
 บ้าง ก็ร้องเพลง ตีฉิม ส่วน พวก เทพยดา ก็ เชื้อฮา จูบ บ้าง กอด บ้าง จับ
 โยนไปใส่ ตัก องค์ ไน้อง คน ผัดต เปื้อนกันไป ถึง ท้าย อัฐ ก็หมด
 กระเบาะ เหาะ หน้า เมื่อย ออกจากร้าน องค์หญิง อีก เข้าไป แทน ผัดต
 กัน เรื่อย อยู่ เช่นนั้น ตลอด เวลา มิได้ขาด ครั้น ถึง เวลา ๒ ยามเศษ
 เฉาก๊วย ประมุข ของ ฝ่าย เทพยดา พร้อม ด้วย ลูก กระโถยตัว กันอีก มีเตียง
 ยืน ๑ เคาทง ๑ มัดว ๑ เย็นเค ๑ รวม ๔ นายพากัน เทียว มา
 ถึง ร้าน ของ นางเทพยดา อ้วนซุย เฉาก๊วย แต่เห็น นาง กำลังนั่ง คัดดินอยู่
 กับ เทพยดา องค์ หนึ่ง ก็ ชักฉุน คน หมด ขนมา ทนท เรียก ลูกน้อง เหาะ
 ตรึง เข้าไปใน ร้าน ฝ่าย เทพยดา องค์ ที่ กำลัง พนอ นาง อ้วน ซุย อยู่
 ครั้น เห็นจ้าว พ่อเลื้อยตรง เข้าไป เช่นนั้น ก็ ตกใจ เหลือ สติ กำลัง รับ
 เหยียด นาง ถึงเค้ เก้ ไป แด้วก็ กลับ หลังหัน เหาะ ดินดิน ออกทาง หลังร้าน
 แทบไม่ รู้จัก ทางไป รวม ทั้ง องค์อื่น ด้วย ฝ่าย เทพยดา อ้วน ซุย โง่ง
 ถูก ชนได้ ครั้น เห็น เฉาก๊วย ยืนคาขวาง อยู่ ก็ หวระวระ คิก โผ เข้าไป หาพดาง
 ว่า เจียะเค้ แะ้เท่าต้อ! เจียะเค้ แะ้ระอาเฮ้ย! อยู่ มิได้ ขาดปาก เฉาก๊วย

ได้ฟัง ก็ คลาย บ้าเลือด ตง ทันท ทนคว้น เรียก ลูก สมนุ เข้า ไป นั่ง ร่วมโต๊ะ
พร้อมกัน แล้วนาง เทพธิดาตัวเอกก็ปรนนิบัติ อย่างที่เรียกกันว่า ไ้ ๆ นั้น
เป็น อย่าง เหลือ ขนาด

ฝ่ายบรรณ กับลูกน้อง ทั้งหลาย นับ ตั้งแต่ เวลา เหมงาน ก็พา ลูกสมุน
พล ๆ อีก มาก มาย เทียว เหาะ แหะ ไม่ เลือกว่า หน้า อินทร์ หน้า พรหม
บางที่ เทพธิดา เหาะ มา ดี ๆ ก็ตรง เข้า ไป กระแทบ โหด เอา จน หมวก หลุด
ตกลงไป และ บางที่ ตรง เข้า ไป เตะ เอา คือ ๆ ก็มี ถ้า ยัง เป็น
นาง พ้า ด้วย แล้ว ยัง ทำ หนัก มี ขัน มัตรง เข้าไป กระ ชาก พวง ก้อน
เมฆ ที่ คาค อยู่ ขาด กระ จาย ไป ก็มี นาง พ้า นั้น ก็ คง นั่ง พับ เปียบ เหาะ
ตัวอง เบ็ด ลือ ไป บรรณ ทำ ตัว เป็น อ้าย เขา ระ ฟาด ังนั้น จน ไม่มี ใคร ถ้า
เหาะ เข้า ไป โกลั มี ข้าม ินาน ก็ มา ถึง ร้าน นาง อ้วน ชุย แม่ จอม สวรรค์
บรรณ เห็น เฉาก๊วย กับ พวก เฮฮา หน้าแดง ขำขย แม่ ตัว เอ อยู่ ดั่ง นั้น ก็ โกรธ
จน คา ยิบ หย ร้อง ดัง เลี้ยง ฮุ่น ว่า เฮ้ย มึง เห็น อ้าย หมา นั้น ไหม ดู ดู
มัน ทำ ยัง มัน มา ตอน ญ เหมือน กับ มา เสีย ยัง ดี กว่า ไม่ได้ มัน จะ ทำ คำ
คา ญ ยัง ไม่ได้ ต้อง เอา มัน ซิอะ ! พวก ลูกน้อง ได้ ฟัง ก็ เต้น เหยง ๆ
ไป ตาม กัน พดาง ร้อง ว่า เลยะ ซ้อา คักกอ ! บรรณ ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ เหาะ
ออก หน้า พวก ลูกสมุน ตรง เข้า ไป ใน ร้าน กระ ทับ เท้า ๑๐๓ ครั้ง แล้ว
ตะ โทน ว่า ปลด อย กัน ที่ เละระ วัย !

เฉาก๊วย หรือ เหยหน้า ขัน พอ เห็น บรรณ ยืน จัง ง่า อยู่ ก็ โกรธ ขกนาง
อ้วน ชุย ขึ้น ทุ้ม ไล่ หน้า เข้า โครม ไหญ่ บรรณ กับ นาง อ้วน ชุย ก็ เลย

กอดกัน ต้ม รับประทานไป ทั้งสอง คน เมื่อ ถูก ต้อง เนื้อ ศพ กัน เขา บระฉ้อ ก
 เหย หาย โกรธ นอน กระ แะ กัน อยู่ เฉาก๊วย มองดู แสบ ลูกตา นักโตด
 เตะ เข้า ให้ คน ตะอึก แด้ว ตวาด ว่า ทำ ได้ ค่อย หน้า ค่อยตา แร้ง ลง ไม่ รู้ ตัว
 นมึง บระฉ้อ ได้ สติ โกรธ นัก ทยาน ชื่น ยิน แด้ว ว่า มึง จะกิน คน เดียว เพื่อ
 ไม่ บิด ได้ มึง เสีย ตะ เฉาก๊วย โกรธ จน หน้า เบี้ยว หน้า บูด ตะโกน ว่า
 แะวะ ได้ น้ หว่า มึง จะโย กับกู กับอก กัน ตรง ๆ ดูกว่า ไว้ย! บระฉ้อ
 ไม่ ตอบ เบน แต่ ถูย เซพระ พุง เข้าตา เฉาก๊วย ก่อน เบื่อ เรื่อ เฉาก๊วย
 เห็น ยว ลูกตา นักโทษะ เตือด จน เหวดคด ถตา เข้า ทั้ง หมัด เต็ด ทันท บระฉ้อ
 หลบ ทัพ กลับ จับตัว เฉาก๊วย ชูขึ้น แด้ว ฟาด ลง ไป กับ พน ราน อย่าง ทำยิว
 ยึดตัว เฉาก๊วย นอน แอ้ง แม้ง จุกตา ประหลก ๆ พุด ไม่ ออก โบกมือ ให้
 ลูกน้อง ทำ การ แก้ว ศพ เบน จ้าตะหวั่น ฝ้าย เตียงฮั้น เคาทัง มี ตัว และ
 เย็นเต้ เห็น การ เบน ไป เช่น นั้น ก็ โตด เข้า ได้ บระฉ้อ พร้อม กัน พดาง ร้อง ว่า
 เชี่ยๆ พระ ไว้ย! เทพยดา ทั้ง หาย ได้ พัง ดัง นั้น กกร กัน เขา เเด่น งาน บระฉ้อ
 ทันท เข้า ทั้ง กัน คนตะ หนบ ต้อง หนบ ไม่ เตือก ว่า ที่ไหน พอ บระฉ้อ หน
 ไป ทางไหน ก็ แดก ฮื่อ เหมือน เเด่นกา พักไซ้ หนัก เข้า บระฉ้อ เห็น ว่า จะ
 หนไม่ ไหว ก็ ตะ โทษะ เรียก ให้ ลูก ต้มุน เข้า ช่วย เตียง ฮั้น แท้ กัน ฮื่อ แะ
 ไข่ตวน และ บ่อเบี้ย ได้ พัง กักร้อง เต๊ะระ โตด เข้า เตะ ค่อย ตะดูลย์ ไม่ เตือก
 หน้า พวก ลูก ตะได้น้อย ๆ ก็ เย ประดัง กัน เขา ร่วม มือ ด้วย ต่าง
 กอด รั้ว วัด อาภาศ ไป เบน คู้ ๆ ปาก กัด มือ ตบ ตัน กับ ไม่ ละถด ถ้า
 ใคร อ่อน ฝมือ ก็ ทุ แหว่ง จมูก จัน ตา ประทุไป ตาม เรือง มี ขำ ราน ก็ พัง

ทลาย ดัง ครืนใหญ่ ดัง สนั่นไป ทง สวรรค์ แต่ พวก ที่ ต่อ กร กัน อยู่
นั้น จะ เล็ก กะหาไม่ กลับ ยัง เตือด เตือด เข้า ได้ กัน หนัก ช้น กว่า เค็ม ออก

ขณะ นั้น ปาทัง โก่ สุด ใจ ัว กับ จา โม เชี่ยน หนึ่ง พร้อม ด้วย เหล่า
สาว สวรรค์ กำนตโน และ พวก เทพยดา ที่ รับ ใช้ โกล ชิต กำลัง ประพาส
ตาม ร้าน ขาย ของ อยู่ ครั้น เมื่อ ถึง เวล การ จด จด เริ่ม ช้น พวก
เทพยดา ที่ เค้น แวด ล้อม ไป เปน ขบวน นั้น ก็ วิ่ง จุก ๆ ไป ที่ ตะ องค์ สอง
องค์ จน ไม่ มี เหลือ ปาทัง โก่ สุด ใจ ัว แผลง ใจ นึก คิด ว่า อ้าย พวก นั้น
นัด กัน กิน ยา ถ่าย ท้อง หรือ ยัง ไง จึง ได้ วิ่ง กลับ ไป ไม่ รู้ จัก หยุด จัก หย่อน
จน ไม่ มี เหลือ มิ ช้ำ ก็ ได้ ยืน เสี่ยง ร้าน พัง ทลาย ดัง ครืน สนั่น เชี่ยน หนึ่ง
ทั้ง ทลาย ต่าง ก็ ตก ใจ ร้อง ู๊ด ู๊ด ู๊ด กระ ทุ ทุ ทุ เข้า กอด ปาทัง โก่ สุด ใจ ัว
พร้อม กัน บ้าง ก็ ช้ อยู่ บน คอ บ้าง ก็ กอด บน เอว ยอ ยุค ชุ ด แขน วั ด
กอด แน่น ไป จน ปาทัง โก่ สุด ใจ ัว หาย ใจ แหม้ม ๆ ร้อง ถ้น ว่า คั้ว ๆ
ไฉน ! ไฉน ! ไฉน ! อ้อ อ้าย ช้ เดียว ไฉน , คั้ว ๆ จา โม ไฉน ! แต่ นาง เหล่า
นั้น มี พัง กลับ กอด รัด แน่น ช้น อีก ปาทัง โก่ สุด ใจ ัว ช้ ใจ ยิ่ง นึก เเต
เหาะ ร่อน ไป เปน กลุ่ม ดัง นั้น คัด ทาง ตรง ไป ทาง ร้าน ขาย เครื่อง กิน
มิ ช้ำ ก็ มา ถึง ส้ม ร ภูมิ ชัย ปาทัง โก่ สุด ใจ ัว แด เห็น ร้าน ด้วย ๆ งาม ๆ
พั้ง เปน ระเน พวก เทพยดา กับ พวณ อสูร กอด พัด กัน เปน กลุ่ม เปน คู่ ๆ
อยู่ ที่ บ้าง นอน แล่ สัก กระ หาด จวน จะ ขาด ใจ อยู่ กั้ม ที่ บ้าง ขา แขน หัก
ปวด หน้า ช้ เหลือ ๒ นิ้ว ร้อง โอ๊ย ๆ อยู่ กั้ม ที่ บ้าง เม่า จน สู้ ใคร ไม่ ได้ เทียว
เหาะ ไหว ว่า กั้ว กอด นาง พ้า ช้ แด กัณ ดวง เดียว ได้ กัน เปน คู่ เล่น กัน หาง อยู่ กั้ม

ครั้นแล้ว ปาทังโก อยู่ใจ จึงถาม นางเทพธิดา อ้วนซุย ว่า เรื่องมัน
 เป็นยังไงกันวะ มึงจง ให้การไป ตามจริง ถ้า มึง นึก แต่ เพียง
 ในใจ ว่า จะโกหกกูเท่านั้น มึง ต้อง กลาย เป็น แขน้ ไป ที่เดียว นางอ้วนซุย
 ได้ฟัง ก็ ตกใจ คาง สั่น รับ บรรยาย เรื่อง ราว ไป ตาม ความ จริง คง แต่ ตน
 จน ออกลาน ทุก ประการ ปาทังโก อยู่ใจ กรวด จม คอช แยก เขียว ยิ่ง ฟัน
 แล้ว คิดว่า เหม่! คิด อ้าย พวก หมก มุ่น ไป ด้วย กาม ก็ เด็ด มึง
 นี่ เป็น เทวดา เตี้ย เปเต่า ๆ ยัง คิด ทาง โตเถ ไม่ ได้ อีก ระวัง มาก มึง ระวัง
 จริง ๆ งานนี้ เป็นงาน สั้นๆ มึง ยิง บังอาจ มา ตัก กัน ให้ วุ่น วาย อีก ใน
 ทันใด นั้น บะฉิอ ก็ ทูต ขึ้น ว่า ข้าแต่ ท่าน ทงน เป็น การ สั้นๆ ของ ข้าพเจ้า พะ
 ปาทังโก อยู่ใจ กัน กระ แทก เพราะ ความ โกรธ ลง อีก ใหญ่ ครั้น แล้ว
 ก็ ตก ขึ้น ชีหน้า บะฉิอ ตะโกน ว่า อ้าย บะฉิอ กู กำลัง พด้อย ตะ มง คอย สอด
 แชม ยิง เต็ม ออ เทียว บัดนี้ เดียว พอ ให้ ตก คน คน ยัง รุ่ง วัน ยัง คำ ไม่
 ให้ หยุต เตียน มึง เฉากวย ได้ ฟัง คาง นั้น ก็ ทูต ขึ้น ว่า ข้าแต่ ท่าน ดี เหมือน
 กัน พะ ข้าพเจ้า เต็มใจ เต็ม ออ เหมือน กัน เมื่อ ไหว้ ก็ ได้ พะ ปาทังโก
 อยู่ใจ ถมแผ่ ลง ทง ยน เพราะ โทสะ ขึ้น กัด มุม ส้มของ พอ ผลุด ตก ขึ้น ได้
 ก็ ตาตุก คิดว่า เขา อีก แล้ว แชม อีก แล้ว อ้าย พวกนี้ กวนใจ นึก มึง
 อยาก ตัก นก หรือ ดี แล้ว กุจะ ให้ มึง ไป ตัก นก ทอน จะ มา รวน กัน บน
 สวรรค์ นี้ ไม่ ได้ เดียว! กุจะ หา ที่ ให้ มึง ไป อยู่ ก่อน ว่า แล้ว ก็ มง
 ไป มอง มา หา ของ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ที่ จะ ทำ เป็น ที่ อาศัย ของ พวก นั้น แต่
 มิ ได้ เห็น สิ่ง ใด เหมาะ ลง ทำ แด เห็น กัน กระต๊อจ ซึ่ง นาง อ้วนซุย ชาย เป็น
 เครื่อง กัน กับ นก หก กระ จาย เรยราด อยู่ กัน ก ชนใด จง ร้อง ดัง กว๊ว จับ

เขียนทั้ง ว่า เฮ้ย เฮ้ง ไป เก็บ ก่อน ละตอจัน นมา ก่อน หนึ่ง กอยจับ เขียน
ทั้งได้ ฟังก็ ประหลาดใจ จึงถาม ว่า ข้าแต่ท่าน ถ้า ท่าน หิว แล้ว ก็เชิญ
กลับไปกิน ที่ วิมาน ดังว่า จะมา เก็บ ของ ตก ๆ อย่างนี้ กิน ดูเปน การ
มีสมควร อย่างยิ่ง ไปทางโก๋ สุดใจได้ ฟัง ก็โกรธ เหตือ ขนาด กระตบ
ยอด เท้า ที่หนึ่ง แล้วว่า อ้าย บัด ชบ มิ่ง น อวดดี กำเริบ มา ตั้ง สอน นาย ได้
นี้หว่า ใคร จะแตก เข้าไป ได้ ก็ไม่แตก หรือ ก แต่ถ้าจะ แตก แล้ว ละก็อย่า
ว่า แต่ มิ่ง จะมา ห้าม เลย ขอให้ น้อง สาว เริ่ม ๆ ของ มิ่ง มา ห้าม ก ก็
ไม่ ฟัง ไป ๆ เก็บ มา ก่อน หนึ่ง เร็ว ช้ ! กอยจับ เขียน ทั้ง ตกใจ นึก
รับ เหวะ ไป กวาด เอา ก่อน ละตอจัน นี ๆ ก่อน เข้า ไป ให้ หอบ เมื่อ เรือ
ไปทางโก๋ สุดใจได้ แด เห็น ก็ฉุน ควาด ว่า บอก ให้ เอา มา ก่อน เดียว นมิ่ง เอา
มา สุ่ม หิว มิ่ง รี แต่ กัด เหมือน กัน เฮ้ย ตั้ง เอา มา ให้ ข้า ลอง ชิม ก่อน หนึ่ง ชี
แล้ว เอา ที่ เหลือน นี รวม กัน เข้า ให้ เปน ก่อน เดียว เร็ว เข้า กอยจับ
เขียน ทั้ง ได้ ฟัง ก็ นวด ก่อน ละตอจัน นี ๆ ให้ ผสม เปน ก่อน เดียว กัน มี ข้า
ก็ กลาย เปน ก่อน แม้ ผสม กับ น้ำ คาด ก่อน เมื่อ เรือ ถม ๆ เห็น ยอ เหนอะ
วาง อยู่

ครั้น แล้ว ไปทางโก๋ สุดใจได้ จึง ควาด ว่า ดูรา อ้าย มะฉ้อ กับ พวก
มี อ้าย แหก กน อ้าย หือ แซ อ้าย ไซ่ ดวน อ้าย บ้อ เบี้ย ซึ่ง เปน จำ เลย ที่ ๑
อ้าย เฉา ก้อย กับ พวก มี อ้าย เตยง ชุ่น อ้าย เตาทัง อ้าย มั่ง ตัว อ้าย เย็น เต
ซึ่ง เปน จำ เลย ที่ ๒ มิ่ง นี ถูก อ้อ อ้วน ชูย ฟ้อง ว่า เข้า ไป ทำ การ วิอาท
บาท หลง กัน ใน บ้าน ของ มัน จน เกิด การ ฉิบหาย ชน และ มิ่ง ก่ สาร
ภาพ โดย ชื่น หู มี หน้า ชำ ยัง จะ ราน อยาก จะ ดก กับ ด้วย ชก ฉนั้น กู

จึงจะต้อง คัดเลือก ตั้งโทษ มั่ง อย่าง ยุติธรรม ที่สุด มั่ง อยาก จะ คัด กัน ทั่ว
ไม่ว่า แต่ จะ มา ตักกัน บน สวรรค์ นี้ไม่ได้ ภูจะ ทำ โลก อีก โลก หนึ่ง ให้
มั่ง ไป ตักกัน เถน ให้ เย็น ปอด นี่แหละ ก่อน กระตอจัน แหะระ คือ โลก ของ มั่ง
ภูจะให้ มั่ง ตาย เต็ม ภู มั่ง จึง ไป เอา กำเนิด เกิด อยู่ ใน ก่อน กระตอจัน เกิด
แล้ว จึง ตักกัน ให้ นิบหาย ตาย โหง อย่าง กลับ มา บน น ออกละ เอ้า ภูจะให้
มั่ง ตาย เต็ม ภู แหะระ ระวัง เตรียม ตัว เจ้! หนอ! ซา! หลง จัง
ซัวไว้ย! พอ ขาด คำ ปวง เทพธิดา และ อสูร นั้น ๆ ก็ หัว สั่น หัว คด ตอน
นั้น โยก โดก เดก ๆ ลึก คุ้ คุ้ ร้อง ไฉ่ย้า! ออก มา พร้อม กัน ค้าง ดัน ไป ทั้ง
สรวง สวรรค์ แล้ว ก็ ล้ม ฟูม ลง ตาย ทั้ง ดัน ปา ทัง โก่ อยู่ ใจ ใจ ก็ ร้าย มนต์
เรียก ให้ ดวง วิญญาณ ของ พวก นั้น ออก มา ดวง วิญญาณ ทั้ง หลาก
ก็ พุ่ง จู๊ด ๆ ออก จาก ช่อง ทวาร ของ พวก นั้น มี รัศมี เขียว ๆ แดง ๆ
เหมือน ผี กระตือ ลอย เข้า ไป หา ปา ทัง โก่ อยู่ ใจ ใจ ปา ทัง โก่ อยู่ ใจ ใจ ก็
หุบ เอา ดวง วิญญาณ นั้น ๆ ผั่ง เข้า ไป ใน ก่อน กระตอจัน ทั้ง ดัน รวม ๑๐ ดวง
ด้วย กัน ครั้น แล้ว จึง ว่า แก่ นาง เทพธิดา อ้วน ชูย ว่า ตัว มั่ง นั้น กัน น
ว่า มี ฤทธิ์เดช อย่าง เอา ๆ อยู่ ทำให้ อ้าย พวก บ้า นั้น ล้ม ตาย ไป ตาม ๆ
กัน ภูนี้ ไม่ ได้ ใจ มั่ง เลย ถ้า ภูปล่อย ให้ มั่ง อยู่ บน น ค่อย ไป อีก มั่ง คง ทำ
ให้ ไม่ ใคร ก็ ใคร นิบหาย ไป อีก เปน แน่ แน่ ๆ ดู ชู้ ภูดำ อยู่ หงับ ๆ
ยัง ยิง มา เถน ตา กับ ภูได้ นี้ เออ-อ้าว ดัน มา ยัก คุก กับ ภู เข้า อีก แล้ว
เอ! อีน เอย ไม่ ได้ มั่ง คง ตาย ๆ มั่ง ต้อง ไป อยู่ กับ อ้าย พวก กัน แล้ว
เปน ต้น เหตุ ให้ มัน ชวน กัน อีก เกิด แต่ ภูต้อง ให้ มั่ง ไป เกิด แปลก กว่า
อ้าย พวก นั้น ลัก หน้อย เฮ้ย อ้าย กวย จับ ไป เก็บ เป็ด ออก เม็ด กวย จมน

เปิดอกหนึ่ง กวดยจับ เชี่ยนทั้ง กรบไป เก็บ มาให้ โดยเร็ว ครั้นแล้ว
 ปาทังโก สุดใจ จึง ทวาด ว่า ตาย ชั่วะ! นาง อ้วน ชุ่ยได้ ฟังดัง นั้น
 กรองไธยา ออกมา ดึงต้น แดง ถัดม ลงถึง ตาย อยู่ในทันใด ปาทังโก
 สุดใจ เรียก เอา ดวง วิญญาณ ออกมา แล้วยัดใส่ใน เปิดอก เม็ดกวยจัน
 ประทับให้ คิด กัน อย่าง เดิม แล้ว ก็เอา ผัง เข้าไป ใน ก้อน กระตอจี้ เด็ดจ
 สรรพ หั้วเรากาก ๆ สั่งให้ กวดยจับ เชี่ยนทั้ง ยก เอา ก่อน กระตอจัน มาวาง
 ลงที่ กวาง แจง แล้ว ปาทังโก สุดใจ ก็ ง้าง ขา ตั้งท่า พอ ได้ ตก เศ โป้ง!
 ก้อน กระตอจี้ นั้น ก็ กระ เต้น ตอยดัง ๆ ไป ใน อากาศ เหมือน ลูก ฟุตบด!
 ปวง เทพดา ทง หลาย จัง ดู ก่อน กระตอจี้ ตอยดัง ๆ ๆ ไป จน สุด ส่าย ตา
 แต่ ไม่ เห็น ดัง นั้น ต่าง ก็ ตกใจ เปดง ลำ เนียง ออกมา พร้อม กัน ดัง นั้น
 ณ พาดำ ไธยา!

* * * * *

ก้อน กระตอจี้ มา ตอย ค้าง ๆ อยู่ กวาง อากาศ ช้า นาน หลาย พนม
 ชาติ ทง หลาย ที่ อยู่ ใน อากาศ ก็ เข้า จับ จน แฉ่ง ทัวไป ที่ กระบี่ ม กระบี่
 แดง ถัดม ลงไป ก็ กตาย เป็น ภูเขา แดง แฉ่ง หนอง คลอง คู แม่น้ำ ดำธาร
 นาน เข้า ๆ ก็ มี หย้าง ออก ขน ตาม พน แฉ่ง และมี สัตว์ คือ ที่ เรียก กัน ว่า ดิน ใน
 ทุกวัน และ ก่อน กระตอจี้ นก คือ โดก ที่ เรา อยู่ เอง ต่อ จาก นั้น มา ออก พนม
 ถัดม ต้นไม ต่าง ๆ ออก ขน ออก สืบ ชนิด เป็น ครวง แรก ที่ มี ต้นไม เกิด ขน ต้นไม
 สืบ ชนิด นั้น คือ ต้น มะม่วง ๑ ต้น ถันจี้ ๑ ต้น ถันปรีด ๑ แห้ว ๑ ต้น จุก พดด้ ๑
 ต้น มะนาว ๑ ต้น ผัวจ ๑ ต้น ขุน ๑ ต้น กส้วย ๑ ต้น ถันมอ ๑ ต่าง งอกงาม
 เจริญ ขน ทุกวัน คั้น

ฝ่าย คน มะม่วง ครั้น เจริญ ชนจน ถึงคราว ผลิต จึง แผลด ผลิตออกมา
ใบหนึ่ง นาน จนเข้าถึง โศขณ ทุกท จน โศขณ ประมาณ เท่าพอม ทั่ว
กัณธ ดีเยี่ยม บัด แล้ว ค่อย ๆ ห้าม ต่อมา ๆ จนสู่ มัดกษณ เป็นผลมะม่วง
แป๊ะ ช่วย ล้วย แปล เป็นไทย ว่า มะม่วง อกร่อง ครั้น สุกจนเต็ม ที่ ก็
ระเบิด แดก ออก ภายใน เม็ดนั้น มีรูป มนุษย์ ผู้ชาย อยู่ มัดกษณดังตาม
สัณฐาน เขียว บัด สูง ประมาณ ๓๐๐๐๐๐๐ เขียว พอเม็ด แดก ออก ชายผู้นั้น
ก็กระโดดออกมา ที่คอมบาย แว่นอันหนึ่ง มหันต์ลือจาวไว้ว่า 'เจ้าขอ
แป๊ะ ช่วย ล้วย ตมปาก ของ เจ้า เป้า ถูก ผู้ใด เข้า ต้อง ตาย ทันที' และถ้า
เจ้า กินอาหาร อะไร เข้าไป ทาง ปาก เมื่อไร เจ้า ต้อง ตาย ทันที' แป๊ะ
ช่วย ล้วย อ่าน หนังสือ ออก ก็ทราบใน ข้อ ความ นั้น ต่อมา ก็เอา เนื้อ
มะม่วงกิน เป็น อาหาร แต่ ก็มักดำ กิน ทาง ปาก ต้อง เอายัดใส่ เข้าทาง ทวาร
ทุกๆ ครั้ง ครั้น แล้ว ก็เที่ยว พเนจร ไป ตาม ที่ ต่าง ๆ

ฝ่าย คน ตันจิ ครั้น ถึง คราว ก็ผลิต ๆ เทียว โศขณ ๆ จนสู่ ก็ แดก
ออก มีชาย ผู้หนึ่ง อยู่ ในนั้น สัณฐาน แดง แจ่ม เมื่อ เม็ด แดก ก็ออกมา
มีบาย แว่น คอ จาวไว้ว่า 'เจ้า ขอ เนย กวีย หัว ของ เจ้า ชนใคร
เจ้า ต้อง ตาย ทันที' มือ ของ เจ้า ต้อง กอด ออก อยู่ เสมอ ถ้า แม่ เอา ออก
เจ้า ต้อง ตาย ทันที' เนย กวีย ทราบ ข้อ ความ ดังนั้น ก็ทำ ตาม แล้ว ก็เที่ยว
ไป ค้น ดีปรส ก็ ผลิต เหมือน กัน เมื่อ สุก ก็ แดก ออก มีชาย อยู่ ในนั้น
สัณฐาน เหลือง ออมี บาย แว่น คอ บอกไว้ว่า 'เจ้า ขอ ไข่ ได้' มือ
เจ้า ไป ถูก ใคร เจ้า ต้อง ตาย ทันที' ถ้า เจ้า ยกตน ชนพณดิน พรหม กัน ทั้ง
ต้องค้น เมื่อไร เจ้า ต้อง ตาย ทันที' ไข่ ได้ รู้ ก็ ประพฤติ ตาม แล้ว ก็ ออก

เที่ยวไป คนแหวกเส้นเคียวกัน เมื่อหมวกแกเขาก็ดอกออกมาชาย
 อยู่ในนั้นถึงกายขาวจืดจาง มบ้ายแฉวนคอว่า 'เจ้าซอจซึ่ง คนของ
 เจ้าแต่ละใคร เขาต้องตายทันที ถ้าเจ้าพูดเมื่อไร เจ้าต้องตายทันที'
 จซึ่งได้ทราบก็ทำเป็นโง่ตามคำนั้น คนถูกพลบก็เหมือนกัน เมื่อ
 ถูกแกเขาก็ดอกออกมาชายถึงแดดแจ่มอยู่ในนั้น มบ้ายแฉวนคอว่า
 'เจ้าซอจซึ่งได้ เจ้าถูกนำตายถูกใครเขาเป็นต้องตายทันที' แต่
 หน้าเจ้านั้นต้องหัวเราะเด๋มเมื่อถามเมื่อไร เจ้าต้องตายทันที' ซึ่งได้
 ใจรู้ดังนั้นก็ต้องจำหัวเราะแห้งอยู่ตลอดเวลา ครั้นแฉวกก็เที่ยวสัญญา
 ไป มีขามีนานต่างก็มาพบกัน ชายทั้ง ๕ นั้นคือพวกเทวดาหัวไม
 ทั้ง ๕ ที่จุติมานั้นเอง ครั้นมาพบกันเขาต่างก็ให้รู้สึกชอบหน้ากัน
 ขนทันที จึงลำบากเป็นพี่น้องตามหัวจมท้ายด้วยกัน และเที่ยวไปด้วยกัน

ส่วนคนมะนาวครั้นถึงคราวก็ออกผลเหมือนกัน แฉวกอม
 แฉวกออกมาชายอยู่ในที่กายเขียวจืดมือถือเกาทัณฑ์ มบ้ายแฉวน
 คอว่า 'เจ้าซอซึ่ง ภากะย มณโฆ ทางเกาทัณฑ์ เป็นอย่างเอ'
 ซึ่งภากะยครั้นออกมาถึงเกาทัณฑ์ตะไปไม่รู้จักหยุดจักหย่อน ต้น
 มวงก็มถูกและเมื่อแฉวกออกมาชายคนหนึ่งถึงกายเขียวเหลืองมือถือ
 ลูกตุ้ม มบ้ายแฉวนคอบอกว่า 'เจ้าซอบกเกย มณโฆ ทางลูกตุ้ม อย่าง
 ซึ่ง' บกเกยพอออกมาถึงลูกตุ้มก็ไม่เลิกว่าอะไรต่ออะไร
 คนขนุนครั้นเมื่อผลก็ออกมาชายวงอยู่ยวงเดียวมีชายอยู่ในนั้นถึงกาย
 เหลืองอ้อยมือถือทวน มบ้ายทคอบว่า 'เจ้าซอต่อถือ บด มณโฆ

เขยวจึงในทางทวน คอต่อ บัดใด ทราบ ก็ โอด ออกมา แทะ คพิด คพอ
ไปไม่ ละครต คน กตวย ครน แดว ก็ออก ปลัด เมื่อ กาม รวง หมด กิม
ชาย หุดต ออกมา ดีกาย แดง แจ ถอ กระบ ๒ มอ มบ้าย แววน คอว่า 'เจ้า
ซอ เกง เจยว มลมือ ดันทตใน ทาง เพดง กระบ อย่างยอดเยียม' เกงเจยว
พอ หุดต ออกมา ก็พน บน พนปไม่ ว่า อะไร คน ส้มอ พอผล แก่ ก็แตก
ออก มชาย โดต ออกมา ดีกาย ดี ไค้ก มอ ถอ จ้าว มบ้าย แววน คอว่า 'เจ้า
ซอ กานา มลมือ เดด นกใน ทาง จ้าว' กานา รุดนง กพน อะไร ต่อมี
อะไร เปน จุน มหา จุนไป หมด คน ทง ๕ น เทยว ไป มีชา กพบ กัน
ต่าง กิร ถัก ซอบ อธิยาศัย กัน ทนท เมื่อเห็น กันเขา เพราะพวกนคอปพวก
อสูร ทาย มา นน เอง จึงสาบาต เปนพนอง นา ห่งใจ เดียวกัน แล้ว
เทยวไป ด้วยกัน ทง โขยง

อยู่ มาวัน หนึ่ง แป๊ะ ฮ่วย ส่วย กับ พวก พนอง พวกนี้ เดิน เทยวไปใน
โลก พอ เวตา เยน ก็มาถึง โลก แห่ง หนึ่ง สู้ นน กว่า พนดน แห่ง อน
แป๊ะ ฮ่วย ส่วย เห็น เปน ทเหมาะ จึง ชวนกัน ชนไป นง กัน อากาศ อยู่บนนั้น
ครน หนึ่ง อยู่ ดีกครุ หนึ่ง แป๊ะ ฮ่วย ส่วย กิร ถัก ว่าดินทตรง ควณง อยู่ นั้น กระ
เทอน ชยบ ๆ คน ชน มาก ก็ ตก ใจ โดต ทตง ชน ชน แล้ว ตะ โทน ว่า แผ่น ดิน
ไหวด้วย! พวก พี่น้อง ทง หตาย ได้ พัง ก็ โดต ตอย ๆ ไป ตาม ๆ
กัน ครน แล้วมอง ดูทตรง นน ก็เห็น ไปง่ นุน ๆ ชน มา อยู่ แห่ง เดียวตรง
ที่ แป๊ะ ฮ่วย ส่วย หนึ่ง แห่ง อื่น หาได้ กระเทอนไม่ แป๊ะ ฮ่วย ส่วย
ส่งสัย นก จึง ว่า อ้าย หยา ทตรง อื่นไม่ ยัก เปน อะไร แะะ เปน อยู่ตรง
น แห่ง เดียวเท่านั้น ยังได้ หักเราะ แห่ง แล้วว่า ถ้า จะมี อะไร อยู่ ใน

นั้น กระมัง พัดทอง ขุดดูที่^๕ แปะ ช่วยด้วยได้ พัง ก็เห็น ขอบ ด้วย โศก
 ตรง เข้าไป ค่อย ค่อย ดิน ตรง นั้น อยู่ เป็น จำ ตะหว่น พวก นั้น ก็ เข้า ช่วย
 กัน ไป ตาม เพลง มี วิชา ก็ แตะ เห็น ของ สิ่ง หนึ่ง เป็น หิน สีดำ โม่ ตี ออก มา
 คน ทั้ง นั้น แตะ เห็น ก็ ดีใจ เหว่ง ฝักร คุ้ย ดิน หนัก ขึ้น ดัก ครัว ใหญ่ ดิน ก็ ทลาย
 ลง เห็น เป็น หิน ก้อน ใหญ่ รูป ยาว ๆ รี ๆ เหมือน เป็ด ดอก เม็ด กวย จี้ แดก
 งรี อยู่ หน่อย หนึ่ง แตะ เห็น ข้าง ใน มี อะไร ฝน ทุบ ๆ โม่ ตี ๆ แปะ ช่วย ด้วย
 ระเบิด หาดใจ ยิ่งนัก ตะโกน บอก ว่า ข้าง ใน มี อะไร ด้วย ้วย เร็ว ! และ
 มัน ดู เร็ว ! ตุ๊ก หนึ่ง ทั้ง หาย เมื่อ ได้ พัง ก็ ตรง เข้า ไป ช่วย กัน และ ตรง
 ที่ เอา อยู่ หน่อย นั้น ตาม แค คน จะ ทำ ได้ โดย แรง คน ทั้ง ๕ คน ออก กำ ตั้ง
 ร้อง โต้ ติ๊ ๆ เหมือน แจก ดาก ช่าง ครัว เดียว หิน ที่ ประกม อยู่ นั้น ก็ แดก
 แยก ออก จาก กัน ดัง โป้ง ใหญ่ ของ ที่ อยู่ ข้าง ใน ก็ กระเด็น หัว ด้ ตอย
 โด่ง ชน ไป บน อากาศ แปะ ช่วย ด้วย กับ พันธ พากัน มอง ดู เห็น เป็น
 ตัว คน สีขาว จืด ดอย อยู่ ก็ สงสัย นัก พากัน เอา มือ ข้าง หน้า จ้อง ดู อยู่
 ช้านาน ก็ เห็น คน นั้น กลับ ตก ตู ๆ ๆ ลง มา ต่าง ก็ ดีใจ เตรียม ทำ ได้
 รับ เมื่อ ตก มา ถึง ดิน พอ คน นั้น ตก ลง แปะ ช่วย ด้วย ก็ กระโจน เข้า
 รวบ ตะครุบ ไว้ ได้ เลย ต้ม กัด ตั้ง ด้วย กัน ทั้ง คุ้ ตุ๊ก หนึ่ง ทั้ง หาย
 ก็ ต่าง รุม ล้อม กัน เข้า ไป ดู แปะ ช่วย ด้วย คตาย มือ ออก ก็ แตะ เห็น เป็น
 หญิง สาว คน หนึ่ง รูป ร้าง งด งาม ผิว ขาว เหลือง ดัง เม็ด ใน กวย จี้ หน้า ตา
 เป๋ง ป่อง ดี แก้ม ดัง กลับ กุหลาบ งาม ยิ่ง นัก นอก นั้น ต้ม ไม่ สดบ อยู่
 แปะ ช่วย ด้วย ตกลง ไป ใน เส้น ที่ แห่ง ควม งาม ของ นาง กอด จูบ แด้ว จูบ
 เต่า เป็น ช้านาน จน อิ่ม ใจ จึง หยุด ทำ เอา ตุ๊ก หนึ่ง อื่น ๆ กระ เขียน

กระหือรือ จมูก สูด ตม ฟุดฟิด ๆ ไปตาม ๆ กัน ใน บัดนั้น ก็ แทะ เห็น
 ไร่ ยาว หนึ่ง ผูก อยู่ ทิศ ทิศ หนึ่ง มี อักษร จารึก ว่า เจ้า ชื่อนาง กวย จ
 แป๊ะ ช่วย ด้วย เห็น ดังนั้น ก็ คิดใจ รับ แกะ ไข ให้ นาง พน พวก ลูกน้อง ต่าง
 ก็ ฝาย ปรอด บาง ถูมือ บาง พัด ให้ บาง อยู่ เป็น อด ห่าน มี ช้าง นาง ก็
 ค่อย ๆ ตม ตาม พน พอ แทะ เห็น คน ทั้ง ๕ อยู่ ณ ที่นั้น ก็ ยม ยวน ชายตา
 ยักคิ้ว บบ ทั้ง ๕ คน ก็ นาดาย โหด ยึด ดึง พร่อม กัน ต่าง เข้า คอย
 ประจอบ ประแจ จับ โน่น ทั้ง ๕ อยู่ มิ ได้ หยุด หย่อน นาง ก็ ปลด คอย ภาย ให้
 ชาย ทำ ตาม พอ ใจ สรวอด เต๋ เฮฮา อยู่ ณ ที่นั้น

ฝ่าย ซึ่ง กา เกย กับ พวก เขา วน นน คน ชน พอ ตม ตาม ก็ เขม่น ตาม ชาย
 จน หนึ่ง ตา โมง ๆ ที่เดียว ซึ่ง กา เกย คึก ใจ เห็น หน้า เข้า ปฏิกษา นื่อง ๆ
 ว่า วน นน เห็น จะ ไม่ เข้า ที่ เตี้ย แดง ตะ เพอน ดู ยัง ไง มัน จัก กระ เดิม
 ลูก นย่น ตา พัด แะ เกง เจียว ไต ทั้ง ๕ ก็ หัว เราะ แดง ว่า พ่อย่า วิดก ไป
 หน้อย เตย ะไร มัน จะ มา ก็ ให้ ูไป เอะ นื่อง จะ อด อด ต่อกว กับ มัน เอง
 เรา ไป เทียว กัน ให้ สุก คึก ว่า ว่า แดง ก็ ชวน กัน เดิน เทียว ไป ใน ราว ไร่
 มี ช้าง มี นาน ก็ มา ถึง ที่ โกล แป๊ะ ช่วย ด้วย กับ ลูก ตม นน ก็ คด นาง กวย จ อยู่
 บก เกย แทะ เห็น แทะ โกล ก็ สัก ใจ ให้ ซึ่ง กา เกย ดู ซึ่ง กา เกย มอง ดู ู สัก
 แปลก ใจ นึก เพราะ เห็น แป๊ะ ช่วย ด้วย กับ นื่อง ๆ นึ่ง สรวอด เต๋ กัน อยู่ เสง
 ๕ ออก กระ ทัก ขณะ นั้น พอ แป๊ะ ช่วย ด้วย จับ นาง กวย จ โย น เคาะ
 ตอย ชน ซึ่ง กา เกย พอ แทะ เห็น บบ ก็ ตา เบ่ง ชน ทน ที่ ร้อง บอก พวก
 พ้อง ว่า จา โย โย ! คน ทั้ง ๕ ไต พัง ก็ ร้อง ฮือ เจ๊ยะ ! ชน พร่อม กัน
 ซึ่ง กา เกย ออก หน้า โทง ๆ ตรง ไป ย่น คา หัว แป๊ะ ช่วย ด้วย อยู่ แดง วด ว่า

ชีเยะแบ่ กัณฑ์เถอะว้อย! ฝ่าย เป๊ยะฮ่วย ด้วย เวลา นั้น กำลัง หุ้อ หา
 ไต ยืนไม่ หัวเราะกัน เรื่อย ซึ่ง กาเกยเห็น ดงนั้น กิ่ง ไกรข หนักยกเท้า
 ขน กระ ทัพ ลง ไป กลาง หม่อม เป๊ยะฮ่วย ด้วย จน หัว ทัพ ลงไป คำ เขา ท้อง
 น้อย นาง กวยจุ จุก แอ็ด ๆ อยู่ เป๊ยะฮ่วย ด้วย ตก ที่ตั้ง ขน ได้ พอ แดเห็น
 ซึ่งกา เกย กับ พวก ยืน เอวคด อยู่ กลุ่ม จน หุ้ด ตระ โทน ว่า มึง มา ยืน ดูอะไร
 อะ ผัวเมียเขา จะกอด อย่า ขวาง กลาง ชั่วจะฮ้าย เขียว ส่วน ซึ่ง กาเกยได้
 ฟัง ก็ ไกรข คว้าดว่า เหม่ ฮ้ายน้อจ้อแบ่ นก มึงนะวี เป็นผัวเขา ฮ้ายโกหกไม่
 ใช้ความคิด เมียมึง ๆจะมา ปด้อย ฮ้ายพล หมายันทั้ง กัน เด่นวี ฤย!
 โกหกทั้งทก ก็ให้กู จับได้ ผู หึง คนนี้ ต้องไม่ ใช้ เมียมึง หรือเมียฮ้ายใคร ๆ
 ทั่วหมคน กูจะเอาไปเฮ้ย เอามาให้กูเร็ว บัดโฮ! เดียวพอพระชะเดียนมึง
 เป๊ยะฮ่วย ด้วยได้ ฟัง ก็ ไกรข จน ฟังปด้น ร้องว่า ทุกฮ้ายถ้ออำนาจเป็น ธรรม
 มึงถอดยงใจมึงถจะมาระยกรของเขาดื้อ ๆ ราวกับเขาเป็นทาสนาเงินของมึง
 มึงว จะเอา ผู หึง คนนี้ แนะ เฮ้ย ถ้า มึง อยากได้จริง ๆ มึง มาฮ้วนกับกู
 ดัก ตั้ง หนึ่ง ก้อนเถอะ อะใคร ต่เป็นได้กัน ซึ่ง กาเกยได้ ฟัง ก็ ไกรข แด
 ว่าเขา ชั่วจะใคร จะถ้วมึง มา เขียน หัว กัน ดัก พัก หนึ่ง ก็ได้ เป๊ยะฮ่วย
 ด้วยได้ ฟัง จึง ว่า ฮ้ายเขียน หัวกัน มันไม่ ส่นุก ดอก อะมา ๆ ต้องผ่มือ
 กัณฑ์เถอะอะใคร ฮวย ก็ต้อง คาย หัว แนะ แหะดะ ซึ่งกาเกยได้ ฟัง ก็ ร้อง
 ว่าเขาชั่ววะ มึงก็คน กูกักคน ดิบ หัว เหมือนกัน ขาม กัขาม หนึ่ง เหมือน
 กัน มาชั่ววะ ว่าแล้ว ก็เอา คันเกาทัณฑ์ ฟาดลงไป เด่ม เหม่ยว เป๊ยะฮ่วย
 ด้วย หดบ ทัพ เดย โดน เขา นาง กวยจุ กระเด็นไป ประมาณ ๒๐๐ คืบ เป๊ยะ

ช่วย ล้วย มื่อ เปด้า ตรง เขา ปด้า ซัง กาเกย เปน อตหม่าน ซังกาเกย ก
 หลบ เปน ควัน แต่ มีข้า ก็ถูก เป๊ะ ช่วย ล้วย ชัดชา ต้มเผตง แล้วกระต๊บ หน้า
 เข้า บังใหญ่ ซังกาเกย คิง จมูกหัก บบแบน แบนแป๊ะ เดือด เดือด ชัก ลูก
 เกาทัณฑ์ ชน พาด สาย แล้ว ผาด แผลงไป โดย กำตัง โดน เป๊ะ ช่วย ล้วย เข้า
 กตาง พุงเลย ปิวหัวอคิด ปลาด ลูกเกาทัณฑ์ ตอย ต้อย ๆ ไปตกตงข้างควันาง
 กวยจ เตย กอด กัน กตม กตงไป แค หา เปน อันตราย อะไร ไม่

จั้ง เจา คน มีพิษ เห็น พชาย เตย ที่ ดึง นั้น ก็ โกรธ โดด ตรง เข้า ว่าง
 ฆา พอได้ ๑๕๐ คกร กวด ผิง โดน ลูกคาง ซังกาเกย เข้า บังใหญ่ ซังกาเกย
 ร้อง ไต่ ย่า ! ออกมา คัง ก้อง แล้ว กตม หาย หตัง นอนแผ่ซัก ๓ พรวด ก็ เตย
 ซ บกเกย เห็น ดึง นั้น ก็ โดน โดด เข้า ไป ควอด ว่า อ้าย เปรด มึง ซ่า พัก
 ตาย มึง จะตอง พาด ซอก บก ดู บังริ จั้ง ไม่ ตอบ เพราะ พุด ไม่ได้ ตรง
 เข้า เตะ บกเกย เปน จำ ตะหวด ไม่ เลือ ก ว่า ที่ไหน บกเกย ก็ ไหว ทายาท
 เอา ลูกคัม เหวียง ซ้าย บ้าย ขวา มี ให้ เขา โดน คัวได้ แตะ พาด โดน จั้ง เขา
 หตาย อีก ตงท่าย พอ จั้ง เตะ ชน ไป บกเกย ได้ ทาก เอา ลูกคัม พาด
 เข้า โดย แรง โดน ฆา จั้ง หัก ดึง ผัวะใหญ่ ! จั้ง เจ็บ เหลือขนาด อตเปดง
 ดำเนียง ไม่ได้ กร้อง ไต่ ย่า ! ออกมา คัง ดึง นั้น แต่ พอยัง ไม่ ทน จะขาด เตยงค
 กตม กน กระแทก ตงออก ออง อิง ดึง อัดดำละ อยู่ ณ ที่นั้นเอง บกเกย เห็น
 ดึง นั้น ก็ ดีใจ โดด เหียง ๆ ตะโกน ท้าออก ๓ คน ให้ เข้า มาสู้ อัง ได้ ได้
 พัง ก็ โกรธ ดึง ที่ แค ก็ อุด้า หัวเราะ กาก ๆ โดด เข้า พ่น น้ำตาย จะ ให้ ลูก
 บกเกย อยู่ เปน ฝอยฝ่น บกเกย ก็ คอย เอา ลูกคัม แกว่ง กัน ไว้ ไม่ ให้
 อัง ได้ เข้า ไป ใน ระยะเวลา โดด พอ ที่ จะ พ่น น้ำ ตาย ให้ ลูกได้ อัง ได้ เห็น

ดิ่งนั้น ก็นำ ตายให้ แรง หนัก ชน มี ชัก โดน เขา ท หน้า บก เกย เม็ด
หนึ่ง บัก เกย พอ โดน น้ำ ตาย ก็ หน้า เบี้ยว หน้า บุค ล้ม พุบ ตง กับ ดิน
ร้อง โอ้ ย่า ! ออก มา ได้ ค่า เดียว กิ่ง ก่อ ฝั่ง ได้ เห็น ดิ่ง นั้น ก็ หวอ จน
งอ หาย พดาง ร้อง ว่า ใคร อวด เก่ง ก็ เข้า มา อีก ชั่ว ะ พอ ไม่ ถึง หาว เดี่ยว ด้วย
เด็ด ดะ ก้อ มี ใช๋ นาย ฝั่ง ได้ ชั่ว ะ !

ฝ่าย กำน้า ได้ เห็น และ ได้ ยืน ดิ่ง นั้น ก็ โกรธ จน จ้าว กระเด็น หลุด จาก
มือ พอ ได้ สติ ก็ กระโดด คว่าง จวน ยืน ยืน แล้ว โกง คอ แมด เตียง ว่า อ้าย
ชาติ เจ้า แม่ อ้าย แม่ แก่ ! อวด คุย โด ว่า มี อุทธิ เคช นั้น แนะ เอี้ย จ้าว ของ กู
เล่ม น นะ อย่า ว่า แต่ คอ มึง คอ เดียว เดย คอ ให้ เขา ตง แด่ กัง ของ กัง มึง จน
ถึง เหลน เหลน โทดน หลอน ของ มึง มา เรียง คอ กัน เจ้า คอย รับ จวน
ถ้า กู ไม่ พัน ฉะ เดียว ชาติ กระเด็น หมด ตะ ก้อ ให้ ดิ้น ตาย และ ให้ ตาก ถวด ชั่ว
ฝั่ง ได้ ได้ พัง กำน้า กัน เช่น นั้น โกรธ จน ล้ม แล้ว ล้ม อีก โดด ดูก ชน พัน
นำ ตาย ช่า ๆ เหมือน กับ นำ รก ยนต์ ล้า รด ถนน กำน้า ก็ คอย เขา
จ้าว ยืน ไว้ มี ให้อัง ได้ เข้า มา โกง ได้ และ พัน บ่า ไป ตาม บุญ ตาม กรรม ต้อง
คน ดู รับ กัน ชำ นาน จน ตง ท้าย ฝั่ง ได้ เมื่อ ยปาก เขา และ นำ ตาย ก็
จวน จะ หมด พง อยู่ แล้ว ก็ ถด ถอย กำ ตั้ง ตง กำน้า เห็น ได้ ที่ ดิ่ง นั้น ก็ รุก
ไล่ พัน ตลุย ไป มี ชัก ก็ โดน ตก เหมาะ พัน ถูก ท้อง ฝั่ง ได้ โดย เต็ม กำ ตั้ง ฝั่ง ได้
กระเด็น หวอ ไป ดิ้น อยู่ กลาง ดิน ฝุ่น พุ้ง ตลบ ฝั่ง ได้ เจ็บ ยุง ชาว นัก
ถูก ชน ยืน กุม ท้อง ตัว ดิ้น อยู่ ความ เจ็บ และ ความ โกรธ อัน พน ประมา ณ
นั้น ทำให้ ฝั่ง ได้ ฝัน คั หน้า หัว เราะ ค่อ ไป ไม่ ได้ ก็ เคย ด้ม ตัว หน้า เหย
ตา โชน ถูก ชน ใน บัด ตอ ฝั่ง ได้ ก็ ด้ม คำว่า หน้า ตง กับ พน พระ ธรณ

ร้องไต่ยา! ออกมาเบา ๆ แดงก็ขาดใจ กาน้ำเห็นดังนั้น ก็ตั้งใจว่า
ง้าว เขี่ย อยู่ไปมา ฝ่าย องค์ ได้เห็น ก็โกรธ เหลือ สติ กำลัง จะ โดด
เขาได้ก็ไม่ได้ เพราะ ตัว ยก เท้า ขึ้น จาก ดิน พร้อม กัน ต้อง เท้า เมื่อไร
ตาย เมื่อ นั้น องค์ ก็ อุดำ หัก ถอน โทสะ ไว้ ย่อม หนัก ๆ แอบ เข้า ไป
ข้าง หลัง กาน้ำ ซึ่ง กำลัง ฆ่า ทำ แว้ง เหี้ย ๆ อยู่ ขณะ นั้น กาน้ำ กำลัง
หัน หลัง ให้ องค์ ได้ เห็น ได้ ทัก ย่อม ตรง เข้า ไป ข้าง หลัง อ้า มือ ทั้ง สอง ออก
แดง ก็ เงย ขึ้น เติม ทัก พอ ได้ ทัก ปาม ลง ไป บ่าบ ใหญ่ ณ กตาง หลัง
กาน้ำ พอ มือ ลำ ผัด หลัง บับ เข้า กาน้ำ กัง อ หลัง กิ่ง ลง ทันที ร้องไต่ยา!
ดังนั้น แดง ก็ ไป สู่อเวจ

คอ ต่อบิด เห็น พวก พ้อง ต้ม ตง เช่น นั้น ก็ โกรธ จน หน้า แหงน ตะโกน
ร้อง ออก ไป เตี้ย เหมือน สุนัข ถูก น้าวรอน เมื่อ เข้า เอา ทวน แทะ ไป โดย
แรง องค์ ก็ บอง บัด ทัน แต่ หนัก เข้า ก็ อ่อน กำลัง ทั้ง ตัว จะ กระ โดด หรือ
ก็ ไม่ได้ คอ ต่อบิด ก็ ปรบ ดุก คุก คุก กระ ชน ขึ้น ทุก ที่ ๆ ที่ แรก องค์ ได้
ก็ บอง บัด ทัน แต่ หนัก ๆ เข้า ก็ อ่อน กำลัง ดัง ทั้ง ตัว จะ กระ โดด หรือ ก็ ไม่ได้
ต้อง คอย ระวัง อย่าง ล้ำ ชุม อยู่ เรื่อย ไป ความ ว่องไว จึง สู้ กัน ไม่ได้ มี ขำ
คอ ต่อบิด ก็ ได้ ที่ แทะ ถูก ออก องค์ ได้ ทลุ ออก กตาง หลัง แต่ องค์ ได้ ก็
ไม่ เปน อะไร เพราะ นอกจาก ที่ จะ เปน ตาม ที่ บ้าย จารึก ไว้ แดง ค่อย ให้ ทำ
ยัง ไง ๆ ก็ ไม่ คาย จึง พยายาม ดัง ทวน จะ ให้ หลุด จาก ออก อยู่ เดิม กำลัง
คอ ต่อบิด เห็น ดังนั้น ก็ แปลก ใจ เปน พน্থ คิด อยู่ ใน ใจ ว่า ถ้า ขึ้น ปลด อย
ให้ อาย บ้าน ยืน อยู่ กับ ดิน มี ขำ มัน คง ได้ หลัด ถอน ทวน เรา ออก อย่า
เลย เรา ต้อง อย่า ให้ มัน ยืน ยืน ได้ ดัง ว่า คิด แดง ก็ เก้ง ข้อ คอ น ทวน

ชน ตัว ชิงได้ กัดคนไป ด้วย พอเท่า กงต้องยก พนตน ชนไป ได้ มตเมศว
 เดียว อังได้ กรอง ไชย้า ! ออกมา สุด เลี้ยง ชก แห้งก เดียว กเท่า อ่อน
 มอ อ่อน สิ้นชีวิต คอต่อมบดเห็น ดึง นกจิตใจ สดุดให้ ศพหลุด ไปจากทวน
 แล้ว กรอง ทำทนาย อยู่ อังอด ฝ่าย เนย ก้วย เห็น ดึง นก โกรธ แต่มได้
 ทำ ประการใด คอย รอทำ ให้ ได้ โอกาส อยู่ พอ เห็น คอต่อมบด ชิง เค้น
 แร้ง เค้นกา อยู่ นัน ทาง แชน เป็ด ออกว่าง อยู่ กัดใจ ต้องมื่อ กอด ออกแน่น
 บึง แล้ว ก็กระโดด พุ่งคว่ ตรง เข้าไป โดย สุด กำถัง ศรัษะ กิ ชน โคน
 คอต่อมบด เข้า กตาง ทรวง โครมใหญ่ คอต่อมบด ต้ม หาย หลัง ผั่ง ตง
 ไป จุก ผงบ ผงอน ๆ อยู่ อย่าง น่าสังเวช ครัน แล้ว ก็ทำ ปาก หับ ๆ
 เหมือน จรร้อง ไชย้า ! แล้ว กอพับ ฟุบ อยู่ กับ ทนน์ ฝ่าย เกง เจียว
 เห็น คอต่อมบด สหาย รัก จอด ไม่ ต้อง แฉไป เช่น นัน ก็ โกรธ ควา ดจน สุด กู
 โดด เข้า เอา กระบี่ พ้น ดง ไป กตาง ชมอง เนย ก้วย อย่าง เต็ม ฟาด เนย ก้วย
 มิน แล้ว มิน ออกย่น เก่ง อยู่ นาน ครัน หาย แก้วตา พราว ก็ แด เห็น เกง เจียว
 กำถัง พ้น ตะอยู่ เนย ก้วย โกรธ นก เผลน เข้า เอา ศรัษะ ขวิด ตลุย ไม่ เตือก
 ที่ เกง เจียว ก็ เอา กระบี่ ย่นไว้ แตะ คอย บัด มี ให้ ต้อง กาย แต่ จะ ดี
 เนย ก้วย ที่ ไหน ได้ กระบี่ นน ไซ ได้ แตะ ระยะ ห่าง เปรี๊ยะ เหมือน มวย ค่อย
 วง นอก แต่ พอ เนย ก้วย เข้า ได้ ถึง ตัว ก็ ขวิด อย่าง ค่อย มวย วง ใน หนัก ๆ
 เข้า มรุต จะ ทำ อย่างไร มี วิชา กระบี่ ก็ หลุด มือ กระเด็น ไป ทง ต้อง เด่ม
 เหลือ แต่มื่อ เปลา่ ดง ทำ คอย จะ ผลัก ศรัษะ ไว้ เนย ก้วย ดีใจ นก กตอก หัว
 เก่ง จะ ชน พอ ได้ ท กย่น คอ พุ่ง คว่ ไป โดย เต็ม กำถัง เกง เจียว เหลือ
 กำถัง จะ บอง บัด ศรัษะ เนย ก้วย ก็ แฉ หลุด ผลัก เข้า ไป ชน ออก เข้า โป่ง ใหญ่

เงยเงยเซซซึ่ ๆ ๆ ๆ ไป ต้ม ดิน ทำหมันมาน คดก ฝุ่น อยู่ กตางพนปลพ
ครน แดง กโงง ดกชนนัง คา ซ้อน กตบ ชน เบอง บน เปดง ลำเนียง ออกมา
ดังกอง ว่าไอล่า! แดง กคอตก นอน กตง ดงกิง แก่กรรม

ฝ่าย เนี้ยกวย เห็น ว่า มัซัย ศัตรู นอนเค เกไป หมดเซ่น นัน กัด
ใจนัก หันหลัง กตบไป มองดู เป๊ะฮวยด้วย กับ นางกวยจี เห็นนอนกอด
กันเพอะอยู่ ก็ร้อง ตะโกน บอกว่า อาเฮียไว้ย! ไต้ ไว้ย! แต่เป๊ะฮวย
ด้วยจะได้ยิน ก็ หาไม้ เพราะ กำตัว พัด กัน นัวอยู่ เนี้ยกวย เห็น ดง นน
ก็ เพม เลี้ยงให้ดง ชน อีก แต่คน ทั้ง สอง ก็ไม่ได้ ยิน อีก ความ ฉุน เคย
ทำให้ เนี้ยกวย เมตต ตัว เมื่อ เรียก หันก็ ๆ เข้าไม่ได้ ยิน ก็ เตย เด็ก กอด ออก
ยก มือ ชน โบก ด้วย เรียก ด้วยแป้น จ้าระหวุ่น แต่พอ โบก ได้ ๒-๓ แห่งก็
ก็ รู ลึก เลี้ยว ปลาย เข้า หัวใจ ต้ม อ่อน ระทวย ลง หน้า มัด คา พร้าว หูดับ
มิได้ ยิน อะไร ร้อง ไอล่า! ออก มา ดง ต้น โลก โบก มือออก แห่งก็ เดียว ก็
ดับ สัญ

ฝ่าย เป๊ะฮวยด้วย กับ นาง กวยจี นอน เคตัว คตง กันอยู่ พอ เนี้ย
กวยตะโกนร้องไอล่า! ครังสุดท้ายก็ ได้ ยิน เดียงแว่ว ๆ จึงมละจากกันเหตียว
มา ดู พอ แล เห็น ทั้ง สอง ฝ่าย นอน กตง กัน ระกระระไป หมดก็ ตกใจ
ผุดตลุก ชน ผุดกัน ถู ตู ถูถึง ตรง มา ณ ที่นั้น ครน เห็น เหตุการณ์ ก็ ตก
ใจ นัก ร้องไอล่า! ออกมา พร้อม กันเบา ๆ แดง ก็ ยืน มา ตัน ดู แดง มา แดง
กัน คตง อยู่ ช้านาน เปน เวลา ๕-๖ ชั่วโมง นาง กวยจี จึง ได้ ลัด ชน ก่อน
เอน กาย กระแะ เข้า หา เป๊ะฮวยด้วย แดง ก็ ยม แยม ทำสังค่าง ๆ นา นา
ออเซาะ ว่า อาเฮีย! อี หลง จิง ซบ่อ กัว เลี้ยว ตอ เบง ผัว อัว เกิด นะ

อาเฮียจ๋า! พูดแต่ก็ทำต้อนฮักๆ หน้าตาปรีมๆ แป๊ะฮวยด้วยเห็นนาง
 ออเฮาะ คึงนั๊กก็มีความสังฮาร์ ตระกองกอดนางได้แนบกาย จวบไม่เด็ก
 ว่าที่ไหนแล้วปลอบว่า โอ้ไมเดี้ยวแม่อย่าเสียในน้ำจิต พี่ขอ
 ขิดเขย นุชสุดสังฮาร์ ไม่ขอห่างร้างเจ้าเขามาต้อย จันจวบสิ้น
 สุดปรารถนา นะฮาม่วยเฮย

อา! ความสุข—ความสุขซึ่งเจ้าหล่อนกับเขาได้รับในกาดค่อ
 มานี้ จะหาความสุขอื่นใดเด้ามาเทียบเทียบ มีข้ามีนางก็มี
 มนุษย์น้อยๆ ปฏิสนธิขึ้นในโลก อีกหลายคน และต่อจากนั้นก็มี
 มนุษย์อุบคัมเพิ่มจำนวนขึ้นอีกอันจะนับคนนำจำนวนให้ถ้วนทั่วนั้นมิ
 อาจจะนับได้ บทกตทาส่องน้แหละคือบรรพบุรุษคู่แรกซึ่งให้กำเนิดแก่
 มนุษย์เราท่านทั้งหลายนี้ อา! ท่านทั้งหลาย! แป๊ะฮวยด้วยกับนาง
 กวยจันแหละที่พวกฮองมอคือพวกฝรั่งเรียกเพี้ยนไปว่า—อาคัมและฮัว
 ใฮ่ยา!

(จบฝอยความในพงศาวดารจีนเรื่องใฮ่ยาแต่เพียงเท่านั้น)

น้ำเปรี้ยว รวบรวม

หญิงสาว นำเอ็นดู คนหนึ่ง ตอบ หัน มารดา ออกไป เดินเล่น เมื่อ
จากลับ ค่ะ ค่ะ ตาน จะ เข้า ห้อง มารดา พบ จึง ถาม ว่า

“ไปไหนมา แม่หนู?”

“ออกไป เดินเล่น นอก บ้าน หน่อย ค่ะ”

“แม่หนูไป กับใคร หรือเปล่า?”

“ใช่คุณแม่ก็, ดิฉันจะไป กับใคร ค่ะ!”

“อ้อ, ไม่ได้ ไป กับใคร หรอก! เอ๊ะ, ถ้าเช่นนั้น บอกแม่หน่อย
ได้ไหมว่า ทำไมเจ้าจึง ถือไม้เท้า อันนั้น แทน ที่ จะ ถือ ร่ม เถอะ?”

พ่อค้ามัน “นั่นแหละครับ, กระบอกนั้นแหละ! เป็น ปิ่น เมา เซอร์ เก้า
ที่ หายาก ที่สุด เป็น กระบอก ที่ เจ้าพระยา โกษาปาน ชื้อ มา
จาก เมือง ฝรั่งเศส”

ผู้ชื้อ “หา! มันก็คงล้มได้ พระนารายณ์นะ ชะ ชะ ชะ, ครึ่งนั้นยัง
ไม่มีใครคิดทำบนชนิดนี้ได้เลยนี่นา”
พ่อค้าบน “ก็เพราะฉนั้นสิครับ ผมถึงว่ามันเป็นของเก่าที่หายาก
ที่สุด”

ไม่มีหญิงคนใดที่เป็นคนดี พร้อมเหมือนกับที่หุดอนหวังให้
เพื่อนสาวของหุดอนเป็น

มารดา (ยกตัวอย่าง บุตรเพื่อนบ้าน ชื่นชอบ กับ บุตรคนเล็กของ
คนที่ซึ่งชอบได้ตก) ข้าไม่นึกเลยว่า เจ้าจะโง่ถึงเพียงนี้ เจ้าควรจะ
เอาอย่าง หนูดำฮาง, หนูตุกจันทร์, และ หนูเจริญ บ้าง ชะ เขาชอบได้
ได้ทุกๆคน

บุตร (พุ่มพาย) จ - รังคะ, แคค - คุณแม่ ต - ต้ม - ต้มเตี้ย
น - น - นีละ ว - ว่า - พี่ดำฮาง น - พี่ตุกจ - จันทร์ ม - แม่จ - เจริญ
ม - ม - ม พ - พ่อแม่ น - น - นดาต

ถ้าท่านมีพี่สาวหรือน้องสาว ระวังอย่าคบเพื่อน ซึ่งเมื่อเขา
แต่งงานกับหุดอนแล้ว ท่านจะไม่พอใจ

ผู้พวักษา “ฉันมีความเสียใจมาก นายคด ที่เขานำตัวแกมาที่นี่ อีก
เมื่อสามอาทิตย์ที่แล้วมา ฉันตัดสินใจให้แกติดตามครั้งเดือน
ฐาน พยายาม ดักไก่ เจ็ดอัน และ วันนั้น แกก็ ถูกหาคด้ายกันอีก
แะจะว่าอย่างไร?”

นายคต “จริง ะครับ แต่ผมได้ ยิน แล้ว ๆ ว่า กฎหมายไม่เอาโทษแก่ คน ที่ ทำผิด อย่าง เดียว กัน ต้อง หน ”

ผู้พิพากษา “ถูก ะ, แต่กฎหมาย ข้อ นั้น จะ ให้ ประโยชน์ อะไร แก่ แก บ้าง เค้า ?”

นายคต “ถ้า เช่น นั้น ได้ เท่า เอา ผิด ผม ไม่ได้ ะครับ เพราะ ผม พยายาม จะ ดัก ไล่ เจ้า อัน ตัว ที่ ผม พยายาม ครั้ง ก่อน ไม่ สำ เร็จ ะ นน ต่าง หาก ”

ถึง แม้ ท่าน จะ ปิด ประตู ขัด กัน บ้าง กัน ความ รัก มัน ก็ ยัง หา ทาง เข้า เรือน ท่าน ได้ เสมอ

“ได้ เท่า ะครับ, ผม ไม่ มี บ้าน ไม่ มี ชอง ” คน โข เริ่ม พูด “และ...”

“และ ไม่ ต้อง เสีย ภาษี อากร ไม่ ต้อง เสีย ค่าเช่า, ไม่ ต้อง เสีย ค่า ฟัน ค่า ไฟ ไม่ ต้อง เค็ด ร้อน ใน เรือง เขา ดาว ชน ราว คา บา! เรียม มาก คุณ อด ยพร ให้ แก่ มี ความ สุข ” สุภาพ บุรุษ ตอบ

“ผม ไม่ มี งาน จะ ทำ แล้ว ก็.....”

“บ๊ะ, เพราะ ะ ที่ แก่ ดั จริง ๆ แก่ ไม่ มี ทาง จะ ต้ม ตระ ดาย ได้ เลย ที่ เดียว ”

“แต่ ผม เค็ด ที่ ะครับ, ผม ไม่ มี เงิน ไม่ มี.....”

“ก็ เรียม ไหญ่ ดี แก่ จะ ได้ ไม่ มี ใคร นิ นหา ว่า แก่ ใช้ เงิน อย่าง ไร ที่ ให้ ท่าน แก่ คน โข ชัก เกี้ยว ซึ่ง มัน พอ จะ ทำ งาน ได้ แก่ เปน คน เพราะ ะ หัก มาก เพอน ยาก ”

ครู ตีศรี สอน วิชา พฤษศาสตร์ ชั้น ต้น จน เห็น ว่า เด็ก ทั้ง ชน เข้า
ใจ ดี แล้ว จึง ถาม ว่า

“ทำไมใบไม้จึงร่วงเมื่อต้นฤดูหนาว?”

เด็กอายุ ๑๑ ขวบ คนหนึ่งยกมือขึ้นก่อนเพื่อน และเป็นคนเดียวในชั้น

ครู “เพราะอะไร นายท้วม?”

นายท้วม “เพราะใบไม้แก่ตัวหนาวครับ จึงคิดอ่านชิงร่วงเสียก่อน
เมื่อหนาวจริงๆ”

ผู้หญิงโดยมากไม่แต่งงานกับเงินก็จริงอยู่ แต่บางทีหัด
รู้สึก ว่า หัด รัก คน มั่งมี ได้ ง่าย กว่า รัก คน จน

“พ่อคุณ จะ ถือ ร่ม ทำไม กัน พ่อ? ฝน ก็ ไม่ ตก” เพื่อน บ้าน
ผู้ใหญ่ คนหนึ่ง ถาม เมื่อ นาย ค่ำ ถือ ร่ม ออก มา เดิน เดิน เวลา เย็น วัน หนึ่ง

“ครับ”

“นั่น ชะ แล้ว แดด ก็ ไม่ ออก”

“ครับ”

“แล้ว พ่อ จะ ถือ มัน มา ทำไม ต่ำ?”

“เพราะว่า มัน ยิง ครับ ฝน ตก พ่อ แก ก็ ใช้ แดด ออก แม้ ก็ อด
เขาไป ผม จึง ใช้ มัน ได้ เมื่อ ฝน ไม่ ตก แดด ไม่ ออก”

ผู้พิพากษาถามจำเลย “ในการที่จำเลยสัญญาว่าจะแจวเรือ
ไปส่งโจทก์ที่ท่าเตียน แต่ไม่ยอมไปเมื่อได้พาเขามาถึงท่าเตียน
แล้ว ฆ่าทำร้ายเขาเป็นบาดแผลสาหัสเช่นนั้น จำเลยถือผิดอะไร?”

จำเลย “ผิดก็แจวครับ”

ภาษิตที่ว่า มีเจตนา มีทาง (There's a will there's a way) นั้น
นำคนไปขึ้นศาลหลวงก็มาก

นายฉุย กัดจาก เชียงใหม่ คุยกับ นายฉาย ว่า “เมืองเชียงใหม่
เขาเจริญมาก เวตาเย็น มีผู้หญิงสวย ๆ ชีกรักจรรย์าน น่าสนุก”

“เพื่อน คง เทียว เตียว ปู เทียว ซะ”

“บะ, อย่าถามเตยเรื่องนั้น ไม่มีที่ไหนนะ ที่กัน จะไม่รู้จัก”

“เออ, เพื่อน เห็น แม่บง เป็น อย่างไรบ้าง?”

“อ้อ, กัน รู้จัก สาว ๆ สวย ๆ เกือบ ทั้ง เมือง แต่กัน ต้ม ซ้อ เตียว
มาก ค่อ มาก เชื่อ ว่า ห่ออัน คง เป็น ผู้หญิง สวย คนหนึ่ง ที่ กัน รู้จัก”

เมื่อ ห่ออัน ดี ไหว โอดิน เพลง ๑ จบ ลง แล้ว

เขาผู้ชาย “แหม, เพลง ที่ ห่ออัน ดี เพราะ ยัง กระ เพลง สวรรค์ ทีเดียว”

ห่ออัน “นั่น, ดิฉัน นึก แล้ว ไม่ ผิด ว่า คุณ คง เป็น เทพบุตร เพราะ มี
ฉัน คง จะ ไม่ ทราบ ว่า เพลง นี้ เป็น เพลง สวรรค์”

ใจในสี่สี.

คุณปู่เคยเล่าให้หนูฟังว่า หนังสือ อ่าน เล่น รายเดือน ราย
บักษ์ และ รายอะไรๆ มีมาก่อนอายุ หนู นานนม และ เมื่อ หนู เกิด
แล้ว ก็ มี ออก ตาม หัด หนู มา อีก มั่ง ได้ แก่ ศัพท์ ไทย เป็น ต้น แต่ หนู
ยังไม่ เคย มี ข้อ หนู อยู่ใน หน้า หนังสือ เหล่า นั้น คง ไม่ ทำให้ ใคร รู้ ดึก
แปลกใจ เพราะ หนู ยัง ไม่ เกิด จจะมี ข้อ หนู ยัง ไง หรือ ถึง เกิด แล้ว
หนู ยัง พุด ไม่ เป็น อ่าน หนังสือ ไม่ ออก เขียน หนังสือ ไม่ ได้ ยิ่ง จะ
มี ข้อ ของ หนู ก็ ไม่ ได้ เหมือน กัน เดียว หนู อายุ ๔ ขวบ กว่า ๆ ถึง
อ่าน หนังสือ ไม่ ออก เขียน ไม่ ได้ หนู ก็ พุด คง มั่ง แล้ว ถึง ได้ มี ข้อ
หนู ขึ้น ใน ศัพท์ ไทย ใจ ต่า

ใคร ๆ คง ถาม ว่า “เดี๋ยว หนู อ่าน และ เขียน หนังสือ เป็น แล้ว รึ?”
ถึง ตั้ง บัณฑิต วิชา ได้” หนู ต้อง ตอบ อย่าง ไม่ อาย ว่า “เบ้า, ยัง
ไม่ เป็น เวลา หนู เรียน แบบ เรียบ เร็ว เล่ม ๑ จาก ก. ไป ยัง ไม่ จบ ฮ.
แต่ มี ข้อ หนู ใน ศัพท์ ไทย คราว นั้น ได้” ก็ เพราะ หนู ให้ คาบ อัง พื่อ ดุง บัว
ผัว บ้า ปก แม่นม แล้ว แก เขียน ไป ตาม คำ ที่ หนู บอก ถึง ได้ เรื่อง รว
ส่ง มา พิมพ์ เมื่อ หนู บอก ให้ ใคร ฟัง ยิ่ง แล้ว ใคร จะ นึก ว่า หนู
อ่าน หนังสือ ยัง ไม่ ออก แล้ว จะ แก ตั้ง เขียน เขาะ หนู หรือ ยัง ไง ๆ หนู
ก็ ไม่ ต้อง ทุกข์ หนู ให้ คาบ อัง แก อ่าน ให้ ฟัง ก็ได้ ยะ, ฮี! ต้อง ใคร ว่า
ให้ หนู เจ็บ ใจ ฮี หนู ไม่ พ้อง พ้อง ก็ ไม่ ดี พ้อง หนู เป็น เลื่อน นา

พ่อแม่หนูชื่ออะไร? บ้านอยู่ที่ไหน? ชัง! ใครไม่ต้องถาม
รู้ว่าหนูชื่ออะไรก็แล้วกัน หนูยอม บอกให้ลุง ศัพท์ ไทย วิชาคนเดียว
เท่านั้นแหละ หนูไม่อยากให้ วิชา ศัพท์ หนู ทวดบ้าน ทวด เมือง หรือ
เพราะหนูกลัวพ่อเขาว่าเอา

หนูต้องจำๆ เรียน หนังสือ และ วิ่ง เล่น เสียบ้าง ถึงแม้ไม่ค่อยมี
เวลาว่างมาก ๆ อยากจะดูเรื่อง อ่าน เล่นใน ศัพท์ ไทย ก็กลัวตาบ้อง
แถมเกียจ เซียน และกลัวใคร ๆ หุยา! เอา แต่ถึงยังงั้น หนูก็บ่น
(หนูเป็นไทยนะ) ไว้ตาบ้อง แกว่ง ๆ เกิด หนู จะทำเรื่องส่งมาให้
วันนี้ หนู หิบบ เอา บั๊จหิบบ ถิธิต ก่อน เพราะตาบ้องไม่ต้องเขียน ยัด ยาว

ก่อนที่ หนู จะ วิ ทำ บั๊จหิบบ ถิธิต นี้ ได้พบ ลุง ศัพท์ ไทย ที่งาน
แห่ง ๑ โดย หนู วิ่ง เข้าไป สน เอ แอ เข้า อย่าง จัง แอ กระโดด โหยง ก้ม
ลง มอง ดู หนู แล้ว ก่อน — ก่อน เบ็ดเสร็จ หนู นับ ได้ เกือบ ๘ วง ครั้ง
แถมถามว่า “ทำไม หนู ถึงไม่ให้อะไร แก่ ศัพท์ ไทย มั่งล่ะ” หนู ตัดใจ
นึกว่าใน ศัพท์ ไทย ไม่มี ผู้ใหญ่ แล้ว ตะมึง จึง ต้อง มา ถาม เอา ที่ หนู
แต่ ก็ คิด ออก ว่า ลุง ศัพท์ ไทย ใจ ดี ตาม เคย แอ อยาก ให้ หนู มี ชื่อ
อยู่ใน บานชี ชาว คณะ ของ แก่ ด้วย เพื่อ เป็น เกียรติยศ แก่ หนู เอง
และ จะได้ ฟัง เรื่อง รว ก็น เล่น หลาย คน เมื่อ ถูก ลุง ศัพท์ ไทย ทวาด
ถาม เป็น หน ที่ ๒ หนู จึง ว่า “หนู ยัง ทำ เรื่อง ยาว ๆ ไม่ได้ นะ ลุง” แอ
ตอบ ว่า “เฮ้! บั๊จหิบบ ถิธิต ไง เอา ทำ ส่ง ไป ชี” หนู ดี ใจ ดี ใจ เอย
พูด ต่อ ไป ว่า “งั้น! วิ ลุง หนู นึก ว่า คน อื่น เขา คำ เสีย หมด แล้ว อีก

หนู จะพยายาม ดุ ที่ ประโม ขอบใจ ถึง อย่า เช็ด หนู ละ!” ว่าแล้ว หนู ก็ ตาม กระโดด กลับ ออก มา

นี่แหละ เป็น เหตุ ที่ ทำให้ หนู ตั้ง บัณฑิต นิธิ ตี มา หนู เป็น เด็ก อ่อน แต่ ว่า ย่าง เพราะ ยัง นั ถ้า พูด อะไร ๆ ไม่ ว่า หนนี้ หรือ หนไหน ไม่ ดี แล้ว ใคร ๆ อย่า คั่น หนู นา หนู อาย

ใคร ๆ เขา เขียน บัณฑิต นิธิ ตี เหมือน เขา จะ ตั้ง กระ กา ใน ใจ ว่า “อ้อ! ฉัน ได้ เขียน บัณฑิต นิธิ ตี แล้ว ละ ฉัน จะ หวด คน นั้น ให้ แสบ จะ แอบ เขา เรื่อง คน นั้น หน ว่า จะ หา ความ ดี เขา ได้ ตัว มาก ๆ จะ ตาก ความ ชั่ว ไป ทั้ง ใจ ให้ คน นั้น ทั้ง คน ทั้ง วน จะ นั่ง เขียน นอน เขียน ให้ ยาว ๆ รวด กระ ว่า ลึก เล่ม ส้ม ุด ไทย ไป ๆ แล้ว ก็ โอ้ เอ้ เปร าค พาด ไม่ อาจ เขียน ลึก ก็ ้นั ทำ แล้ว ทั้ง ๆ แล้ว ทำ ถ่า ถาก พุด มาก โทก มาก อย่าง ้นแหละ ปล่อย และ ปล่อย เขียน เหมือน ฟอง โซดา พู ้น มา แล้ว ก็ หาย ไป อยาก ให้ หนู หุ ยซา เล่น ว่า เป็น ตัว คดก หรือ ยัง ไม่ มี ฐ หนู เป็น เด็ก หนู ไม่ ต้อง กั ใคร ชั่ว ว่า ชั่ว ตัว ใคร ดี ว่า ดี ไม่มี กระ กา โทก พก ใจ ใน ใจ จริ ง ๆ นา

คาบอง หนู จะ เริ่ม บัณฑิต นิธิ ตี ละ นะ คอย เขียน ตาม คำ หน พุด ชี เอา ละ นะ, โฉม หน้า ของ ศัพท์ ไทย ได้ ปรากฏ แก่ จัก ษุ ของ ท่าน แล้ว เป็น เวลา ๑ ปี กับ ๘ เดือน เข้า นี้ แล้ว ท่าน ทง หตาย ว่า ยัง ัง ส่น กใหม่? “ดู หน ชี มี เรื่อง น่าน่าน และ ที่ เดียว” อ้า! นึก แล้ว ว่า ท่าน คง ตอบ ยัง ัง ้นับ ว่า คำตอบ ของ ท่าน ใช้ ได้ — อย่าง นั, ดู ชี อย่า เอา ตี กดา ของ หนู ไป—

พ่อหนูเป็นคน...อะ! อะ! ไม่ต้องบอกใคร เขาก็รู้ เขายังงี้ละอะ
 พ่อหนูชอบอ่านหนังสือ บ่อยๆ พ่อบอกหนูว่า “คนที่เขียนเรื่อง
 อ่านเล่น มีหลายสิบคน” แล้วพ่อก็ระบุชื่อให้พ่หนูจำได้แค่ชื่อตุงๆ
 อ่าวๆ เท่านั้น แต่ยังมียังทำให้หนู กัดกัจนตัวฉัน บางชื่อหนู
 ก็ลืม อยากกินเหล้าเกิน บางชื่อหนู อยากเห็นท่าวิ่ง บางชื่อที่เป็น
 ชุน, หลวง, พระ หนูก็เฉยๆ.

ชื่อ “แมวดราว” กับ “เจ้าเงาะ” หนูกลัวมากกว่าคนอื่น นึก
 ถึงหน้าตาแล้วขนลุกซ่า ไม่อยากเห็นหน้าตาเลย หนูจะนอนก็
 มาร้องไห้ว่า! ไหว่ว ทำตาโตอยู่หัวนอน อะไรวะ! ทำเสียงเย็นๆ
 ให้หนู ขวัญหนูตื่นหมด, เจ้าเงาะก็เหมือนกันแหละ อย่าทำตา
 เหลือก หลอก ต้อไปเลย เชิญทั้ง “แมวดราว” และ “เจ้าเงาะ” ให้
 แต่งตัวสวยๆ เข้ามาเยี่ยมเยียน หน่อยเถิด

บางคนเขาว่า “แม่สีอาด” ตายแล้ว แต่หนูไม่ยกชื่อ คงจะ
 เป็นด้วย กำลัง มั่งงาน ทำมาก ดอกจิ่ง หายหน้า หายตาไป แต่เห็นจะไม่ใช่
 เพราะอายนะ อ่าวเป็นผู้หญิงเหมือนกันกะหนูนา อย่าทำจิตจะกำน
 มากไป นึกเลย มาเป็นพี่เลี้ยง เช็ดขี้มูก ขี้ตาให้หนู หน่อย

พูดถึง “แม่สีอาด” ทำให้ฉันถึง “นายบุญสีอาด” เพราะชื่อ
 ‘สีอาด’ เหมือนกัน หนูอยากรู้ว่าเป็นพี่น้อง หรือเป็นอะไรกันแน่
 หนูเคยได้ยินยายเพ็ง แก่พูดว่า “แก่ไปที่บริษัทสีอาดมา” เลยทำ

ให้หนู หวนคิดไปว่า ที่นั่น คง เป็น บริษัท ของ อาว ทั้ง ๒ คน เพราะ ชื่อ
สตาด เหมือนกัน อาว, บริษัท สตาด เขาทำอะไร กัน หนะ

เออ! ศรีสสุวรรณ คง รูป สวย หนู อยาก รู้ว่า เป็น ผู้หญิง หรือ
ผู้ชาย แน่ หนู ไปดู ตคร เห็น ศรีสสุวรรณ เป็น ผู้หญิง ครั้น ไปดู ดิเก
เห็น ศรีสสุวรรณ เป็น ผู้ชาย ยิ่ง มี เรียกว่า ‘กระเทย’ รึ? อยู่ อ่าง ๆ
หนู จะ บอก ดุ ให้ เชิญ กระเทย ศรีสสุวรรณ มา ำให้ ดู ชัก ที่

“แสงทอง” หนู ไม่ รู้ จัก ว่า ทำไม แสง จึง เป็น ทอง หรือ ทอง
ทำไม จึง เป็น แสง หนะ อ้อ! หรือ แสงทอง ที่ มี เวลา เข้า ตู อย่าง เวลา
ที่ หนู เกิด หนู พบ แต่ แสงทอง ำไป เมื่อ ไหว่ จะ เป็น ‘แสงแดด’ ได้ ำ?

“กุมารใหม่” ก็ คล้าย แสงทอง เหมือน กัน ไม่ รู้ จัก ไต่ ได้ เลย
หนู นี้ จะ บอก พ่อ ให้ ชวน กุมารใหม่ มา เป็น เพื่อน เล่น ที่ บ้าน หรอก แต่
จะ ช้อ นใหม่ ก็ ไม่ รู้?

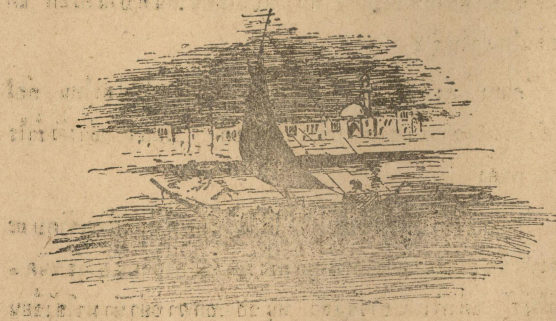
“คนดง” คง รูป ร้าง สูง ใหญ่ ก่ำยำ ไม่ รู้ ว่า อยู่ ใน ดง ไหน อ้อ!
ก่อน ตัว ำ เป็น ชาวป่า ชาวดง อย่าง งั้น หรอก มี ที่ อ้อ! ย่ำ มัด ำ ไ
เลย ค่ะ คนดง

“ทวนทอง” หนู รู้ แน่ ว่า ไม่ ใช่ไม้ ตะพด ที่ พ่อ ขว้าง ำ ตูบ ตะ
แต่ จะ เป็น ชื่อ ตำแหน่ง ของ ทหารเอก ครั่ง โบราณ หรือ เป็น อาวุธ ชนิด ำ
นั้น ยัง ไม่ รู้ แต่ ถ้า เป็น อาวุธ แล้ว หนู ขอ บอก ว่า ย่ำ นำ มา ใช้ เขียน
หนังสือ จะ ดี เพราะ ปลาย ทวน จะ ดีัก เก็บ ได้ ผัก เอา ได้ ใช้แทง ศัตรู
เถอะ! อืม!

ชื่อ “ฝอยทอง, ทองหยิบ” ก่อนข้างอร่อย แต่น่ากลัวว่าจะ
ต้องหล่นน้ำกันวันยังค่ำ ม่ายงั้นมดจะขึ้น เนื้อตัวคงนุ่มนิ่มพิลึก
หนูถูกต้องฉีดหน่อยคงไม่เป็นไร มีไข่หรือ?

หนู ขอ มา ชาติ ไทย เกิด นะ คุณ ดุง คุณ อาว ทั้ง หาย อย่า ว่า
มี จัสมิ นธิศ ของ หนู ต่ง เกิน เลย นึก ว่า คอย กัน สันทุก ๆ ดี ก่า ยังมี อีก
หลาย สิบ ชื่อ ที่ หนู ของ ต. เดย์ กวี่ ใคร ๆ จะ ว่า ๆ หนู เคารุ ฐน แรง ไป แล้ว
ดุง ศัพท์ ไทย ก็ จะ คว้า ด. เอา.

หน อัสสาหะ.

นายเฟื่อง พลพันธ์

แปล เล่า เรียบเรียง

(ต่อเล่ม ๒ ตอนที่ ๘ หน้า ๑๑๑๐)

บทที่ ๑๕

จบจบโลก

ในระหว่าง เวลา ต้อง ตาม อาทิตย ค่อยมา เนียด วัตุ ว่า ความเกลียด
ชัง ของ แคนเวอร์ ได้ ทอ ชน เปน ตำดับ แต่ จะ เปน ด้วย เหตุผล กติ
ครองไม่ ตก เนื่อง จาก การ ที่ ไม่ ทราบ ว่า แคนเวอร์ มีความรัก เหนือตาฉัน

จึง คิด ไม่ ถึง ว่า ต้น เหตุ แห่ง ความ เกิด ยศ ชึ่ง และ ความ เจตนา ร้าย ของ แคนเวอร์ ใน ครั้ง นั้น เกิด แต่ ความ ฤษยา ความ หึง หวง — ความ หึง หวง อัน ชม ชน และ นำ กตว อันตราย ยัง ชน ตึง แต่ เวลา ส่าย ญ ที่ วัน หนึ่ง เมื่อ ไม่นาน มา น — เมื่อ แคนเวอร์ ได้ พบ จดหมาย ฉบับ หนึ่ง เขียน จำ หน้า ของ ถึง ชาย ที่ ตน คิด ว่า ได้ ถูก กำ จัด จาก เฮตตา ดัน โดย ไม่ มี เวลา กลับ มา ได้ ัก รวย เจ้า หล่อน ได้ อีก นั้น อยู่ ใน เล่ม หนึ่ง ชื่อ ของ เฮตตา ดัน.

การ พบ จดหมาย ฉบับ นั้น ปลูก แคนเวอร์ ให้ ต้น จาก ความ ผัน อย่าง ใดๆ บ้าง ใดๆ ก็ ได้ สตรี ดาว สด ยมา เปน คู่ โดย ความ ง่าย ดาย สัม คึง เจตนา พยายาม ด้วย ความ ของ อาจ การ ที่ ชอง จดหมาย บิด ฝัก และ ตน เอง ไม่ กดำ เบ็ด ออก อ่าน ข้อ ความ ภายใน นั้น แหะ แว ความ โกรธ แค้น ใน ใจ ให้ กตาย เปน ความ บ้า เลือด.

สำหรับ เนียต ผู้ ปราศ จาก สตรี ความ เกิด ยศ ชึ่ง อัน เหลือ คา คน เปรี๊ยน เหมือน เชื้อ โรค อย่าง ร้ายแรง ชึ่ง มี พิษ ะคน ปน อยู่ กับ อากาศ โดย รอบ ข้าง และ มี อยู่ ไม่ ว่า ใน ที่ แห่ง ไใด คอย ห้อม ถ้อม หุ้ม ห่อ ร่างกาย ทำให้ ปราศ จาก ความ สุข ดำ ราม หนึ่ง ว่า ถูก ส่าย แม้ ว่า เวลา จะ ได้ ถ่วง พัน ไป โดย ไม่ ได้ เข้า ใจ แคน เวอร์ ชอว์ป ก็ ยัง รู้ สึก ว่า ความ อาฆาต ของ แคนเวอร์ ไม่ สละ ผละ ไป ห้าง ความ เกิด ยศ ชึ่ง และ ความ พยาบาท อย่าง ร้ายแรง ของ เพื่อน มนุษย์ นั้น เปน สิ่ง ยาก ยิ่ง ที่ ใคร จะ ทน ทาน ได้.

ณ บัด นี้ เนียต มี ความ ปรารถนา อย่าง ยิ่ง ที่ จะ ได้ เห็น หรือ ได้ พบ เฮตตา ดัน เพราะ ได้ ทราบ จาก นาย สิบล โท ลา เวอร์ ตั ว่า เจ้า หล่อน กับ

มารดาได้กลับมา ยัง คงหาสน์ ดาวขีฟัดกว่า ๒ อาทิตย์แล้ว เนียต
ทราบได้ ว่า แคนเวอร์ ซอว์ไป ที่นั่น เสมอ แต่ ส่วน ตนเอง ซึ่งมี ความ
กระหาย นัก กระหาย หนา ที่ จะ ได้ ยด โนม หนา สตรี ที่ รัก - ได้ พัง เติง อัน
ไพเราะ อีก แม้ แต่ เพียง ครั้ง หนึ่ง ไม่ สามารถ ที่ จะ เขียบ ย่าง เข้า ไป
ใน บ้าน เจ้า ห่อ นได้ เพราะ ความ จน และ ฐานะ อัน ตกต่ำ ของ ตน ใน
เวดาน เป็น อาทิ.

เข้า วัน หนึ่ง นาย สิบ เหว ได้ นำ จดหมาย ฉบับ หนึ่ง มา สอด ได้ ได้ ที่ นอน
จดหมาย ฉบับ นี้ เป็น ฉบับ ที่ ต้อง ซึ่งมี ตามมือ ของ สตรี ที่ รัก เขียน
จำ หนา เนียต ก่า ตัง เห็น ยอ ด้วย พง กลบ จาก ผัก หืด จัง นัง ดง รม
เตียง ฉัก ออก ข่าน ตัว หนึ่ง คือ ใน จดหมาย มี เพียง ต้อง ดำ บรรทัด
เท่านั้น แต่ มี ข้อ ความ สำคัญ ก่อ ว่า คือ เอตตานัน ได้ ขอ นัด พบ ที่
บ้าน เลข ที่ ๑๒๗ ถนน เปอร์ ซ์ คาบต เก็น ซิง คัน เวตา ๕ ต. ท. เจ้า ห่อ น
กับ แฟน นี้ จะ ไป รอ คอย อยู่ ที่ นั้น.

“ ยอ ตรัก! ยอ ตรัก ของ พ! ” เขา ว้า พัง อยู่ ใน ใจ “ นัง
ไม่ ต้ม พ หรอก นะ นัง ยัง จำ ได้ ยัง ระ กู ถึง พง ยาม ม และ ยาม
จน ผู้ หนึ่ง ที่ มี รูป งาม แต่ ข้อ สติย สัจ วิต น้า หนึ่ง ใจ เดียว เช่น นี้ หา ได้
ง่าย ๆ หรือ ”

ใน วัน นั้น คุ เวตา ค่อย ด่วง พ้น ไป โดย อาการ เขียบ ข้ำ ผิด ปกติ
เนียต รู้ ตัก เบื่อ หน่าย การ งาน ที่ จะ ต้อง ทำ ทุก อย่าง คด้าย กับ ว่า หนา ที่ ของ
ตน ดำ บาก ยาก ยิ่ง มาก ใน ใจ กระวน กระวาย แต่ กิริยา ภายนอก คง

สิ่งบ่งชี้ยม และพยายาม ทำการไป โดย เรียบร้อย ตาม คำสั่ง ดังเช่นเคย พอ เวลา ๔ ต.ท. ก็ ได้รับ อนุญาตให้ ออก จาก โรง ทหาร ได้ เมื่อ เดิน พัน ปรศุ ไปได้ หน่อย ก็ พบ แคนเวอร์ รอร์ป เดิน ส่วนทาง กลับ มา คู่ แข่ง ชัน ทั้งสอง ได้ เฝ้ามอง หน้า กัน ใน ตำบับ นั้นเอง แต่ เนียต หา ทราบ ไม่ ว่า คน เป็น คู่ แข่ง ชัน กับ แคนเวอร์ จึง กระทำ การ เคารพ แคนเวอร์ ใน ฐาน เป็น นาย ทหาร ผู้ ใหญ่ ตาม หน้าที่ ครั้น แล้ว ก็ ชาย คา ดู และ พุด ดวย นั้น เพื่อน เซ่ง สักยอก.

“ทำไมเธอ จึง เกิด ยด ชัน นั้น มีสเตอร์ รอร์ป ?” เขา ถาม พดาง ยม “ฉัน ได้ ทำ อะไร ให้ เป็น ที่ เสีย หาย แก่ เธอ ?”

แคนเวอร์ เยง หน้า ชัน มอง ดู การ ที่ ทำ เช่นนี้ ยั่ว ให้ นาย ทหาร หนุ่ม ซึ่ง มี ใจ หวัง หวง ฤษยา เนียต อยู่ ณ ที่ เเค่ง ชัน ทน ที่ เหตุใด หนอ เนียต จึง ได้ เกิด มา มี รูปร่าง เป็น สว่าง งาม กว่า คน ?

“ไม่ ชอบ แก่ นะ หรือ ?” แคนเวอร์ คอบ และ ยิ้ม เยาะ โดย ความ ดู หมิ่น “อะไร อะไร นั้น จะ ต้อง ไป เกิด ยด แก่ เติฟ เดส แก่ คง เข้า ใจ ผิด เสีย แล้ว บาง ที่ แก่ จะ ตี มเสีย ว่า เวดานี้ แก่ มี ฐานะ คำ ว่า ฉัน มาก ไม่ สมควร ที่ ฉัน จะ รัก หรือ เกิด ยด แก่ ” พุด แล้ว เขาก็ เดิน เลย ไป.

เนียต รู้สึก โกรธ จน โต หิด แค้น ชัน มือ ทั้งสอง กำ แน่น ชัยบ จะ เอย่ ปาก คอบ ออก ไป แล้ว แต่ สำหรับ เกรือง แบบ พด ทหาร จะ ได้ เถียง นาย ทหาร ไม่ ได้ แม้ จะ พุด ดวย ก็ เกือบ ไม่ มี สิทธิ จึง จำ ต้อง ยอม ทน รับ คำ ดู หมิ่น กับ หน้า กัด พัน เดิน ค่อ ไป โดย มี ได้ เหยี่ยว มอง กลับ มา แม้ แต่ ครั้ง เดียว รับ เดิน ไป โดย เร็ว จน ถึง บ้าน พี่สาว เขา

จำต้อง ผัน ขอบ บังคับ ทหาร ตรง คือ ต้อง เปลี่ยน เครื่อง แต่งกาย เป็น
พลเรือน ทั้งนี้ ใช้ ว่า จะ นัก ทราย ที่ ต้อง สวม เสื้อ ทวนก็ ตั้งแต่ง เข็ม ก
หามิได้ เพราะ เครื่อง แบบทหาร เป็น เครื่อง แต่งกาย ที่ ไม่ เหมาะ สำหรับ
การ ที่ จะ ไป และ ไม่ ปรากฏา จะ ไป ยัง สถานที่ ซึ่ง เอตตานัน นัดพบกัน
ทั้ง เครื่อง แบบ ความ จริง เนี่ย ย่อม ทราบดี ว่า คน ผ่า ผัน ขอบ บังคับ
โดยตรง หาก เป็น ความ จำใจ และ ใช้ ว่า จะ หวัง ประโยชน์ สำหรับ
ตนเอง ก็ หามิได้ เหตุ ที่ ต้อง ทำเช่นนั้น ก็ คือ เกรง ความ กระทบ จะ มี
มาถึง เอตตานัน เท่านั้น เขา เชื่อ มั่น ว่า เมื่อ แต่ง เครื่อง พลเรือน แล้ว
คง ไม่ มี นาย ทหาร คนใด จำได้ แต่ หา ทราบ ระหัด เหตุ ไม่ ว่า แคนเวอร์
ชอบได้ กัด กับ สัก รอย ตาม คน และ ยัง คอย อยู่ ข้างนอก.

ไม่ช้า เนี่ย ก็ กัด กับ ออก มา แต่ มิได้ แต่งกาย เป็น ทหาร ถึง
กระนั้น ก็ วิชา ทำทาง อย่าง ทหาร ก็ ยัง ปรากฏ ให้ เป็น ที่ ต้อง ตา คน เป็น
อัน ชาติ เขา รับ เดิน ไป โดย เร็ว แคนเวอร์ ชอบได้ ก็ สัก รอย เดิน ตาม
ไป แต่ ห่าง ๆ โดย ความ ระวัง ระวัง เนี่ย หา ได้ เหลือ หัก กัด กับ มา
มอง ดู ไม่ ใจ นี้ ก็ ถึง แต่ ถ้อยคำ ดูหมิ่น ของ แคนเวอร์ เท่านั้น และ
ความ โกรธ ยัง สุ่ม กัน อยู่ เสมอ แต่ ความ คิด ถึง เอตตานัน ทำให้
ความ ขุ่นเคือง ค่อย ๆ เลือน หาย ไป เป็น ลำดับ ใน ที่ สุด ก็ มา ถึง บ้าน
เลขที่ ๓๒๗ ถนน เปรอ ซี่ อัน เป็น ที่ นัด พบ กัน บ้าน นั้น เป็น บ้าน เล็ก ๆ
ประดับ แต่ง อย่าง สอาด สีสัน เรียบร้อย ตาม หน้าที่ มี กระดาษ ไม้ คอก
ทุก หน้าต่าง เนี่ย นัก พิสูจน์ ว่า บ้าน นี้ จะ เป็น บ้าน ของ ใคร หรือ อย่างไร
คง ไม่ ใช้ บ้าน เพื่อน ของ เอตตานัน แน่ น่า จะ เป็น บ้าน เพื่อน ของ ตัว ได้

ของเจ้าห่อถ่อน มาก กว่า แม้ ว่า เนียต สามารถ พยากรณ์ ทราบ เหตุการณ์ ได้ ต่วง หน้า แล้ว ก็ คง ไม่ ต่วง ต่า ธรณ ประคุด บ้าน เข้า ไป ถึง อำนาจ แห่ง ความรัก ก็ คง ไม่ ผิด เข้า ไป ได้.

ต่อมา อีก ครู่ หนึ่ง เขา เข้า ไป พบ กับ เจ้าห่อถ่อน ยืน อยู่ ด้วยกัน ใน ห้อง เด็ก ๆ ซึ่งมี หน้าต่าง เปิด ออก ไป ใน ส่วน เจ้าห่อถ่อน สวม หมวก สีขาว สวม เสื้อ สีแดง หม่น ยืน ตอน รับ เนียต ด้วย ความ ยินดี ดวงตา แสดง ความ รู้สึก ในใจ ซึ่ง ยิง กว่า ร่มผปาก ขึ้น ไป อีก ครั้น แล้ว ยืน มือ ทั้งสอง ให้ เนียต จับ ไว้.

“ ห่อถ่อน สั่ง ให้ฉัน มา ” เขา พูด เสียง ช่อน คล้าย กับ จะ แก่ ตัว ใน การ ที่ บังอาจ เข้า โกธ เจ้าห่อถ่อน แต่ ความจริง การ ที่ ได้ มา ยืน อยู่ โกธ เจ้าห่อถ่อน นั้นเอง ทำให้ เกิด ความ ปลัดังใจ และ ยินดี จน ตก ตกลง.

“ คะ ” เสดตาดัน พูด ตาง ยิ้ม “ ฉัน ขอ ให้ เธอ มา พบ กับ ฉัน ทน หรือ เธอ เห็น ว่า ฉัน ซด่า มาก เกิน ไป ? เธอ ก็ ทราบ อยู่ แล้ว ว่า เรา พบ ประกัน ที่ บ้าน ไม่ได้ พบ ประกัน ยัง ไม่ได้ จน กว่า ฉัน จะ ชี้แจง ให้ คุณแม่ เห็น ความจริง เพราะ ฉัน เห็น ว่า เรา มา พบ กัน ที่ นี้ บาง ครัง บาง คราว คง ไม่ เปน ข้อ เสียหาย อะไร บ้านนี้ เปน บ้าน ของ เพื่อน ๆ ของ ฉัน เขา เปน ช่าง เย็บเสื้อ และ ยินดี จะ ช่วย เหลือ ฉัน ฉัน อยาก พบ กับ เธอ อยาก พูด กับ เธอ ” เจ้าห่อถ่อน หยุต พูด ตาง จ้อง ดู หน้า เนียต ด้วย ดวงตา อัน ละห้อย “ ฉัน อยาก บอก ให้ เธอ ทราบ ว่า ใน ระหว่าง เวลา ต้อง ดำ อาทศย ที่ ถ่วง มาน ฉัน ได้ พิจารณา ดู ความ เปน ไป ของ เธอ และ ความรัก ของ เธอ และได้ อธิษฐาน ขอให้ ใจ ของ ฉัน หัน ไป ใน ทาง ที่ ถูก ”

เจ้าหัดอ่อน หยุค อัก เคียง ที่ พุด ออก จะ เกรือ เด็กน้อย เนยด
ย่น รอคอยใจ เค็น.

“เมื่อ ฉัน ได้ คง ความ อธิษฐาน แล้ว ใจ ของฉัน ก็มี ความ รุ่ง
คัง - คือ รุ่ง ว่า ฉัน รัก เธอ เนยด คะ ” เอ็ดดาดัน พุด แล้ว เข้า เคียง
คาซัน ดวงตา เจ้าหัดอ่อน แจ่มใส แฉว แฉว เห็น ได้ ว่า มี ความ ปกติ และ
ความ สุข ยิ่ง “ฉัน รัก เธอ ! ฉัน รัก เธอ !” เจ้าหัดอ่อน กล่าว ขำ.

ขณะ นั้น เนยด รุ่ง คัง ค่าย กับ ว่า ห่อง นั้น หมุน เวียน ไป รอบ ตัว
คอง นัง ดง บน เก้าอี้ ข้าง โต๊ะ และ ยก มือ ขึ้น ปิด หน้า ทั้ง สอง ต่าง นิ่ง
ไป ครู่ หนึ่ง ใน ที่ สุด พด ทหาร หมุ่ม จึ่ง เจย หน้า ขึ้น สี่ หน้า เปลี่ยน
ไป มี อาการ แค้น ปรีดา ปราโมทย์ ปรากฏ ขึ้น.

“ฉัน จะ ต้อง ไป วิดิก อะไร ? ฉัน จะ ต้อง ไป เสีย คาย อะไร ?”
เขา ออก อุทาน “เวดานี้ ฉัน ได้ มหา ศฤงคาร อันหา ค่ำ มิ ได้ ฉัน จะ
ต้อง อิ่ม เอิบ ใน ใจ จะ ต้อง พุ่ม ใจ จะ ต้อง มั่ง มี ยิ่ง กว่า เจ้าองค์ ไต ใน โลก
โอ, เอ็ดดาดัน ฉัน ได้ สว่าง กุศล สิ่ง ไฉน หอ ? ฉัน ได้ ทำ ความ ดี
อย่าง ไฉน หอ ?”

ความ สุข ของ เนยด ใน เวดานี้ ต้อง นับ ว่า เหลือ ดัน จน ใน ใจ กับ มี
ความ กัด ขัน ค่าย กับ ก้อน เมฆ ที่ ตอย มา บัง แสง อากิตย อัน ก่ำ ดัง
สว่าง แจ่ม แม้ แต่ จะ นึก หวาด เขาก็ ยัง ถั่ว พอ ที่ จะ ยก มือ ขึ้น โอบ
กาย เจ้า หัดอ่อน ประคอง กอด ไว้ ประหนึ่ง ว่า มี เกรง โชค ซา ตรา ราช์ จะ
เปน ไป ประการ ไต.

“ฉัน ออก จะ นึก กตเว ความ ยินดี ใน ครอง นี้” เขา พุด ด้วย เสียง เบา
“เพราะ มัน มาก เกิน ไป ยินดี มาก เกิน ที่ จะ ยั้ง ยืน อยู่ ได้”

“ทำไม ค่ะ?” เอตตา ดัน กระซิบ ถาม “การ มี ความ สุข ไม่ ใช่ว่า
ความ บาป นีละ ฉัน คิด ว่า พระ ผู้ เป็น เจ้ามั ประสงค์ ให้ เรา มี ความ สุข”

“ก็ จริง อยู่ — แต่ ใน เมื่อ เรา สัมควร ได้ รับ ความ สุข” เนียต
เลิฟเลตส์ ตอบ “แต่ ฉัน ไม่ ได้ ทำ ความ ดี อะไร ที่ สัมควร จะ ได้ รับ ความ
สุข คน ที่ ไม่ ได้ รับ ความ สุข เช่น นี้ จะต้อง ตระก่า ตระก่า ทำ การ รับ ความ
ลำบาก นับ เวลา เป็น ปี ๆ”

ทันใด นั้น เอง เนียต หวน คิด ขึ้น ได้ ถึง ถ้อย คำ ดู หม่น ของ แตน เวอร์
ก็ รู้สึก เจ็บ แสบ แสบ ปวด บ่า เข้า ไป ใน ใจ ตูฯ ถูก กรัด ด้วย อารมณ์ รุนแรง มาก
เขา ถอย ห่าง ออก ไป จาก เจ้า ห่อ ดอน พดาง หน้า เผื่อ ตง ดวง ตา
ทั้งสอง จ้อง ดู ตา เจ้า ห่อ ดอน.

“เอตตา ดัน” เนียต เอ่ย พุด ด้วย เสียง แผ่ว เบา “ห่อ ดอน ทำ
อะไร ต้อง คิด เสีย ให้ ดี ฉัน รัก ห่อ ดอน เพียง ไร พระ ผู้ เป็น เจ้า เอง
บน ต้อง ทรง ทราบ ฉัน รัก ห่อ ดอน มาก แม้ แต่ ชีวิต ก็ ยอม สละ ให้
ได้ ใน ที่ นี้ — และ ใน บ้าน นี้ แต่ เวลา นี้ ฉัน เป็น คน ชน ต่า หน้าที่
ของ พด ทหาร นะ หรือ ห่อ ดอน แล่น จะ ลำบาก ยาก แค้น และ รุม รังแก ที่ สุด บาง
คราว ถึง กับ ต้อง เสีย เกียรติ ศักดิ์ และ ชื่อเสียง อนึ่ง ฉัน เป็น คน จน แต่
ใจ ไม่ หา ความ ดี เสมอ ถึง กระนั้น ก็ ไม่ มี ใคร เชื่อ จน กว่า จะ พิสูจน์
ให้ เขา เห็น ส่วน ห่อ ดอน — ห่อ ดอน เป็น ผู้ ที่ มั่งคั่ง สัมบูรณ์ ทุกสิ่ง ทุกอย่าง
พุด ถึง ความ งาม ห่อ ดอน ก็ มี อยู่ แล้ว พุด ถึง ความ มั่งมี —”

เอ็ดดาดิน หัวเราะ พดาง กล่าว ขัด ขันว่า “ฉัน จะ มั่งมี มาก กว่าที่

เธอ คาด ดู เหมือน คุณ แม่ ของ ฉัน ทำการ ค้าขาย ขาดทุน ไป มาก ท่าน เห็นว่า ทรัพย์ สัมบัติ เหลือ น้อย ท่าน จึง รับ ประทณ ขวด ”

“อ้อ คุณแม่ ของ หด่อน !” เนียต พุด พดาง ยกมือ ขนุน หน้าผาก “ถ้า ฉัน รับ คำมั่น สัญญา ของ หด่อน ใน เวลานี้ โดย ท่าน ไม่ ทราบ แล้ว ก็ เท่ากับ ฉัน หัก บุญคุณ ของ ท่าน !”

เจ้า หด่อน ขยับเข้ามา ใกล้ เนียต และ ยกมือ ขนุน บ่า ได้ พดาง พุดว่า “เนียต ค่ะ เธอ ไม่ คิด หรือ ค่ะ ว่า ความสุข ของ บุตรี เป็น สิ่ง ที่ มารดา ต้อง คิด ถึง ก่อน สิ่ง อื่น หมด ?”

“คิด หรือ กะ” เขา ตอบ อย่าง อิดเอื้อน “แต่ —”

“ประเดี๋ยว ก่อน ค่ะ” เจ้า หด่อน พุด และ ยกมือ ขนุน ห้าม “ถ้า ฉัน บอก กับ ท่าน - ฉัน จะ บอก ใน เร็ว ๆ นี้ - ว่า ฉัน มี ความสุข ก็ แต่ ได้ อยู่ กับ เธอ เท่านั้น เธอ คิด ว่า ท่าน จะ ไม่ ฟัง คำ พุด ของ ฉัน หรือ ค่ะ ? ท่าน จะ ไม่ รับ เธอ ได้ เป็น เชย หรือ ค่ะ ? เนียต ฉัน เชื่อ ว่า ท่าน คง เชื่อ ฉัน - ฉัน รู้ แน่ ว่า ท่าน คง ตามใจ ฉัน ท่าน คง จะ เลิก ความคิด เรื่อง แตน เวอร์ รอร์ป —”

เนียต สติง คติง งง ทันที ออก อุทาน ว่า “แตน เวอร์ รอร์ป หรือ ? ท่าน จะ ให้ หด่อน แต่ง กับ เขา หรือ จ๊ะ ?”

เอ็ดดาดิน หัวเราะ อ้อ และ ตอบ ว่า “ท่าน เคย พุด เรื่องนี้ ค่ะ ท่าน เหา รูป ของ ฉัน ให้ เขา ไป แต่ ก็ ไม่ มี ประโยชน์ อะไร มิได้ เพราะ ฉัน ไม่ ชอบ เขา ”

เนยตย่น คดั่ง อยู่ เป็นครุ หนา ชัด สดดี ริมฝีปาก เม้มแน่น ครน
แต่ก็ ประคอง กอด เจ้าห่ออันไว้ ใน วงแขน อีก คุดคั่ง คิด ตกตงใจใหม่

“เอตตาน” เจ้า พุด พดาง ถอน ใจ “ฉัน สละ ห่ออัน ไม่ได้
หรือก ฉัน รัก ห่ออัน อย่าง สุด สุดา ทาใจ! รัก ห่ออัน อย่าง ไม่
มี จิต จาง ร้าง สดาก ขอให้ ห่ออัน บอก กับ ฉัน สักคำ เกิดว่า ห่ออัน
จะ มีความ ซื่อสัตย์ สุจริต ต่อ ฉัน จน ที่สุด - จน ครอบทั่ว วันคืนชีวิต - และ
โลกหน้า ยอดรัก ขอให้ ห่ออัน สัญญา สักคำ เกิดจะ”

ทั้งสอง ต่าง ยืน นั่ง ประคอง กอด กัน อยู่ ครู่ หนึ่ง ใจ ทั้งสอง ได้
รวม เป็นใจ เดียว กัน แล้ว เมื่อ ตา จาก กัน ไป เป็นเวลา พดบคำ เนยต
สาวเท้า เดิน ไป ด้วย อากา ระปรึ ระเปร่า ดัง ค่ำ ตรง ใน ใจ เอิบ อิ่ม
อีก เหม เมื่อ ได้ รับ ความ รัก จาก เอตตาน คอด เนย คัด กัด แล้ว เธอ
ไม่มี เหตุผล พอ ที่ จะ เอิบ อิ่ม และ อีก เหม ใจ ดัง ฤ ?

ลำดับ นั้น มี คำ แข่ง หลุด ออก มา จาก ปาก ชาย ผู้ หนึ่ง ซึ่ง ยืน อยู่ ริมน้ำ
ที่ เนยต เดิน ออก มา นั้น แต่ เนยต มิ ได้ ยืน และ มิ ได้ ดัง สด ว่า ชาย ผู้ นั้น
คือ แคนเวอร์ รอร์ป แคนเวอร์ มิ ได้ เดิน ตาม เนยต ไป ความ ฉลาด ใน
ทาง ทุจริต หน่วง ให้ เขายืน รอ อยู่ ประเดี๋ยว จึง เห็น เอตตาน เดิน ออก
มา จาก ประตู ที่ เนยต ออก มา มี แฟน เดิน ตาม หลัง วาจา ผรุสวดา ได้
หลุด ออก จาก ปาก นาย ทหาร หน้ มือก ครวง หนึ่ง เดิน เอ็น ที่ คอ และ ที่
หน้าผาก หนุน ขึ้น เห็น ชัด มือ กำ บบ แน่น โดย ความ แค้น.

“ยังเอง!” แคนเวอร์ รอร์ป บ่น อยู่ ใน คอ “จะต้อง ทำให้ เจ็บ
แสบ ยิ่ง กว่า นี้ จะเป็น คาย ร้าย ดี อย่างไร ก็ ตาม เกิด ฉัน จะต้อง ทำ
ให้ ชาย หนึ่ง คู่ นั้น พวาก จาก กัน ให้ จง ได้”

บทที่ ๑๖

เด็ก กำพร้า แห่ง สงคราม

“เขา สบายไหมเล่า นายสิบโท?” หนู วินนิเรย์ กระซิบ ขณะ
เมื่อ มองดู เนียด เดิฟเลตส์ เข้า ฝึกหัด กำลัง กาย ที่ บาร์ เดียว “ฉัน เห็นว่า
พด ทหาร เดิฟเลตส์ เป็น ทหาร ที่มี ลักษณะงาม ที่สุด ใน กองพัน จริงไหม?”

เวลานั้น ต่าง กำลัง อยู่ ใน ห้อง กาย กรรม ของ โรง ทหาร นาย
สิบโทไบต นั้น อยู่ กับ เด็ก น้อย ทั้งสอง ซึ่ง เนียด ได้ พุด ด้วย แต่ วัน แรก เข้า
ไป สัมผัส เป็น ทหาร นาย สิบโทไบต เป็น ผู้ มี ชื่อเสียง โด่งดัง ว่า มี เรื่อง
ผจญภัย ใน อินเดียน มาก ซึ่ง เด็ก ๆ ชอบ ฟัง แต่ ผู้ใหญ่ ไม่ ใคร เชื่อ.

“อา จริง ช้ จริง ที่ เดียว” นาย สิบโท ลง ความ เห็น ชอบ ด้วย
“เดิฟเลตส์ แสดง ทำ ทาง กาย กรรม คล่องแคล่ว ดี มาก น่า เสียดาย ที่
เขา มิ ได้ เข้า สำนาม รบ คน อย่าง เนียด นี้ ไม่ ควร มา อยู่ กับ โรง ทหาร
เปล่า ๆ ความ แด้ว กัด สำมารถ ของ เขา เหมือน กับ ฉัน เมื่อ เวลา ยัง
หนุ่ม อยู่ รูป ก็ สวย กำลัง กาย ก็ แข็งแรง ทั้ง กัด หมาย รว กับ สิ่ง ที่ โต.

ครั้น น้อย มอง ดู ตา อิน มีว และ จมูก อิน บวมแดง ของ ทหาร ผู้ เด่า
และ พุด ตรง ๆ ออก ไป ตาม นิสัย เด็ก ว่า “ฉัน ไม่ คิด เลย ว่า รูป ร้าง
หน้าตา ของ ท่าน จะ สวย นาย สิบโท”

“อา ยัง งั้น หรือ?” ไบต ย้อน ถาม โดย มิ ได้ แสดง ความ
ประหลาดใจ เลย “ทำไม เมื่อ เรา ยก ไป ที่ กาบูต ประเดี๋ยว ก่อน
เมื่อ ตะกั ฉัน เด่า เรื่อง อะไร? อ้อ นึก ได้ ละ เรื่อง ที่ เรา ไป พบ เด็ก
หญิง อยู่ ใน รั้ว ไก่ ไม่ ไช้ หรือ? ต๊ะ แต่ เรา ยก ไป ทาง คอน เหนือ

เท่ากับ สดุดโลก ที่เดียว มีภูเขา สูง เทียม เมฆ สูง ถึง พระจันทร์ จน
เรา ได้ขึ้นไป ดู คำว่า พระจันทร์ เต้นได้ --

“ เวลา ขึ้นไป ดู คำว่า พระจันทร์ พระจันทร์ ทำ อย่างไร นาย
ตีบโท ? ” วินนี่ ถาม.

“ ทำไม หนู ” นักรบ ผู้ บิน เรื่อง ขึ้น บรรยาย ตอบ “ พระจันทร์
ก็ ทำ หน้า บัง และ คำราม พอ ไป เท่านั้นเอง ” .

“ แต่ ท่าน ไม่ได้ ไป พบ เด็ก อยู่ใน รั้ง ไก่ ใน วง พระจันทร์ ไม่ ใช่
หรือ ? ” วินนี่ ถาม อีก.

“ ไม่ใช่ หนู ชี้ ! เรา ไป พบ เด็ก ใน รั้ง ไก่ ที่ คาบต หนึ่งใน ค้าง หาก
เรียกว่า คาบต อะไร นี่ ดิม แล้ว เพราะ เป็น ชื่อ แรก เรียก ยาก ”

วินนี่ ขยิบ หัก ทาง ให้ เนียด เดฟ เดต ซึ่ง กำลัง เดิน เช็ดเหงื่อ เข้ามา
เนียด นั่ง ลง บน ม้า ยาว ตัวหนึ่ง แล้ว มอง ดู ดวงตา อัน แจ่มใส และ ดวงหน้า
อัน ยิ้มแย้ม ของ เด็ก น้อย นั้น.

“ เรา ได้รับ คำสั่ง ให้ ไป ผดุง ทหาร รักษา บัอม ที่ นั้น ” นายตีบโท
ไป ถก ต่าว ค่อย ไป “ พวก โจร ได้ ยก เข้า มา บด้น คาบต นั้น เรา ต้อง
เดิน กรำ แดก ไป ถึง ๓๒ วัน จน เท้า พอง ปอก ไป หมด รองเท้า ที่ ได้
ก็ ขาด เพราะ เป็น ทาง บ่า และ ทาง เขา ทั้ง นั้น เดิน ตำบาก ที่ สุด เมื่อ
เรา ไป ถึง บ้าน เรือน ที่ นั้น พัง ทรุด หมด บ้าน บาง แห่ง ก็ ถูก ไฟไหม้
เสีย หาย ตาม ถนน และ ตาม ค่าย มี ศพ ทหาร คาย เกด ोन กดาด ส่วน
ผู้ หญิง ไม่ มี เหลือ สัก คน เดียว เรา เทียว ค้น ดู ตาม บ้าน เรือน ที่ พัง ทรุด
แต่ ไม่ พบ คน เลย พวก โจร มัน ทำ การ อย่าง เรียบร้อย ” ใน ที่ สุด

ฉัน กับ ทหาร คนหนึ่งไป เทียว ค้น หา อาหาร ไป ถึง เต่าไก่อแห่งหนึ่ง
 หลังจากที่ พัก ทหาร คนหนึ่ง นึก ว่า จะมี ไก่ อยู่ใน นั้น แต่ ก็ ไม่มี พบ
 เด็ก แดง ๆ คนหนึ่ง ฉัน เชื่อ ว่า แม่ ของ เด็ก คนนั้น จะ พา ไป ซ่อน ไว้ ใน
 เวลา พวก ไจร ยก เข้า ปัตน คน ที่ รอด ชีวิต ได้ ก็มี เด็ก คนนั้น คนเดียว.

“โอ” วินน์ ร้อง ขึ้น “แต่ ท่าน ทำ อย่างไร กับ เขา เต่า ?”

ทหาร ผู้ เฒ่า ข้า เลื่อง ดุ ตรุน น้อย นั้น แล้ว จึง ข้า เลื่อง ดุ เนียด ซึ่ง
 นิ่ง นิ่ง พัง อยู่ และ เต่า ค่อย ไป ว่า “เรา พา เด็ก คนนั้น มา ยัง ที่ พัก ของ
 เรา ค่อย มา ไม่ ข้า เรา ก็ ได้รับ คำ สั่ง ให้ กลับ บ้าน เรา จึง เทียว ตาม
 หา ญาติ พี่น้อง ของ เด็ก คนนั้น แต่ ไม่ พบ เรา จึง เคย พา มา ยัง ประเทศ
 อังกฤษ ด้วย และ มอบ ให้ พด ทหาร โรเบิต ไป เลี้ยง ไว้ เพราะ เขา ไม่ มี ลูก
 หนู จำ อะไร ไม่ ได้ เคย หรือ วินน์ ?”

ตรุน น้อย นั้น นิ่ง นิ่ง คิด อยู่ แต่ มิ ได้ ตอบ เนียด จึง เอ่ย พุด ขึ้น

“นาย ดีบ โท ท่าน หมาย ความ ว่า เด็ก ที่ ท่าน พบ ใน เต่า ไก่ นั้น คือ
 วินน์ หรือ ?”

“อา” นาย ดีบ โท ตอบ “แ ก่ ไม่ เคย ได้ ยิน เวียง เคย หรือ
 เดิฟ เด็ด ?”

เนียด ดัน คีระ สะ พตาง ย่น ขึ้น แล้ว จม มอ วินน์ จูง เข้า มา โกด ใน
 ทันใด นั้น นาย ร้อย คร รอร์ ปัก เข้า มา ใน โรง กายกรรม เมื่อ มอง เห็น คน
 เหล่านั้น ก็ ไม่ พอใจ จึง เดิน เข้า ไป โกด.

“ออกไป ให้ พน ที่นี้ เด็ก เหล่านั้น มา ยัง ที่นี้ ทำ ไหม” นาย ร้อย คร
 ร้อง ขึ้น “เจ้า ไม่ มี ชุระ อะไร ที่นี้ ออก ไป” พด แล้ว จม มอ วินน์
 กระซาก มา และ ผดัก ตั้ง ออก ไป กับ เด็ก เด็ก อีก คนหนึ่ง.

“เด็กเหล่านั้น มิได้เข้ามาเกาะเกาะ หรือ ทำให้เกิด อันตราย อย่างใด
นี้ ครับ” เนียด คำนั่ง และ กระทำ ความเคารพ ตามฐานะ พลทหาร พุด
กับ นายทหาร.

“ชะ ชะไร ของแก” แคนเวอร์ หัน มา ตอบ เนียด โดย ความ
โกรธ “หยุด พุด เดียวนี้ ไม่มีใคร เขา บอก ให้ แก พุด เดียว”

เหตุการณ์ ชนกัน ได้ เกิด ขึ้น ระหว่าง แคนเวอร์ ชอว์ กับ เนียด ทุกวัน
การ ที่ แคนเวอร์ เกิด ยดขง และ คุ่มแค้น เนียด นั้น ได้ ทด ชน เป็น ลำดับ บัดนี้
เนียด ได้ ทราบ ต้นเหตุ แล้ว จึง มีความ วิทก น้อย ลง และ กลับ นัก
สังสาร แคนเวอร์ ด้วย เพราะ แคนเวอร์ มีความ รัก เอ็ดดาดัน ข้าง เดียว
โดย เอ็ดดาดัน มิได้ รัก ตอบ แม้ แต่ เด็ก น้อย บางคราว เมื่อ เห็น อาการ
ใน ดวงตา ของ นายทหารหนุ่ม ก็ คิด เห็น ว่า แคนเวอร์ คง ระแวง ว่า ตน เกี่ยว
ข้อง กับ เอ็ดดาดัน แต่ หา ได้ คาด ไม่ ว่า ครั้งใด ที่ ตน ไป พบ กับ เอ็ดดาดัน
แคนเวอร์ กับ บิดา ได้ ทราบ เสมอ และ กำลัง พยายาม คิด ทำการ อัน นำ พัง
สยด สยง อยู่ ทุก ขณะ.

ใน ระหว่าง เวลา อาทิกย์ คือ ๆ มา เอ็ดดาดัน กับ เนียด ต่าง พากัน
ปลื้ม ปราโมทย์ อยู่ ใน ความ รัก มิได้ นึก หวน หวาด ต่อ อันตราย ใน เบื้อง
หน้า มี จดหมาย แสดง ความ รัก ถึง กัน และ พบ ประกัน เสมอ ทั้ง ต้อง ต่าง
เต็ม ไป ด้วย ความ หวัง ใน ความ สุข จดแจ้ง ว่า โลกมนุษย์ เป็น ทัพยาพิมาน แห่ง ตน.

ใน ที่ สุด ความ พยาบาท และ ความ อาชญา ของ แคนเวอร์ ก็ ทำ ด้วย
ความ หวัง เหล่า นั้น หมก คั่น.

(เชิญ อ่าน บทที่ ๑๑-๑๘ ใน เล่ม ตอน หน้า)